

[Ngã Ái Trữ Tình Lộ Hệ Liệt] - Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô

Contents

[Ngã Ái Trữ Tình Lộ Hệ Liệt] - Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô	1
1. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 1	1
2. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 2	9
3. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 3	20
4. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 4	34
5. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 5	43
6. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 6	52
7. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 7	61
8. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 8	69
9. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 9	78
10. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 10	92
11. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 11: Phiên Ngoại	109

[Ngã Ái Trữ Tình Lộ Hệ Liệt] - Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô

Giới thiệu

Edit: Phi VũThể loại: nhất thụ nhất công, hình cảnh công, hiện đại, HE. Độ dài: 10 chương + Phiên ngoạiCuộc gặp gỡ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-bo-4-chuyen-chuc-dich-xung-ho>

1. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 1

Đại Lục, 2019.

Hương Đảo, thành phố ven biển chí tuyến Bắc.

Một buổi sớm đầu mùa hè, ánh bình minh vừa hé lộ, bầu trời xanh thẳm không một áng mây, những cơn gió nhẹ thổi qua tán cây, vang lên từng đợt âm thanh nho nhỏ... Giang Dật Lăng mang theo bảng vẽ đi lên Phụng Hoàng sơn, dự định vận động đơn giản một chút và vẽ phong cảnh. Chạy bộ một mạch lên núi khiến y thở không ra hơi, tìm một gốc cây ngồi nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục trèo lên cao hơn, tìm một góc nhìn đẹp, ngồi xuống.

Đang ngồi yên tĩnh, bỗng nhiên, âm thanh ồn ào từ đâu đó truyền tới tai...

“Cậu câm miệng lại! Tất cả mọi thứ đều là lỗi của cậu.”

“Lỗi của tôi? Nói chuyện phải có lương tâm một chút. Nếu không phải do ông thì làm sao bọn họ phát hiện được?”

“Tôi đã nói rồi, việc này không hề liên quan tới tôi. Không – liên – quan – tới – tôi.”

Biết nhìn lên là không lịch sự, nhưng Giang Dật Lãng vẫn không kiềm chế được mà tò mò, lặng lẽ đứng lên, từ khe hở của khóm cây mà nhìn tới.

Thời gian vẫn còn sớm, sườn núi cũng không có ai, cho nên tiếng trò chuyện của hai người truyền tới cũng không nhỏ, Giang Dật Lãng nghe rất rõ.

Đó là hai người đàn ông đứng đối diện nhau, vóc người trung bình. Người bên trái tóc ngắn, mặc áo thun, người bên phải tóc hoa râm, hình dáng hơi mập mạp. Tuy rằng âm thanh trò chuyện không lớn nhưng hai người đang kịch liệt tranh cãi điều gì đó, không khí có chút nghiêm trọng.

Người đàn ông tóc ngắn không kiên nhẫn phát phát tay, muốn mau chóng kết thúc cuộc đối thoại: “Được rồi, được rồi! Ông cứ chờ xem. Tôi sẽ mang toàn bộ sự thật nói ra hết, dù sao ông cũng nói ông không sợ nên chắc chắn sẽ không để ý đi.” Nói xong liền xoay người bước đi.

Người đàn ông tóc hoa râm nhanh chóng đuổi theo, giữ chặt tay áo của hắn: “Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tại sao cậu không chịu nghe?”

“Tôi-không-muốn-lại-phải-nghe-ông. Ông nói không sao cả có phải không? Vậy thì được rồi.”

Bụp, bụp,bụp,bụp... trong nháy mắt, người đàn ông tóc hoa râm mạnh mẽ bổ nhào lên người đàn ông tóc ngắn, tâm trí như phát cuồng mà vùng vằng đá vừa nhặt trên mặt đất, một lần, một lần, lại một lần,... liên tiếp giáng xuống... cho tới khi hắn không thể chống cự, ngã nhào xuống mặt đất.

Giang Dật Lãng cả kinh, lập tức đưa tay bịt miệng, sợ hắn phát hiện ra mình trốn ở đây chứng kiến hết thấy mọi việc.

Người đàn ông tóc ngắn ngã xuống, người tóc hoa râm cúi người xem xét cẩn thận, hình như muốn xác nhận xem hắn đã chết hay chưa, sau đó khấn trương nhìn ngó xung quanh.

Trời đã sáng hoàn toàn, đã đủ lăm rồi, đủ để Giang Dật Lãng nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông tóc hoa râm.

Khi hắn quan sát xung quanh, Giang Dật Lãng nhanh chóng ngồi xụp xuống, nín thở, đè thấp cơ thể, không dám cử động.

Hắn chậm rãi kiểm tra xung quanh một lượt, cẩn thận nhìn địa hình, im lặng lắng nghe, sau đó lại một lần nữa kiểm tra người đàn ông tóc ngắn đã thực sự chết hay chưa, rồi xoay người chạy khỏi hiện trường.

Giang Dật Lãng vẫn ngồi xụp dưới đất, mãi cho tới khi hai chân tê dại không còn cảm giác mới vội vàng lạy đi động, run tay bấm 110.

Nửa giờ sau, xe cảnh sát cùng xe cấp cứu tới nơi.

Người đàn ông tóc ngắn đã chết.

Tại cục cảnh sát, Giang Dật Lãng thuật lại quá trình chứng kiến vụ án. Tiếp theo, y bị đưa vào một căn phòng có ba người đàn ông, trong đó có một người vừa nhìn thấy y đã tự động giới thiệu:

“Xin chào, tôi là Vương Triển Bang, thuộc bộ điều tra tội phạm kinh tế, về vụ án mạng cậu chứng kiến ngày hôm nay, nạn nhân là kế toán viên cao cấp của cục tài chính, Lý Ưu Niên, là nhân chứng quan trọng của một vụ án hối lộ, cũng có thể là người nắm được nhiều chứng cứ về việc hối lộ của ngân hàng. Hiện tại hắn đã chết, việc điều tra cũng gián đoạn.”

Giang Dật Lãng không nói gì, chỉ tò mò nhìn lướt qua, không ngờ bản thân lại liên quan tới loại sự tình này.

“Cậu nhìn thấy mặt hung thủ có phải không?”

“A... Đúng vậy... nhìn... thấy được.” Giang Dật Lãng gật đầu, bởi vì khấn trương mà có chút nói lắp.

“Vậy phiền cậu xem qua mấy người này.” Vương Triển Bang đặt một tập tài liệu lên bàn. Giang Dật Lãng sợ hãi tiếp nhận, cẩn thận lật từng tờ xem xét.

“Hắn! Chính là người này!” Giang Dật Lãng chỉ vào một người.

Vương Triễn Bang rút cặp tài liệu: “ Hấn? Cậu xác định?”

“Đúng vậy, tôi nhìn thấy rất rõ ràng! Khi đó trời đã sáng, bọn họ cũng đứng cách đó không xa.”

Vương Triễn Bang đưa đem cặp tài liệu đưa cho viên cảnh sát bên cạnh: “Người này là chủ tịch tập đoàn Trọng Thiên, Lưu Vũ Hào.”

“Tập đoàn Trọng Thiên?”

“Đúng vậy, chính là tập đoàn đầu tư chứng khoán và khai thác bất động sản, Trọng Thiên. Chúng tôi đã sớm nghi ngờ họ có hành động hối lộ và buôn lậu, hơn nữa cũng hoài nghi bọn họ cùng vụ án lần này có quan hệ rất lớn, nên sẽ theo vụ này tới cùng... Hiện tại mọi chứng cứ đều bị phá hủy, nhân chứng quan trọng đã chết... Tôi thực không nghĩ ra Lưu Vũ Hào lại tự mình động thủ.”Mấy câu cuối cùng như tự nói với mình.

“ Chó cùng rút dậu?” Một viên cảnh sát khác nói.

“Cái này... tôi nghĩ hấn cũng là bị ép buộc quá nên nóng nảy. Tôi nghe được bọn họ đôi co, nạn nhân hình như không chịu nghe hung thủ nói, còn uy hiếp “không phải ông nói ông không sợ hay sao?”

Vương Triễn Bang gật đầu: “ Cậu có đồng ý ra tòa làm chứng không?”

“ ... Có thể.”

“Tốt lắm, hôm nay chúng tôi sẽ họp bàn, sắp xếp người bảo vệ cậu.”

“Bảo vệ tôi?” Giang Dật Lãng sửng sốt.

“Đương nhiên, tập đoàn Trọng thiên đã bị phát hiện có hành vi làm ăn phi pháp từ ba năm trước, nếu tội danh này bị kết thành, Lưu Vũ Hào sẽ cầm chắc án chung thân. Hiện giờ hấn lại giết người, chiếu theo tình hình này, rất có thể bị phán tử hình. Hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận tội. Nếu cậu không chịu hợp tác, chúng tôi sẽ lại mất đi một cơ hội... ”

Giang Dật Lãng không thốt lên được một câu, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Vỗ vò vai Giang Dật Lãng, Vương Triễn Bang tiếp tục nói: “ Đừng sợ, sẽ có người bảo vệ cậu trong mọi hoàn cảnh, không cần lo lắng quá mức. Một khi bản án được quyết định, đại thụ đổ, khi sẽ tán đi, cho nên...”

“Được, tôi sẽ ra tòa làm chứng. Tôi không sợ, dù sao thì tà cũng không thể thắng chính.”

Tán thưởng chàng trai anh tuấn trước mặt, Vương Triễn Bang tươi cười: “Được, tôi tuyệt đối tin tưởng cậu. Làm phiền cậu rồi! Tôi thay mặt tất cả những người bị hại cảm ơn cậu.”

Lúc sau, Vương Triễn Bang sai một viên cảnh sát đưa Giang Dật Lãng tới một tầng khác.

Sau rất nhiều thủ tục, trước mặt Giang Dật Lãng xuất hiện một người.

“Xin chào, tôi là Hứa Chính, thuộc tổ bảo vệ nhân chứng của cục cảnh sát Hương Đảo.” Một người đàn ông trẻ tuổi, vóc dáng cao lớn đưa giấy chứng nhận ra trước mặt hấn.

Nhìn giấy chứng nhận, Giang Dật Lãng âm thầm đánh giá đối phương.

Hấn có một bộ tóc ngắn, mày rậm, lông mi dài, mũi thẳng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, áo sơ mi trắng, âu phục màu đen, rất đối lập với màu da rám nắng, hơn nữa nói năng lại rất có ý tứ, thân thể cường tráng, gương mặt lạnh lùng.

“Quá đẹp trai.” Mê muội vẻ nghiêm nghị của đối phương, Giang Dật Lãng tán thưởng không thôi.

“Trước khi vụ án kết thúc, tôi sẽ bảo vệ cậu hai tư trên hai tư.”

Giang Dật Lãng đồng ý, thực ra, y cũng bắt đầu cảm thấy sợ.

“ Có thể đừng làm cho người nhà của tôi biết về việc này?”

“Có thể.”

“ Các anh tính làm như thế nào?”

“ Chúng tôi đã điều tra qua nơi ở của cậu. Hiện nay, cậu đang thuê một căn hộ ở khu Tỉnh Lộ và sống một mình. Tôi sẽ tới ở cùng để bảo vệ cậu, đồng nghiệp của tôi cũng sẽ luân phiên nhau. Chúng tôi cam đoan sẽ bảo vệ cậu hai tư trên hai tư, cho tới khi vụ án kết thúc mới thôi.”

Y không khỏi cảm thán cách làm việc nhanh chóng của cảnh sát, có điều... “ Vậy còn việc học của tôi?”

“Cậu là sinh viên năm thứ ba, thực tập tương đối nhiều. Về việc này chúng ta sẽ thương lượng cùng hiệu trưởng, sẽ có người thay cậu thực tập, thi cử, cho nên cậu không cần phải tới trường.”

Trừ việc gặt đầu, Giang Dật Lãng cũng không đáp lại lời nào.

“ Xin cứ yên tâm, cảnh sát chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn cho cậu.”

Sau khi trở lại Tỉnh Lộ, chưa tới một ngày, Hứa Chính đã an bài mọi thứ thực thỏa đáng.

Nhìn Hứa Chính dùng tốc độ kinh người ra lệnh cho các viên cảnh sát thâm nhập vào tòa nhà, bãi đỗ xe, bản thân ở lại hành lang tầng trệt, ngoài cửa, trong phòng đặt camera. Đồng thời cũng trang bị máy nghe lén, đối cả cửa chính và cửa sổ... Giang Dật Lãng cảm thấy hấn vô cùng chuyên nghiệp.

Ngồi trên sofa, Giang Dật Lãng lo lắng hỏi: “ Thật sự... Sẽ có người tới hại tôi sao?”

Hứa chính quay lại, biểu tình nghiêm túc trả lời: “ Có tôi ở đây, không cần lo lắng.”

Giang Dật Lãng vội vàng giải thích: “ Không, không phải tôi hoài nghi năng lực của anh... ” Chỉ cần nhìn tác phong làm việc của Hứa Chính, y đã hoàn toàn tin tưởng.

“Việc cậu phải làm chính là: ở trên tòa án, mang toàn bộ sự thật cậu thấy được mà nói ra; còn công việc tôi phải làm chính là bảo vệ sự an toàn của cậu trước khi bản án được quyết định. Những việc khác cậu không cần phải bận tâm.”

“Nga.” Bất mãn với câu trả lời của đối phương, Giang Dật Lãng rầu rĩ đáp lại.

Ngày tiếp theo, Giang Dật Lãng ngoan ngoãn ở trong phòng, không dám đi đâu. Gọi điện thoại nói chuyện với cha mẹ, y cũng không dám mang tình hình thực tế nói ra, lo lắng cha mẹ sẽ sợ hãi, chỉ nói gần đây bận... học tập, không về được.

Nhờ Hứa Chính cùng ba nhân viên cảnh sát khác thay phiên nhau mua rất nhiều thực phẩm, Giang Dật Lãng đã chuẩn bị tốt cho cuộc sống “ trước khi phiên tòa diễn ra, không ra khỏi cửa”.

Sau đó, Hứa chính thông báo với y, bên cảnh sát muốn liệt kê hết các tội danh của bị cáo, bởi vậy cần có nhiều chứng cứ xác thực để khởi tố Lưu Vũ Hào, cho nên thời điểm mở phiên tòa sẽ lùi lại một thời gian, kế hoạch tạm thời là vào ba tuần sau.

Trái lại, Giang Dật Lãng nghe xong liền cảm thấy an tâm, nghĩ thầm: “ Ba tuần sẽ trôi qua rất nhanh, chỉ cần tội danh mưu sát được thành lập là mình có thể được giải thoát rồi.”

Ba tuần tiếp theo, Hứa Chính ở cùng một chỗ với Giang Dật Lãng. Đương nhiên, ngoài hấn ra còn có ba viên cảnh sát khác thay phiên nhau bảo vệ y, đồng thời cũng có người ở bên ngoài thay phiên ca trực.

Giang Dật Lãng không nghĩ phía cảnh sát lại điều động nhiều người như vậy để bảo vệ mình, cảm giác hình như rất khoa trương.

Hứa Chính thường xuyên ngủ ở sofa trong phòng khách để đề phòng bất chắc.

Giang Dật Lãng không đi học, ở nhà tiến hành học tập qua internet, hoặc là ngẫu nhiên sẽ ngồi vẽ tranh để đốt thời gian.

Lúc mới đầu, Giang Dật Lãng và Hứa Chính không cùng nhau trò chuyện, bọn họ đều thuộc dạng người ít tiếp xúc, nhưng ngày nào cũng ở chung, cả hai dần dần có chút trao đổi qua lại.

“Cảnh sát Hứa, anh làm cảnh sát đã bao lâu rồi?” Giang Dật Lãng tò mò, y cảm thấy tuy rằng Hứa Chính luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc nhưng tuổi còn rất trẻ.

“Gần năm năm.”

“Cái gì? Lâu như vậy? Vậy anh bao nhiêu tuổi?” Giang Dật Lăng kinh ngạc, thừa dịp tiếp tục hỏi.

Hứa Chính mỉm cười: “Tôi lớn hơn cậu. Cậu học đại học năm ba, vậy là hai mươi tuổi đi? Tôi hai mươi bảy.”

Giang Dật Lăng lắc đầu: “Quả thực nhìn không ra.”

“Hắc, cậu đang cười tôi sao? Cái gì mà nhìn không ra? Tôi cũng không hy vọng người ta nghĩ tôi trẻ như vậy. Nói cho cậu biết, sau khi tốt nghiệp, tôi ở trong đơn vị bộ đội đặc trưng huấn luyện một năm mới đến Hương Đảo công tác.”

Giang Dật Lăng mở to hai mắt: “Bộ đội đặc chủng?”

Hứa Chính cười: “Ừ.”

“Tôi không tin.”

“Tin hay không tùy cậu.” Hứa chính không nói nhiều.

Bởi vì thân phận Hứa chính rất đặc biệt, có nhiều việc không tiện nói ra, y cũng không dám hỏi tiếp, chỉ thăm nghĩ: “Nếu có dịp nhìn thấy bản lĩnh của Hứa Chính thì tốt rồi.”

Qua một ngày, tất cả đều bình lặng.

Giang Dật Lăng dần cảm thấy an tâm, không sợ hãi như trước. Tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có chút gì đó lo lắng, tưởng tượng có người đột nhiên nhào tới muốn giết mình... “Chắc mình xem quá nhiều phim truyền hình rồi!” Giang Dật Lăng cười tự điều.

Thời gian ở chung càng lâu, Giang Dật Lăng đối với Hứa chính càng ngày càng có hảo cảm.

Xuất phát từ việc luôn kính trọng nhân viên cảnh sát, ngay từ đầu, Giang Dật Lăng đã có vài phần hảo cảm với Hứa Chính. Sau mấy ngày ở chung, thái độ của Hứa Chính vô cùng điềm tĩnh, rất có tinh thần trách nhiệm, cẩn thận tỉ mỉ, coi trọng nguyên tắc, đặc biệt là tính cách cương chính càng khiến y động lòng.

Dù sao, trong thời đại này, người có nhân phẩm cương trực như hần chính là báu vật vô giá.

Y luôn hy vọng có thể cùng Hứa Chính trở thành bạn tốt, hơn nữa còn phải là “cực kì cực kì” tốt.

Giang Dật Lăng cũng để ý, những ngày không có việc gì xảy ra, Hứa Chính sẽ làm một vài việc giống như cuộc sống sinh hoạt hàng ngày như xem báo, tạp chí, tùy tiện tán gẫu một chút. Kỳ thật y biết hần không cho phép bản thân được thoải mái, chỉ cần một ngọn gió thổi lay ngọn cỏ, Hứa Chính sẽ lập tức có phản ứng.

Ánh mắt của hần lợi hại như chim ưng, luôn nhìn rõ mọi thứ; khi không tươi cười, khuôn mặt hần vô cùng nghiêm túc, khá lạnh lùng.

Mỗi lần chạm trúng ánh mắt sâu sắc của Hứa Chính, Giang Dật Lăng đều có cảm giác như bị “đứng hình”, ngay cả hô hấp cũng tạm dừng lại.

Giang Dật Lăng thăm nghĩ: khi tội phạm gặp phải ánh mắt này của hần sẽ có cảm giác gì? Ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, nhất định là vì con người Hứa Chính quang minh chính đại nên mới có thể có ánh mắt tựa chim ưng như vậy.

Có điều, ánh mắt này lại có mức sát thương khác đối với Giang Dật Lăng.

Ngày hôm đó, Giang Dật Lăng vừa hoàn thành tốt bức tranh theo nguyên lý thấu thị, đang ngồi ở sofa nghỉ ngơi, nhìn Hứa Chính ngồi bên cạnh, y hỏi: “Cảnh sát Hứa, nếu anh vì tôi mà bị thương, anh sẽ làm như thế nào?”

Hứa Chính cười cười: “Không sao cả.”

Giang Dật Lăng lại hỏi: “Vậy nếu vì bảo vệ tôi mà bị thương rất rất nặng thì anh làm như thế nào?”

Hứa chính ngừng tươi cười, biểu tình nghiêm túc: “Không phải cậu muốn hỏi tôi, nếu tôi vì bảo vệ cậu mà chết thì tôi sẽ làm như thế nào?”

Bị đối phương nói ra tâm ý, Giang Dật Lãng muốn gật đầu cũng không được mà không gật đầu cũng không được.

Hứa Chính tỏ ra nghiêm túc nói tiếp: “Tôi sẽ không sao cả. Đó là chức trách, tôi sẽ không oán, không hối hận. Khi lựa chọn công việc này, tôi đã sớm chuẩn bị tâm lí. Mà bảo vệ cậu là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho cậu đến khi vụ án kết thúc..., về mặt khác, tôi không lo lắng.”

Giang Dật Lãng cảm động. Y biết Hứa Chính nói những lời này không phải nói dối, cũng không phải an ủi y. Hứa Chính là loại đàn ông nói được làm được. Nhất định hắn nghĩ như vậy mới nói ra và chắc chắn sẽ phải làm như vậy. Quan sát một thời gian, Giang Dật Lãng thấy được Hứa Chính là một người rất trọng lời hứa, luôn nhất quán, quyết đoán.

Chú ý tới thái độ của Giang Dật Lãng, Hứa Chính cong lên khóe miệng, lộ vẻ tươi cười: “Tôi nói điều này cho cậu hiểu, cậu không cần nghĩ ngợi nhiều. Cậu chỉ cần ra tòa nói hết sự thật là đủ rồi.”

Giang Dật Lãng nhìn nụ cười của Hứa Chính, không hiểu tại sao một cảnh sát nghiêm túc, lão luyện như hắn, khi không cười thì thực lạnh lùng, thậm chí còn có điểm dọa người; nhưng khi hắn tươi cười thì tựa như đứa trẻ hồn nhiên, khiến cho người ta động tâm.

Giang Dật Lãng ngày càng hoài nghi, có phải hay không bản thân đã yêu Hứa Chính? Càng nghĩ càng sợ hãi. Tại sao y có thể thích đàn ông, mà người ta còn là một viên cảnh sát xa lạ.

Hàng đêm y vẫn chần chọc mất ngủ. Rốt cục chỉ còn hai ngày nữa là hầu tòa, Giang Dật Lãng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Y muốn ra ngoài một chút, đã ở trong phòng hơn mười ngày, buồn đến chết đi được.

Lo sợ xảy ra sự cố, Giang Dật Lãng không dám gọi điện về nhà, cũng không liên lạc với ai khác.

Hứa Chính dường như hiểu y muốn gì, nói: “Xuống lầu tản bộ một chút, cậu thấy thế nào?”

Giang Dật Lãng liên tục gật đầu. Chỉ cần không phải tiếp tục ở trong này thì thế nào cũng được.

Ra khỏi tòa nhà, Giang Dật Lãng nhìn thấy ngã tư đường đã lâu ngày không đi qua.

Vừa bước được vài bước, một gã áo đen đột nhiên xông tới.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Giang Dật Lãng chỉ thấy cảnh vật trước mắt trở nên rối loạn.

Điều duy nhất Giang Dật Lãng thấy rõ ràng là Hứa Chính nhanh như một tia chớp, đứng chắn trước mặt y, ngăn cản kẻ đang xông tới.

Ngay sau đó, các cảnh viên khác đã chế phục kẻ lạ mặt kia.

Giang Dật Lãng đột nhiên nhìn thấy vết máu loang lổ trên mặt đất, không khỏi la to.

—Là Hứa Chính.

Kẻ xông tới vừa nãy đâm về phía Giang Dật Lãng, Hứa Chính dùng tay nắm lấy lưỡi dao chặn lại, đồng thời khống chế hung phạm.

Nhìn tay Hứa Chính chảy quá nhiều máu, Giang Dật Lãng thập phần áy náy: Nếu mình không muốn đi ra ngoài, cố gắng nhẫn nại một thời gian thì sẽ không xảy ra sự việc như thế này...

Hứa Chính tỏ ra lạnh lùng, cởi áo khoác bao lấy vết thương, dường như không hề quan tâm đến nó.

Buổi tối, Hứa Chính từ bệnh viện trở về, vết thương trên tay đã được băng bó cẩn thận.

Giang Dật Lãng vẻ mặt hối lỗi: “Cảnh sát Hứa, thật xin lỗi.” Y cúi đầu, trong lòng áy náy nói không nên lời.

“Không có gì, chẳng qua cắt phải da một chút. Ngược lại, việc này rất tốt, có thể biết được thực lực của đối phương. Cậu chỉ cần nhớ kỹ lời tôi, an tâm ra tòa là được.”

“Bọn họ sẽ không đến nữa chứ?” Giang Dật Lãng lo lắng hỏi.

Hứa Chính lắc đầu.

Theo như phân tích, người đối phương phía tới ngay cả súng cũng không trang bị, Hứa Chính nhận thấy phía bên Lưu Vũ Hào đang có sự rối loạn, sẽ nhanh chóng nhận tội, bởi vậy hắn càng thêm kiên quyết, lộ ra vẻ mặt đã đoán trước mọi việc.

Quả nhiên, những ngày sau đó sóng yên biển lặng.

Phiên tòa khởi kiện tập đoàn Trọng Thiên chính thức diễn ra.

Giang Dật Lãng lần đầu tiên bước vào tòa án cấp cao, ngồi ở vị trí nhân chứng.

Việc thẩm tra vụ án diễn ra vô cùng thuận lợi. Trước một lượng lớn chứng cứ bày ra trước mặt, thủ phạm cùng tông phạm nhanh chóng nhận tội.

Trải qua hơn mười ngày thẩm tra và xử lý, vụ án kết thúc.

Giang Dật Lãng trở lại cục cảnh sát, Vương Triển Bang nhiệt tình tiếp đón y.

Vương Triển bang dùng sức bắt tay cùng Giang Dật Lãng: “Giang tiên sinh, cảm ơn cậu. Nếu không phải cậu đồng ý ra tòa làm chứng việc Lưu Vũ Hào giết người, hắn sẽ không dao động tâm lý nhanh như vậy, giúp chúng tôi có cơ hội thu thập được một lượng lớn chứng cứ. Cảm ơn cậu!”

Giang Dật Lãng phát tay: “Không có gì, tôi chỉ thực hiện nghĩa vụ của công dân thôi.”

Trộm nhìn xung quanh, Giang Dật Lãng hỏi: “Xin hỏi, cảnh sát Hứa đâu? Anh ấy ở nơi nào? Tôi muốn cảm ơn anh ấy.”

Vương Triển Bang nở nụ cười: “Cậu hỏi A Chính sao? Vụ án kết thúc, không cần tới hắn, cậu cũng không cần phải nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của hắn nữa.”

Giang Dật Lãng có điểm sốt ruột: “Tôi muốn gặp cảnh sát Hứa... Tôi muốn cảm ơn anh ấy.”

Vương Triển bang cười: “Không cần, A chính cũng không muốn cậu cảm ơn hắn. Haizz! Hắn nhất định sẽ nói “Chẳng qua là hết mình vì nhiệm vụ.””

Giang Dật Lãng thực sự nôn nóng: Chẳng lẽ từ nay về sau không còn gặp lại hắn?

“Tôi rất muốn gặp lại cảnh sát Hứa một lần, anh làm ơn giúp tôi gặp anh ấy được không?”

Vương Triển Bang bị bộ mặt khẩn thiết của Giang Dật Lãng cấp dọa: “Giang tiên sinh, rốt cục là có chuyện gì mà cậu không thể không gặp A Chính?”

Nói xong lại quay sang đùa giỡn: “Không phải là hắn thiếu tiền cậu đấy chứ? Ha ha ha...”

Giang Dật Lãng trầm nghĩ: “Không phải anh ấy thiếu tiền của tôi, mà là...”

Vương Triển Bang không lay chuyển được y, đành phải hỏi cấp dưới: “A Chính đâu? Kêu hắn tới đây một chút, Giang tiên sinh muốn gặp hắn.”

Trong quán cà phê của cục cảnh sát, Giang Dật Lãng chờ đợi trong bất an, lo lắng.

Giang Dật Lãng dùng ánh mắt say mê nhìn Hứa Chính bước lại.

Hắn mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, tóc ngắn, mày rậm, khuôn mặt anh tuấn, cơ thể cường tráng, đứng như tùng, đi như gió, một thân chính khí, vẻ nghiêm nghị khó gần, ánh mắt sắc bén như chim ưng, trong sáng.

Giang Dật Lãng cảm thấy chóp mũi cay cay.

Y bị ai phát hiện, hình như: “Hình như mình đã yêu người đàn ông trước mắt mất rồi. Tại sao lại như vậy? Ở chung còn chưa tới một tháng mà mình... Là vì hắn đã bảo vệ mình?” Chính Giang Dật Lãng cũng không hiểu.

Hứa Chính ngồi đối diện Giang Dật Lãng, chú ý tới biểu tình phức tạp trên khuôn mặt y cùng ánh mắt đau thương, hắn lo lắng hỏi: “Giang tiên sinh, cậu làm sao vậy?”

Giang Dật Lãng bối rối, vội vàng che dấu: “A, không... không, tôi không sao... không có việc gì.”

“Giang tiên sinh, xin hỏi cậu tìm tôi có chuyện gì?” Thanh âm nghiêm túc.

Giang Dật Lãng nhất thời không biết phải mở lời như thế nào mới tốt.

Hứa Chính đợi một lúc, thấy Giang Dật Lãng không nói gì, vì thế lại mở miệng: “Giang tiên sinh, nếu không có chuyện gì muốn nói thì tôi xin phép trở về, trong bộ phận còn có chút việc cần phải xử lý...”

Giang Dật Lãng gấp gáp, nhanh chóng nín tay Hứa Chính: “Không! Tôi có lời muốn nói với anh.”

Hứa Chính nhìn vẻ mặt Giang Dật Lãng, ánh mắt từ từ chuyển qua cánh tay đang bị nắm giữ của mình.

Giang Dật Lãng đỏ mặt, vội buông tay.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Giang tiên sinh, chẳng lẽ cậu còn sợ đối phương sẽ phái người tới làm hại cậu?” Hứa Chính hỏi.

Giang Dật Lãng chuyển hướng suy nghĩ, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy. Cảnh sát Hứa, anh có thể tiếp tục bảo vệ tôi không?”

Hứa Chính bình tĩnh lắc đầu: “Không được! Giang tiên sinh xin yên tâm. Toàn bộ thủ phạm cùng tông phạm đã sa lưới, tất cả đều bị phán quyết, sẽ không còn ai có thể làm hại cậu được nữa.”

“Nhưng mà, chẳng may có việc xảy ra thì tôi làm sao bây giờ?”

“Nếu cậu cảm thấy điều gì bất thường có thể báo cho cảnh sát.”

“Nhưng nếu các người tới không kịp? Tôi làm sao có thể địch lại bọn chúng được?” Giang Dật Lãng không chịu bỏ cuộc.

Hứa Chính ngẩng đầu, nhìn thẳng mắt Giang Dật Lãng.

Trước ánh nhìn sắc bén của Hứa Chính, Giang Dật Lãng chợt dạ cúi đầu.

Hứa Chính chậm rãi mở miệng: “Giang tiên sinh, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Giang Dật Lãng cúi đầu, không dám nhìn hấn, nắm chặt đai ba lô của mình: “Tôi... tôi cũng không biết... Tôi, tôi muốn nói là, sau này... tôi còn có thể gặp lại anh không?”

Hứa Chính nghiêng mặt khẽ cười một tiếng: Ngập ngừng cả nửa ngày chính là muốn hỏi câu này?

“Đương nhiên là được.”

Nghe câu đó, Giang Dật Lãng kinh hỷ nở nụ cười: “Thật không?”

“Đúng!”

“Ồ... ở đâu mới có thể gặp được anh?”

“Ở đâu cũng được.”

“Tôi có thể... Tôi có thể đến nhà anh không?”

Hứa Chính nhướn miệng cười: “Nếu cậu thực sự muốn đến, vậy tôi hoan nghênh.”

Giang Dật Lãng vui mừng: “Tôi, chúng ta, chúng ta có thể làm bạn được không?”

Hứa Chính nhìn vẻ hưng phấn tươi cười của chàng trai trước mặt, sau đó gật gật đầu: “Đã là như vậy rồi.”

Giang Dật Lãng dường như muốn nhảy dựng lên: “Vạn tuế! Thật là tốt quá!”

“Có điều, tôi hy vọng cậu hiểu được đặc thù công việc của tôi.”

Giang Dật Lãng mạnh mẽ gật đầu: “Tôi biết, tôi hiểu, tôi hiểu mà.”

“Đây chính là điều mà cậu muốn nói với tôi?”

Giang Dật Lãng thành thật gật đầu.

Hứa Chính lắc đầu cười khẽ: “Thực là trẻ con, thật sự là...”

Giang Dật Lăng vội phản bác: “ Tôi không phải trẻ con. Tôi học đại học năm ba rồi, hai mươi mốt tuổi, đã là người trưởng thành.”

“ Tôi lớn hơn cậu. Dù có nói như thế nào thì trong mắt tôi, cậu vẫn là trẻ con.”

Giang Dật Lăng không muốn tiếp tục đề tài này: “ Tôi thực sự có thể tới nhà anh chơi sao?”

“Có thể.” Hứa Chính nghĩ ngợi: “Cuối tuần này tôi có thời gian, nếu tiện cậu cứ tới. Trước đó nhớ gọi điện báo cho tôi, tôi chỉ cho cậu phải đi như thế nào.”

Giang Dật Lăng sờ môi, nhìn Hứa Chính: “Tôi không biết số điện thoại của anh.”

Hứa Chính nở nụ cười, đưa tay nói: “ Bút đâu? Có không? Tôi viết lại cho cậu.”

Giang Dật Lăng vội vàng mở ba lô tìm bút, nhưng mà không có giấy. Y ra ngoài quá vội vàng, trong ba lô chỉ có bài tập phải giao. Y thậm chí còn không mang theo điện thoại di động. Hứa Chính nhìn qua... lại nói: “ Quên đi, không nên viết số điện thoại của tôi trên bài tập của cậu.”

Giang Dật Lăng vừa vội vừa tức:: “ Vậy làm sao bây giờ?”

Hứa Chính tiến lại, kéo tay Giang Dật Lăng, nhẹ nhàng viết lại số điện thoại của mình trong lòng bàn tay y. Giang Dật Lăng nhìn ngóai bút xẹt qua tay mình, cảm giác nhột nhột.

Ngước mắt nhìn Hứa Chính, lần đầu tiên khoảng cách giữa y và hấn gần tới vậy.

Giang Dật Lăng ngẩng nhìn cặp mày rậm, đôi mắt đen tinh khiết của Hứa Chính, càng khiến y quan tâm hơn là hai hàng lông mi rất dài, thẳng, từng sợi đều đặn, chỉnh tề. Sau đó, ánh mắt y chuyển qua sống mũi thẳng của Hứa Chính, chăm chú nhìn đôi môi hấn.

Đột nhiên, đáy lòng Giang Dật Lăng dâng lên một loại khát vọng.

Trong lúc y thất thần, Hứa Chính đã viết xong, đem bút trả lại, cười cười một chút: “ Nếu viết xấu quá nhìn không ra cũng không nên trách tôi.”

Nhìn nụ cười hồn nhiên của Hứa Chính, Giang Dật Lăng gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập “ Bang bang” không ngừng.

Hứa Chính nhìn Giang Dật Lăng, gật đầu: “ Tôi phải đi. Nếu muốn tới chơi phải gọi cho tôi trước, nhớ đấy.”

Nhìn theo bóng dáng Hứa Chính, Giang Dật Lăng ngây ngốc cả nửa ngày.

Vội vàng mua một tờ báo, đem số điện thoại của Hứa Chính viết lên,sau đó cẩn thận cất vào ba lô, Giang Dật Lăng tới trường.

Buổi tối, về tới nhà, Giang Dật Lăng lưu số của Hứa Chính vào di động, sau đó ngáy ngốc nằm trên giường nhìn dãy số kia, một lúc lâu sau mới chịu rửa sạch.

Cha mẹ đã biết chuyện y ra tòa làm chứng. Bởi vì vụ án đã kết thúc, hai người cũng không nhiều lời. Cha y hết lòng khen con mình hành động rất tốt, cũng không quên dặn y phải cẩn thận, cho dù nói báo chí vẫn chưa tiết lộ danh tính của nhân chứng, giáo viên cũng như bạn học cũng không biết chuyện này.

Giang Dật Lăng không tiết lộ nửa lời, y cũng không muốn nhắc lại việc này, chỉ nói mình ở nhà tự học một thời gian.

Y nghĩ nếu Hứa Chính biết việc này, hấn nhất định sẽ rất vui vì cách làm của y.

2. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 2

Cuối tuần.

Mang theo tâm trạng bất an, Giang Dật Lãng hồi hộp bấm số điện thoại.

Phía bên kia, sự nhiệt tình của Hứa Chính khiến y ngạc nhiên, hần cần thận chỉ đường tới nhà mình.

Hóa ra Hứa Chính ở phía Đông thành phố, cách khu Tĩnh Lộ của y rất xa.

Đứng ngoài cửa, Giang Dật Lãng hít sâu, cố gắng lấy chút dũng khí mới dám bấm chuông cửa. Không lâu sau, cửa mở, người y luôn mong nhớ cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt.

Giang Dật Lãng vui mừng, liền kêu lên danh xưng mà y chỉ dám giữ trong lòng: “Tiểu Chính ca.”

Hứa Chính sững sốt, theo phản xạ mà hỏi lại: “Cậu kêu tôi là gì?”

“Thảm!” Giang Dật Lãng thầm kêu khổ, chính mình không để ý lại thốt lên như vậy.

Lòng bàn tay đổ mồ hôi, y lo lắng Hứa Chính không vừa lòng cách xưng hô của mình, dù sao hai người cũng trở thành bạn chưa lâu. Nhìn biểu tình của hắn, cũng chỉ có thể nhắc lại: “Ách... Tiểu Chính ca.”

Không giống như suy nghĩ của y, Hứa Chính không hờn giận mà sang sảng cười: “Chưa từng có ai kêu tôi như vậy. Cậu có thể gọi tôi là A Chính.”

Giang Dật Lãng theo Hứa Chính vào nhà, lén lút mừng thầm những gì y mới thốt lên, rốt cuộc có thể quang minh chính đại xưng hô như vậy. Nghe Hứa Chính trả lời, y vội bổ sung: “Em gọi anh là Tiểu Chính ca mới tốt, anh lớn hơn em, gọi một tiếng “ca” có gì không đúng? Nhưng mà... kêu Chính ca nghe rất giống hắc bang (Xã hội đen), cho nên kêu Tiểu Chính ca rất hợp.”

Sau khi nghe được câu đó, Hứa Chính không khỏi cười thành tiếng: “Chưa từng có ai kêu tôi như vậy.”

Biết Hứa Chính chấp nhận cách gọi của mình, trong lòng y không khỏi đắc ý. Không có ai kêu như vậy mới tốt, vậy thì đây sẽ là... biệt danh mà y dành cho hắn.

Hứa Chính pha một bình trà ngon, lại vì y mà chuẩn bị hoa quả thật tốt.

Giang Dật Lãng tò mò đánh giá bốn phía, hỏi: “Tiểu Chính ca, anh sống một mình?”

“Đúng vậy! Quê tôi ở Hàng Châu.”

Giang Dật Lãng nghi ngờ: “Anh là người Hàng Châu?” Thực sự là khác biệt rất nhiều so với những người Hàng Châu mà y đã từng gặp qua.

“Àn, cha mẹ tôi ở lại quê nhà. Trước kia tôi có nói qua, sau khi tốt nghiệp tôi liền tới Hương Đảo công tác.”

Giang Dật Lãng không hài lòng với câu trả lời này, y dùng ánh mắt cẩn thận tìm kiếm, muốn tìm ra dấu hiệu Hứa Chính có bạn gái.

“Thoạt nhìn thì hắn là không có.” Sau khi thăm đưa ra kết luận, Giang Dật Lãng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Trong phòng không có đồ dùng chung, cũng không bày biện đồ vật nào nữ tính, đáng yêu. Cả căn phòng sạch sẽ, gọn gàng kinh người, quả thực không giống với nơi ở của một người đàn ông độc thân! Nhưng mà như thế này mới là tính cách của Hứa Chính... rất tự nhiên.

“Tiểu Chính ca, em có thể đi tham quan một chút được không?”

“Được, cứ tự nhiên.”

Vừa nghe Hứa Chính đồng ý, Giang Dật Lãng vội đứng lên đi tham quan khắp nơi.

“Àn, thực sự là không có dấu vết của con gái, tất cả đồ vật đều chỉ có 1 cái.”

Kiểm nghiệm xong suy đoán của mình, Giang Dật Lãng vui vẻ khen ngợi nơi ở của Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, nhà anh thực là ngăn nắp, so với nơi em trọ thì hơn rất nhiều.”

“Thói quen mà! Anh không có nhiều đồ đạc lắm. Em à! Chỉ cần ở trong học viện quân sự một năm thì mọi thứ trong nhà cũng sẽ gọn gàng như vậy.”

Giang Dật Lãng nghe xong không khỏi thè lưỡi: “ Em? Em không muốn.” Y không thể chịu đựng nổi cuộc sống nghiêm khắc như vậy.

Tới trước cửa phòng ngủ, Giang Dật Lãng mở cửa. Rèm cửa sổ màu trắng, giường đơn, khăn trải giường, gối và chăn cũng một màu lam.

Nhìn chiếc giường, Giang Dật Lãng cúi đầu cắn môi.

Ngồi lại trên Sofa, y nhin không được mà quay sang hỏi: “ Anh thật sự là người Hàng Châu?”

“Phải.”

Giang Dật Lãng lập tức phủ định: “ Không giống. Người miền Nam đâu có cao lớn như vậy, hơn nữa, bộ dạng anh rất sáng sủa, xuất sắc, ngay cả tính tình cũng không giống người miền Nam.”

Hứa Chính không tức giận, mỉm cười phản bác: “ Ai nói người miền Nam không cao? Về phần tích cách cũng không khó lý giải, có lẽ là do hoàn cảnh thôi.”

Giang Dật Lãng vẫn không đồng ý, lôi kéo Hứa Chính so chiều cao:

“ Chúng ta thử xem ai cao hơn.”

Hứa chính cười bất đắc dĩ, đành phải đồng ý đứng lên, đối diện với Giang Dật Lãng.

Hai người cao ngang nhau, đều là một mét tám lăm, Giang Dật Lãng có thể nhìn thẳng ánh mắt của Hứa Chính.

“ Không nghĩ tới em lại cao bằng anh.” Hứa Chính ngạc nhiên phát hiện, hóa ra hai người lại cao ngang nhau.

Giang Dật Lãng đã sớm đắm chìm trong cặp mắt đen láy của Hứa Chính, ngay cả hần nói gì y cũng không nghe được, chỉ biết mình sắp đứng không nổi, kích động rồi đi tầm mắt, ngồi xuống ghế giả vờ như không có việc gì.

Hứa Chính thấy Giang Dật Lãng không nói lời nào nên có điểm ngưng ngừng, vội chuyển đề tài, nói sang chuyện khác: “ Giang Dật Lãng, em ở tại Hương Đảo sao?”

Giang Dật Lãng cố trấn định nở nụ cười: “ Anh gọi em là Tiểu Lãng đi, gia đình và bạn bè đều kêu em như vậy cả.”

“ Được”

Được Hứa Chính đáp ứng, y mới trả lời vấn đề: “Vâng, nhưng mà sau khi về hưu, cha mẹ em dọn về thành phố Bắc Vệ.”

“Thành phố Bắc Vệ không ít người về hưu tới ở.”

“ Môi trường ở đó tốt, các cụ không tội gì lại chen chúc trong thành phố với giá đất đắt đỏ như vậy cả.”

“Vậy sau này em thì sao? Chẳng lẽ mua lại căn hộ đang thuê ở khu Tĩnh Lộ?”

Giang Dật Lãng cười khổ: “ Làm sao mua nổi. Cha mẹ em trước khi về hưu cũng chỉ là viên chức trong một công ty nhỏ. Nếu không phải từ Vệ Bắc tới học viện kiến trúc của em quá xa, lại không tìm được nơi thích hợp, vừa vặn có đàn anh khóa trên muốn tìm người thuê chung, coi như thuận tiện nên thuê luôn. Sau khi tốt nghiệp, đàn anh của em dọn đi, em lại chưa tìm được người thuê chung, đành phải tạm thời thuê một mình.”

“ Có gánh vác được không?” Hứa Chính quan tâm hỏi, dù sao số tiền thuê phòng kia thì không phải sinh viên bình thường nào cũng có thể trả nổi, huống hồ lại là thuê một mình.

Biết Hứa Chính quan tâm mình, Giang Dật Lãng vui vẻ tươi cười: “ Có thể, em vẫn làm thêm ở quán ăn nhanh, tiệm dụng cụ thể thao, còn có văn phòng thiết kế và văn vắn. Em có thể tự trang trải cuộc sống của mình, có điều không tiết kiệm tiền được.”

Biết y cố gắng như vậy, Hứa Chính liền khen ngợi: “Ừ, thật là một đứa con ngoan. Cha mẹ em nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lần đầu tiên được Hứa Chính khen ngợi khiến Giang Dật Lãng không khỏi xấu hổ, vội vàng trả lời: “ Họ vẫn luôn nhớ em.”

Hứa Chính nhìn phản ứng của Giang Dật Lãng liền không thể nhịn cười.

Trò chuyện, trò chuyện, dần dần không còn đề tài, hai người đành xấu hổ im lặng.

Tuy rằng Giang Dật Lãng khẳng định Hứa Chính không có bạn gái, nhưng y vẫn muốn chính miệng hắn khẳng định. Có điều hai người chưa quá thân thiết, loại vấn đề cá nhân này y không thể mở miệng hỏi được.

Biết không khí trở nên cứng ngắt, Hứa Chính bèn cười ngượng ngùng: “Thực xin lỗi, anh lại chẳng biết nói gì nữa.”

Giang Dật Lãng vội trả lời: “ Em cũng vậy.”

Không khí lại rơi vào trầm mặc, nhưng hai người đều nở nụ cười.

“ Sau này, em có thể lại tới nhà anh được không?”

“ Được chứ! Dù sao anh cũng chỉ sống có một mình.”

Giang Dật Lãng chớp chớp đôi mắt tinh quái: “ Em cũng chỉ có một mình.”

Hứa Chính nhìn biểu tình của y cũng đành hết cách: “ Em cứ qua đây cũng không sao, tùy tiện làm cái gì đều được. Đọc sách, xem tạp chí, chơi game, nếu muốn vẽ cũng có thể mang dụng cụ cần thiết tới.”

Giang Dật Lãng được sự đồng ý của Hứa Chính liền thập phần vui vẻ: “ Cám ơn anh, Tiểu Chính ca.”

Hứa Chính vẫn chưa quen với cách xưng hô này, đôi tay không tự chủ liền vuốt tóc theo thói quen.

Nhìn Hứa Chính vuốt tóc, Giang Dật Lãng đột nhiên phát hiện: “ Tiểu Chính ca, vì sao anh lại cắt tóc ngắn như vậy?”

Hứa Chính vừa nghe mấy lời này liền tỏ ra buồn rầu: “ Tóc của anh rất cứng, nếu để dài thì có chải ra sao cũng không đều, cho nên đành phải cắt ngắn ngắn như vậy. Dù sao cũng tiện.”

Giang Dật Lãng đưa tay sờ sờ tóc hắn: “ Giống như con nhím.”

Hứa Chính nghe được tên gọi quen thuộc, vui vẻ nở nụ cười: “ Mẹ anh cũng hay nói như vậy. Bà còn gọi anh là con nhím nhỏ.”

Lại phát hiện thêm một bí mật, Giang Dật Lãng thỏa mãn mỉm cười.

Giang Dật Lãng ở lại nhà Hứa Chính cho tới khuya, đến khi hắn nhắc nhở thì y đành bất mãn trở về.

Về tới nhà, nhìn phòng ngủ của mình... y lại nhớ tới phòng ngủ của hắn.

“ Cố gắng tích cực ở bên hắn một thời gian, xem phản ứng của hắn ra sao. Nếu hắn cũng có tình cảm như vậy thì chính mình nên chủ động một chút.”

Cứ như vậy, Giang Dật Lãng tích cực cùng Hứa Chính qua lại. Số lần gặp nhau vào cuối tuần cũng ngày một nhiều. Hứa Chính còn giới thiệu bạn bè của mình cho y biết, hơn nữa còn đưa y tới nhà người ta ăn cơm.

Bạn thân của Hứa Chính tên Diệp Thắng Chi, cùng là cảnh sát, công tác ở bộ phận Vi-sa, hai người gia nhập cục cảnh sát Hương Đảo cùng một thời gian, hơn nữa còn là quan hệ đàn anh đàn em cùng trường, giao tình rất tốt. Diệp Thắng Chi đã kết hôn, có một cô con gái một tuổi. Hứa Chính tuy rằng rất độc lập nhưng lại không biết nấu ăn, luôn tùy tiện giải quyết ba bữa cơm. Diệp Thắng Chi sợ Hứa Chính luôn ăn ở ngoài như vậy dễ đau bao tử nên thường mời hắn tới nhà ăn cơm.

Giang Dật Lãng cảm thấy tới nhà người lạ ăn cơm như thế này thật là có điểm ngượng ngùng, nhưng y lại muốn biết bạn thân của Hứa Chính, vì lý do này, y đành cố gắng mang theo tâm tình mâu thuẫn mà cùng Hứa Chính tới đây.

Giang Dật Lãng nhanh chóng phát hiện những điều mình lo lắng đều là dư thừa, Diệp Thắng Chi và bà xã của hắn đều là người vô cùng nhiệt tình, không coi y là người ngoài.

Bà xã của Diệp Thắng Chi là người phụ nữ điển hình của Trung Quốc, ôn nhu hiền thực, rảnh rỗi thì làm việc nhà, luôn luôn kèm theo chiếc tạp dề mà đón khách (ý chỉ những người phụ nữ của gia đình, luôn chần lo cho nhà cửa không ngót tay). Hứa Chính có thói quen ở Diệp gia ăn cơm nên không tự xem mình là người ngoài, còn chủ động xuống nhà bếp giúp đỡ.

Diệp Thắng Chi cùng Giang Dật Lãng ở lại phòng khách nói chuyện phiếm: “Cậu là nhân chứng mà A Chính bảo vệ trong vụ án mạng lần trước?”

“ Vâng.”

Diệp Thắng Chi muốn Giang Dật Lãng an tâm, cười nói: “ Yên tâm, vụ án đã kết thúc, cậu đã an toàn rồi.”

“ Vâng, em biết.”

“Lúc vừa mới quen Hứa Chính, quả thực là bị hắn dọa chết khiếp, đúng là bộ mặt lạnh lùng nổi danh.”

Giang Dật Lãng vội vàng lắc đầu phủ nhận: “ Không phải, em biết là không phải như vậy.”

Nói xong, nhìn về phía nhà bếp, nhỏ giọng bổ sung: “Kỳ thực Tiểu Chính ca khi cười lên tuyệt đối không lạnh lùng một chút nào.”

Diệp Thắng Chi vừa nghe được cách xưng hô của y với Hứa Chính liền cười rộ lên: “ Cách cậu kêu hắn thực là thú vị! Đúng vậy, lúc A Chính cười lên thì đẹp hơn nhiều, nhưng mà... hắn thường đưa cái bộ mặt lạnh lùng kia ra.”

Hứa Chính đang trong phòng bếp cũng rống lại: “ Diệp Thắng Chi, các người nói xấu tôi thì cũng không cần lớn tiếng như vậy chứ.”

Vừa nghe tiếng hô của Hứa Chính, hai người nhìn nhau, lại cười một trận long trời.

Rốt cuộc đồ ăn cũng xong xuôi, đi vào nhà ăn, Hứa Chính dường như chợt nhớ ra điều gì đó: “Ủa! Bảo bảo đâu?”

“Đang ngủ, đừng đánh thức nó! Nó rất thích ngủ.” Nói tới con gái, Diệp Thắng Chi tươi cười hạnh phúc.

Bà xã Diệp Thắng Chi vui vẻ sắp đồ ăn, cười khanh khách nói với Hứa Chính: “ Hứa Chính, đến khi nào cậu mới chịu kết hôn đây? Tôi còn đang chờ bế bảo bảo của cậu đây nhé.”

Hứa Chính vừa nghe những lời này liền xấu hổ trả lời: “ Em... vẫn còn sớm mà.”

Giang Dật Lãng sững sốt, cứng ngắt quay sang nhìn Hứa Chính, khó khăn hỏi: “ Anh có bạn gái?”

Hứa Chính không để ý tới biểu tình của Giang Dật Lãng, nhắc tới bạn gái liền lộ ra nét mặt vui vẻ, giải thích cho y: “ Ủ! Cô ấy đi công tác, không có ở Hương Đảo. Chờ cô ấy trở lại, anh sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

Nghe được câu trả lời của Hứa Chính, thậm chí còn hứa hẹn sẽ giới thiệu để hai người với nhau, Giang Dật Lãng cảm thấy toàn bộ máu trên cơ thể đều dồn về chân, cả người lạnh như băng, y còn hoài nghi trong tích tắc đó, trái tim mình như ngừng đập.

Hứa Chính thấy biểu tình của Giang Dật Lãng, kỳ quái hỏi: “ Tiểu Lãng, làm sao vậy?”

Y tự nhủ phải bình tĩnh, cố gắng tỏ ra bình thường: “ Không có gì.”

Diệp Thắng Chi vừa mới giúp bà xã sắp đồ ăn nên cũng không chú ý tới biểu hiện bất thường của Giang Dật Lãng, cười cười tiếp tục đề tài: “ A Chính, Thực Quân đi công tác lâu như vậy, cậu không nhớ cô ấy sao?”

Hai má Hứa Chính hồng hồng: “ Có a~, mỗi ngày đều gọi điện cho cô ấy.”

Nghe được hai người mỗi ngày đều gọi điện, trong lòng Giang Dật Lãng loạn... loạn... loạn tới cực điểm. Từ lúc Hứa Chính đồng ý cho y tới nhà chơi, y đã nghĩ bản thân có chút đặc biệt nên mỗi ngày đều gọi cho hắn, lại chưa từng nghe hắn nói có bạn gái, đương nhiên y cũng thừa dịp hắn không có bạn gái.

Cho dù ngoài mặt tỏ ra thoải mái, thực tế cả bữa cơm y cảm giác như đang nhai sáp vậy. Ăn xong, Giang Dật Lãng liền lấy lý do ngày mai có tiết nên vội vàng từ biệt mọi người, mà Hứa Chính lại theo thường lệ, ở lại uống trà, nói chuyện phiếm. Bà xã Diệp Thắng Chi đi coi con gái, còn hai người đàn ông ở lại trong phòng khách. Diệp Thắng Chi rót cho Hứa Chính một chén trà nóng, cười nói: “A Chính, hình như cậu bé này rất sùng bái em thì phải.”

Hứa Chính lơ đãng trả lời: “Nói linh tinh, em có gì hơn người đâu.”

“Chỉ là anh luôn có cảm giác đó mà thôi.”

Hứa Chính nghe xong cũng chỉ cười cười, không đáp lại.

Dừng một lúc, Diệp Thắng Chi lại hỏi: “A Chính, bao giờ Thục Quân trở về thì cùng nhau lại đây ăn cơm.”

Trong khoảnh khắc, Hứa Chính tỏ ra lạnh nhạt: “Khoảng hai tháng nữa.”

“Sao lại đi công tác thời gian dài như vậy?”

“Cô ấy tham gia huấn luyện, cho tới bây giờ đã một thời gian quá dài rồi.”

Diệp Thắng Chi lo lắng nhìn Hứa Chính: “Anh cảm thấy tình cảm hai đứa đang phai nhạt. Cô ấy đi công tác lâu như vậy mà em cũng không thấy khẩn trương chút nào.”

Hứa Chính bất đắc dĩ trả lời: “Còn muốn thế nào đây? Em đi thăm cô ấy sao? Vậy thì cũng phải cần có thời gian chứ.”

Diệp Thắng Chi không chấp nhận cách nói của hắn: “Đi một mình không được, chẳng qua là không muốn đi mà thôi. Trong cục cũng không phải là không thể thiếu em. Đi thăm cô ấy đi, cho cô ấy một sự ngạc nhiên, cũng là giúp tình cảm của hai đứa tăng thêm chút ngọt ngào, có cái gì là không được?”

Nghe Diệp Thắng Chi nói xong, Hứa Chính lắc đầu khiến hắn cũng thực hết cách: “Quên đi.”

Bà xã Diệp Thắng Chi tới, phát hiện không khí có chút không ổn liền dùng thanh âm thoải mái hỏi Hứa Chính, muốn đem không khí hâm nóng một chút: “A Chính, Thục Quân mỗi ngày vẫn cùng em liên lạc đúng không?”

“Àn, vẫn ân cần thăm hỏi một chút.”

Bà xã Diệp Thắng Chi nén giận tươi cười: “Hai đứa sao lại lạnh nhạt như vậy chứ? Như thế mà là hẹn hò?”

“Còn không tính? Đã hai năm rồi.”

“Em xem người ta quen nhau thì chăm sóc thế nào, hai đứa thì...”

“Bọn em là một đôi.”

Bà xã Diệp Thắng Chi không nói gì mà nhìn chồng, không muốn nói thêm lời nào.

Diệp Thắng Chi biết Hứa Chính cùng bạn gái đã quen nhau một thời gian, nhưng tình cảm thì không có gì nổi bật, rất bình lặng. Hai người cứ theo công thức mà ân cần thăm hỏi rồi hẹn hò.

Rõ ràng là một cặp lại nhìn thế nào cũng không ra, ngay cả bạn bè nhìn vô cũng chịu không nổi.

Buổi tối, Hứa Chính về tới nhà, ngã lên giường, trong đầu không khỏi nghĩ tới chuyện của hắn cùng Lưu Thục Quân.

Lưu Thục Quân là cô gái mà bạn bè giới thiệu cho hắn, một nhân viên công chức bình thường, gia cảnh bình thường. Một cô gái hướng nội, dịu dàng ít nói, tính tình ôn hòa, nhu thuận.

Trước khi hẹn hò, Hứa Chính đem công việc của mình kể rõ để Thục Quân suy nghĩ kỹ, nhưng cô lại không chút do dự mà lập tức đồng ý. Điều này khiến Hứa Chính rung động.

Lúc trước, Hứa Chính không quen bạn gái chính là vì công việc của hắn khiến người ta tự động rút lui. Cho nên Hứa Chính rất nghiêm túc hẹn hò cùng Lưu Thục Quân.

Thời gian trôi qua, Hứa Chính cảm thấy cô ấy cùng mình đều có tính hướng nội. Hai người ở bên nhau thực bình lặng. Cả hai đều quá mức lí trí, luôn tôn trọng lẫn nhau. Có lẽ ở trong mắt người khác thì tình cảm của hai người tốt lắm, nhưng thực sự khi ở bên nhau... có đôi khi cảm thấy... rất mệt mỏi.

Hai người ở bên nhau, việc gì cũng do Hứa Chính quyết định, mặc kệ là đi xem phim, ăn uống hay đi chơi. Hứa Chính thừa nhận bản thân có chút gia trưởng, nhưng bạn gái quá nhu thuận khiến hắn cảm thấy khó xử.

Nói về việc chia tay, Hứa Chính đã từng cùng Lưu Thục Quân nói qua. Thục Quân nói cô muốn Hứa Chính hạnh phúc, nghe theo hắn cũng là muốn hắn được vui vẻ.

“Công việc của anh vất vả như vậy, nếu em còn yêu cầu này nọ hay làm nũng thì không tốt chút nào.” Lưu Thục Quân luôn nói như vậy.

Hứa Chính hiểu được cô ấy thực tâm yêu mình, bằng không sẽ không chịu đựng và nghe lời như vậy. Hiểu được điều này, hắn cũng không đề cập tới việc chia tay nữa, cả hai cứ như vậy mà quen nhau.

Chớp mắt đã hai năm.

Cha mẹ Thục Quân rất vừa lòng với Hứa Chính, đặc biệt là bà Lưu, lần đầu gặp mặt đã hết lời khen ngợi tính cách kiên cường chính trực của hắn. Bà Lưu không thích công việc của Hứa Chính. Sau khi Thục Quân biết điều này liền nói với mẹ: “Anh ấy có thể bảo vệ con. Mặc kệ việc gì xảy ra, anh ấy nhất định sẽ che chở, bảo vệ cho con. Chỉ cần điểm ấy thôi cũng đã quá đủ tiêu chuẩn rồi. Thời đại này, đàn ông chịu ra tay bảo vệ phụ nữ và trẻ em thực sự rất ít. A chính giỏi võ nghệ, con sẽ không lo bị người ta ức hiếp rồi.”

Con gái kiên quyết như vậy, người làm mẹ cũng không còn lời nào để nói.

Hứa Chính cũng sờ nhìn trần nhà, cười một cách mệt mỏi.

Giang Dật Lãng về tới nhà, trần trọc không sao ngủ được.

“Hóa ra Hứa Chính đã có bạn gái. Mình không còn cơ hội nữa phải không?” Trái tim y đau đớn.

Y sẽ quên đi tình cảm mới nảy sinh này? Cho dù thực sự không thể ở bên Hứa Chính, y cũng không thể nào quên hắn. Thời gian bên nhau ngắn như vậy, nhưng hình ảnh của Hứa Chính đã khắc sâu trong tâm trí y.

Hình ảnh hắn che chở, bảo vệ cho một người xa lạ như mình. Cảnh tượng ấy... vẫn là quên không được.

Suy nghĩ thực lâu, y quyết định phải đợi tình địch trở lại, xem cô ta là người như thế nào rồi mới quyết định tiếp.

Y sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Những ngày sau đó, mỗi khi rảnh rỗi y lại tìm Hứa Chính.

Hai người cùng nhau dạo phố, đi siêu thị mua đồ dùng vặt, xem phim. Hai người con trai ở bên nhau cũng rất thú vị.

Giang Dật Lãng hiểu rõ, khi cả hai ở bên nhau, y đều phải cố gắng kiềm chế khao khát được ôm lấy Hứa Chính.

Hứa Chính dường như không phát hiện điều này, luôn đối xử với Giang Dật Lãng như em trai.

Cuối tuần, Hứa Chính đưa y tới phòng luyện tập.

Giang Dật Lãng nhìn đài quyền anh liền nhú mào, y vốn nghĩ đây là một trung tâm tập thể hình bình thường.

“Lâu rồi không vận động, anh phải tập một chút.” Hứa Chính chỉ nói một câu liền đi thay quần áo.

Rất nhanh, Hứa Chính từ phòng thay đồ đi ra, nhẹ nhàng bật người nhảy lên võ đài, hô: “Có ai tới đánh với tôi một ván không?”

Có người nhanh chóng lên tiếng: “ A Chính, cậu đến rồi đấy à? Được rồi, để tôi tiếp chiêu với cậu.”

Nói xong, hai người cúi chào, sau đó lập tức vào trận đấu.

Nhìn Hứa Chính khai triển quyền cước, y cảm thấy lúc này đây hẳn hoàn toàn khác so với một Hứa Chính mà y vẫn quen biết. Thường ngày, Hứa Chính hướng nội, không thích cùng người khác trò chuyện, tuy rằng thực lạnh lùng nhưng thực tế lại là một người ôn hòa, giống như không muốn cùng người khác tranh đấu; nhưng trên võ đài, ánh mắt hắn sắc bén, biểu tình nghiêm túc, mỗi chiêu ra đòn đều khác nhau, mạnh mẽ mà hoa mỹ.

Một huấn luyện viên quay sang bắt chuyện với Giang Dật Lãng: “ Cậu tới chung với A Chính?”

Giang Dật Lãng mỉm cười, lễ phép gật đầu.

Người nọ chuyển tầm mắt lên võ đài: “Đúng là A Chính vẫn nhỉnh hơn một bậc.”

“Anh ấy rất lợi hại sao?”

“ Đương nhiên, về vật tự do và đánh quyền anh thì A Chính là người có tiếng trong đội, kỹ thuật của hắn rất lợi hại.”

“ Nghe nói anh ấy từng được huấn luyện ở đơn vị đặc chủng.”

“Ừ, hắn rất có tố chất, tốt nghiệp học viện cảnh sát xong lại đi huấn luyện một năm.”

“ Anh ấy thực sự lợi hại như vậy sao?”

Huấn luyện viên nhìn Giang Dật Lãng, trêu ghẹo y: “Năm sáu người giống cậu cũng không địch lại hắn.”

Giang Dật Lãng nghe được mấy lời này không khỏi lú lừ: “ Thật sự?”

“ Không tin? Không tin thì cậu tự mình thử xem.”

Hứa Chính thượng đài hơn một giờ, khi đã đánh bại ba đối thủ mới thấy thỏa mãn, nhảy xuống võ đài, thay quần áo đi ra. Lúc này hắn mới nhớ tới Giang Dật Lãng, chính mình mãi mê đánh quyền nên đã đem y để qua một bên. Hứa Chính đối diện với Giang Dật Lãng cười cười: “Thực xin lỗi, đưa em tới nơi như thế này, có phải rất nhàm chán không?”

“ Không có, nhìn anh tập luyện rất thú vị.”

Hứa Chính suy nghĩ một lúc, hỏi: “ Tiểu Lãng, em có thích bóng đá không?”

“ Thích! Em hâm mộ nhất là đội Minh Châu.”

Hứa Chính nhắm mắt một lúc: “ Tiểu Lãng, cuối tuần sau chúng ta đi xem đá bóng được không?”

“ Được!” Giang Dật Lãng cao hứng nở nụ cười. Cuối cùng Hứa Chính cũng chủ động hẹn y.

Cả một tuần, Giang Dật Lãng đều chờ mong, trên môi lúc nào cũng mang theo nụ cười hạnh phúc khiến đám bạn cùng lớp chú ý, tất cả mọi người cùng thảo luận: “ Không biết Tiểu Lãng gặp chuyện gì vui mà cứ cười ngây ngô như vậy.”

Tới cuối tuần, Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính cùng tới sân vận động xem bóng đá, cổ vũ cho đội Minh Châu của Hương Đảo. Mang theo một mồi và hưng phấn về tới nhà Hứa Chính, Giang Dật Lãng ngã vào sofa: “ A... Hôm nay thực sự là quá thú vị, em hò hét tới đau cả cổ họng. Có điều đội chủ nhà thắng, cũng đáng giá đấy chứ.”

Hứa Chính đưa một lon bia cho Giang Dật Lãng: “ Từ Táp đá với tốc độ rất nhanh. Kỹ thuật của hắn khá tốt, ánh mắt sắc bén, vị trí trung tâm đều phải dựa vào hắn.”

Nghe được Hứa Chính tán đồng, y liền hỏi dò: “ Vậy lần sau chúng ta lại đi xem tiếp được không?”

Hứa Chính cười thực tươi, nhanh chóng đồng ý: “ Được!”

Hứa Chính đồng ý, Giang Dật Lãng vô cùng vui vẻ, liêu lĩnh lấy tay chống cằm nhìn đáng vẻ hắn uống bia. Hứa Chính lúc nhìn nghiêng cũng rất đẹp.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Giang Dật Lãng từ trong cõi thần tiên hoàn hồn trở lại, run giọng: “Tiểu Chính ca.”

Đột nhiên bị gọi, Hứa Chính nghi hoặc quay sang: “Làm sao vậy?”

Cổ lấy dũng khí, Giang Dật Lãng rụt rè lên tiếng: “Anh... bạn gái của anh... khi nào trở về?”

Trong nháy mắt, bộ dạng Hứa Chính trở nên cứng đờ, mắt tự nhiên trả lời: “Cô ấy... Phải tháng sau cô ấy mới trở lại.”

“Nếu cô ấy trở về, liệu em còn có thể tới đây chơi được nữa không?”

Hứa Chính hiểu được lo lắng của y, sang sảng cười: “Đương nhiên.”

“Không quá rầy hai người?” Giang Dật Lãng hỏi thăm dò.

Hứa Chính không được tự nhiên mà liếc Giang Dật Lãng, đẩy hần một cái: “Nghĩ linh tinh cái gì chứ! Cô ấy... cô ấy rất ít khi tới đây.”

“Vậy... hai người còn phải hẹn hò, liệu còn thời gian cùng em đi đây đó chứ?”

“Cô ấy không phải dạng con gái thích dán chặt lấy người yêu. Chúng ta đi chơi là việc của chúng ta, Thực Quân sẽ không để ý. Với lại, có một số sở thích của anh cũng không thích hợp để cô ấy tham gia cùng được.”

Giang Dật Lãng yên lặng lắng nghe, trong lòng lại âm thầm tính toán.

Tuần lễ vàng, Giang Dật Lãng mời Hứa Chính tới nhà làm khách.

Nhìn Giang Dật Lãng lóng ngóng xào rau, Hứa Chính nhìn không được, bất đắc dĩ cười cười ngăn cản: “Aizzz... náo loạn cả nửa ngày, cuối cùng em vẫn không bằng anh được.”

Giang Dật Lãng rụt cổ, xấu hổ cười ngây ngô. Hứa Chính còn không chịu buông tha: “Hóa ra em mời anh tới làm khách để đảm đương trách nhiệm đầu bếp.”

“Không phải, Tiểu Chính ca, chẳng qua tay nghề của em không bằng anh thôi.”

“Được rồi, anh sống một mình lâu hơn em, đương nhiên phải giỏi hơn một chút.”

Ăn cơm xong, Giang Dật Lãng nhìn ra cửa sổ. Giữa mùa hè, mặt trời còn chưa lặn, chân trời rực lên một mảng đỏ.

Giang Dật Lãng nhìn cảnh này không khỏi rung động, quay sang Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, chúng ta đi dạo một chút được không?”

“Được. Anh nghe qua phong cảnh ở Tĩnh Lộ rất đẹp, còn chưa được ngắm lần nào. Đi!”

Hai người đi dọc theo Tĩnh Lộ, thưởng thức vẻ đẹp tuyệt mỹ của những đám mây, chậm rãi đi lên sườn núi. Càng lên cao, hai bên đường càng nhiều bờ đê mở ra biển.

Bước từng bước, bỗng nhiên Hứa Chính dừng lại, nhìn ra xa.

Ngồi xuống bờ đá nhìn xuống dưới, chính là vịnh. Nước biển xanh biếc, từng con sóng trắng xóa cuộn cuộn nổi lên, vuốt ve bờ cát. Xa xa có một hòn đảo nhỏ và vài chiếc thuyền đánh cá. Hứa Chính nhìn mặt biển, hít sâu một hơi: “Cảnh sắc nơi này thật đẹp!”

Nghe được lời ca ngợi của Hứa Chính, Giang Dật Lãng nắm chắc đây là lúc nói ra lời đề nghị mà y luôn nghĩ tới: “Anh có thể chuyển tới đây, phòng cho thuê bên cạnh vẫn còn chỗ trống.”

Hứa Chính lắc đầu: “Quên đi, giá thuê phòng ở khu Tĩnh Lộ khá cao, cho dù có thuê phòng bình thường giá rẻ đi chăng nữa thì cũng đã có rất nhiều người tới ở rồi, anh chẳng qua là tạm thời sống ở đây một thời gian, làm sao có thể trụ lại lâu? Hơn nữa, dù chính phủ có trợ cấp tiền thuê nhà thì cũng không thể hoang phí như vậy được, đúng không?”

Giang Dật Lãng thất vọng, yên lặng gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chung quanh. Nơi này cũng sắp tới cuối khu Tĩnh Lộ, phụ cận đều là khách sạn cao cấp hoặc biệt thự, người qua lại không nhiều lắm. Nhìn

chân trời cắt ngang mặt biển chìm trong màu đỏ rực của hoàng hôn, những đám mây ngũ sắc, Giang Dật Lãng bất ngờ đề nghị: “Tiểu Chính ca, chúng ta xuống bờ cát đi dạo một lúc được không?”

“ Hình như không tốt đâu, còn chưa được người ta cho phép... ”

“ Yên tâm, bờ biển này cũng không có cấm người ra vào, chẳng qua là một đoạn vịnh thôi, chung quanh đều là nơi ở của doanh nhân giàu có. Ít người, nên cũng không nhiều người tới đây.”

Hứa Chính từ trên đê nhìn xuống, bờ đá cũng không dốc lắm: “Thật sự có thể xuống đó sao?”

Giang Dật Lãng cười gian: “ Sao nào? Không đủ bản lĩnh?”

Hứa Chính hiểu được ý đồ của Giang Dật Lãng, chỉ cười cười, từ thạch đê đi xuống bãi cát.

Xuống khỏi bờ đá, hai người cởi giày, kéo cao ống quần, chân không đi dạo trên bờ cát. Lòng bàn chân tiếp xúc với những hạt cát mịn, cảm giác thực vô cùng thoải mái. Bước từng bước, Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính cười sáng lạn: “ Bờ cát ở đây thực tuyệt.”

Hai người kẻ vai đứng gần bờ biển, một cơn sóng dâng lên làm ướt chân cả hai. Hứa Chính nhìn mặt biển rộng lớn màu ngọc bích cùng đàn hải âu bay lượn trên bầu trời, hít sâu một hơi: “ Biển rộng thật đẹp.”

Giang Dật Lãng lén lút đi xuống biển, đột nhiên xoay người tung một cước, đem bọt biển đá lên người Hứa Chính. Hứa Chính không kịp đề phòng, áo sơ mi bị ướt một chút.

Hứa Chính cũng nhảy vào bọt sóng, cùng Giang Dật Lãng “thủy chiến”. Hai người dùng tay, chân, đem nước biển hắt về phía đối phương. Chiều mùa hè, bọt nước tung lên không trung ánh lên bảy màu rực rỡ, in lại hình ảnh hai người cùng nhau tươi cười. Giang Dật Lãng nhận thấy được, từ trước tới nay y chưa từng vui vẻ như vậy, thoải mái như vậy.

Y cảm nhận được... Hứa Chính nhất định cũng có cùng cảm giác với mình.

Té nước tới mức quần áo đều ướt đầm, Giang Dật Lãng cười lớn tiếng. Hứa Chính im lặng mỉm cười, nhưng nụ cười của hắn lại vô cùng thuần khiết, hồn nhiên như một đứa trẻ, giống như ánh sáng lấp lánh của một chiều mùa hè khiến y không dám trực tiếp ngắm nhìn. Trượt chân ngã xuống bọt sóng, cả người y ướt đầm.

Hứa Chính thoải mái tươi cười lại vẫn không quên đưa tay kéo y đứng dậy.

Giang Dật Lãng nắm lấy bàn tay to lớn của Hứa Chính... Bàn tay kia thực mạnh mẽ, bộc lộ sự kiên nghị cùng tự tin khiến y có cảm giác an toàn.

Nương theo sức kéo của Hứa Chính, Giang Dật Lãng mượn sức đứng lên, sau đó thừa dịp ngã vào lòng Hứa Chính, ôm chặt lấy hắn. Hứa Chính vẫn mỉm cười, cho là y trêu đùa mình nên cũng không cự tuyệt hay cảm thấy có điều gì khác lạ.

Giang Dật Lãng đột nhiên hy vọng, nếu thời gian có thể dừng lại ở giây phút này, y sẽ tình nguyện vì điều đó mà trả giá hết thảy.

Gắt gao ôm lấy Hứa Chính, Giang Dật Lãng có thể cảm nhận được nhịp tim cùng hơi ấm cơ thể của hắn.

Có lẽ Giang Dật Lãng ôm quá chặt, Hứa Chính vội vàng chụp vai y: “ Tiểu Lãng, Tiểu Lãng, buông tay.”

Giang Dật Lãng không buông tay.

Hứa Chính nhẹ nhàng giãy giụa: “ Uy! Tiểu Lãng! Làm sao vậy? Không khỏe?”

Giang Dật Lãng từ từ cầm lên vai Hứa Chính, mặt dán lên cổ hắn, ôm lấy bờ vai cùng vòng eo của hắn, dùng cơ thể cảm nhận cánh tay mạnh mẽ của hắn... Một cánh tay mạnh mẽ như vậy, đáng tin cậy biết bao.

Hứa Chính đỡ vai Giang Dật Lãng, tiếp tục gọi y: “ Tiểu Lãng, làm sao vậy? Buông.”

Giang Dật Lãng tựa vào ngực Hứa Chính, thanh âm thì thầm khê gọi: “ Tiểu Chính ca, Tiểu Chính ca, Tiểu Chính ca,... ”

Hứa Chính từ từ ngừng giãy giụa, tùy ý Giang Dật Lãng ôm chặt lấy mình, một tiếng lại một tiếng kêu “ Tiểu Chính ca.”

Giang Dật Lãng nhắm mắt lại ôm lấy Hứa Chính, đứng yên trong nước biển, cho tới khi mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống biển, trăng lên cao, vẫn là ôm lấy hắn, lặp đi lặp lại danh xưng mà chỉ có y mới có thể gọi... “Tiểu Chính ca.”

Tại khoảnh khắc này, dưới ánh trăng xinh đẹp này, Giang Dật Lãng ôm Hứa Chính. Nếu nói trước kia y đối với hắn chỉ là cảm giác ngọt ngào tự nhiên, hiện tại, Giang Dật Lãng cảm nhận được trái tim mình dâng lên một cảm giác đau đớn tê dại.

Phải, là đau, chính là cái cảm giác đau đớn mơ hồ này, nỗi đau mà chính y cũng không sao vớt bỏ được, khiến cho bản thân y không thể buông tay, chỉ cần nhớ tới Hứa Chính, sẽ đau.

Đã đau đớn như vậy, hắn là yêu đã hắn quá sâu sắc...

Cuối cùng, Giang Dật Lãng buông tay. Y cùng Hứa Chính trở về nhà.

Vừa vào cửa, Hứa Chính lập tức đẩy Giang Dật Lãng vào phòng tắm: “Nhanh tắm rửa đi, cảm bây giờ.”

“Mùa hè mà, chẳng sao đâu.”

“Mùa hè mà bị cảm mới đau đầu đây.”

Giang Dật Lãng nhún người: “Anh trước đi.”

Hứa Chính dùng một tay đẩy mạnh Giang Dật Lãng vào phòng tắm, đóng cửa lại: “Coi như xong. Thân thể của em mà dám so với anh sao?”

Giang Dật Lãng tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong: “Tiểu Chính ca, quần áo của anh ướt hết rồi, cởi ra giặt qua đi. Tạm thời mặc của đồ của em nhé, chiều cao của chúng ta cũng không khác biệt lắm, chắc là mặc vừa đây.”

Lúc này Hứa Chính đã pha xong ấm trà nóng cho Giang Dật Lãng uống.

Hứa Chính đi tắm, Giang Dật Lãng ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, chống cằm miên man suy nghĩ.

Thấy Hứa Chính từ phòng tắm đi ra, Giang Dật Lãng không khỏi phì cười: “Tiểu Chính ca, anh mau đi soi gương đi, cái đầu nhím của anh rất đáng yêu đây.”

Hứa Chính xấu hổ vuốt vuốt tóc: “Azzzz... Cũng không có cách nào khác.”

Giang Dật Lãng nhìn đồng hồ rồi nói với Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, cũng muộn rồi, anh ở lại đây có được không? Ý em là... nhà anh xa như vậy...”

“Được, anh ngủ ở phòng khách.”

Giang Dật Lãng có chút thất vọng nhưng vẫn mang chăn gối và thảm tới cho Hứa Chính.

Nằm ở trên giường, Giang Dật Lãng cảm thấy không khí chung quanh như tràn ngập hơi thở của Hứa Chính, nghe được tiếng hít thở của hắn, thật khó chìm vào giấc ngủ.

Giang Dật Lãng biết mình đang yêu Hứa Chính, hy vọng có thể ở bên hắn, mỗi ngày nhìn thấy gương mặt hắn, có thể ôm hắn, có thể làm nũng với hắn, có thể nói hết những tâm sự của mình với hắn, quan trọng nhất là... y cảm thấy Hứa Chính có thể mở rộng tâm lòng với mình... Tuy nhiên, người đang nằm trong phòng khách, hiện tại, hắn lại là bạn trai của người khác.

Giang Dật Lãng muốn một lần gặp mặt bạn gái của Hứa Chính, nhìn xem cô là người như thế nào. Nếu cô ấy đối xử với Hứa Chính không tốt, vậy thì bản thân mình sẽ có một cơ hội cạnh tranh.

Nghĩ tới việc có thể cùng bạn gái Hứa Chính cạnh tranh công bằng, Giang Dật Lãng mỉm cười

3. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 3

Sáng sớm, Giang Dật Lăng thức dậy làm bữa sáng, Hứa Chính ngồi một bên xem qua mấy trang bài tập của y.

Hứa Chính vừa xem vừa hỏi: “Tiểu Lăng, em học khoa nào thế?”

“Thiết kế kiến trúc, em hy vọng có thể làm nhà thiết kế ở Lâu Vũ, chính là thiết kế nhà kiểu âu.”

“Ách... Thật là lợi hại.”

“Cũng không có gì!”

“Tiểu Lăng, tranh em vẽ cũng không ít nhĩ.”

“Đúng rồi, em rất thích vẽ tranh. Cũng bởi vì lúc nhỏ định hướng sẽ trở thành kiến trúc sư, em biết phải vẽ tranh thật đẹp mới được, cho nên từ lúc đó đã bắt đầu cố gắng học vẽ tranh, vẽ phong cảnh, vẽ kiến trúc.”

Hứa Chính phát hiện trong số tranh mà Giang Dật Lăng vẽ không ít bức là về phong cảnh Hương Đảo, có núi, có biển, có đường phố, có công viên.

“Tiểu Lăng, mấy bức tranh em vẽ rất đẹp.”

“Cảm ơn.”

Hứa Chính đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Tiểu Lăng, vì sao nhìn em không vẽ tượng?”

Giang Dật Lăng đặt bữa sáng lên bàn: “Uhm! Đúng là em không vẽ tượng.”

Hứa Chính ngạc nhiên: “Vì sao? Tranh em vẽ nhất định sẽ rất đẹp.”

“Không! Em có một nguyên tắc... không vẽ tượng. Cho dù là tượng thạch cao cũng không cũng nhất định không vẽ, cũng vì vấn đề này mà em với thầy hướng dẫn tranh cãi rất nhiều lần. Dù sao em vẫn không muốn vẽ tượng.”

Hứa Chính nở nụ cười, gõ nhẹ đầu Giang Dật Lăng: “Em thực là trẻ con.”

Ăn xong bữa sáng, Giang Dật Lăng hỏi: “Tiểu Chính ca, hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Không.”

“Vậy chúng ta đi đâu đó nhé?”

Hứa Chính cau mày, có chút dăm chiêu.

Giang Dật Lăng đột nhiên hưng phấn đề nghị: “Nếu không thì tới trung tâm huấn luyện, em ngồi xem anh đánh quyền?”

“Được! Nhưng mà em ngồi một chỗ nhìn như vậy mà không cảm thấy chán sao?”

Giang Dật Lăng vội vàng trả lời: “Không! Anh cứ đánh cho thỏa thích.”

Hứa Chính suy nghĩ một chút, hỏi Giang Dật Lăng: “Tiểu Lăng, nếu không thì em cũng luyện một chút xem sao? Có thể rèn luyện thân thể, luyện tốt còn tự bảo vệ mình được nữa.”

“Không! Không được! Em không làm được đâu.”

Hứa Chính đưa mắt nhìn cánh tay xua qua xua lại của Giang Dật Lăng: “Đúng rồi, đề nghị này không tốt lắm. Em tốt nhất vẫn không nên luyện.”

Giang Dật Lăng nhìn theo ánh mắt của Hứa Chính đang dừng lại ở cánh tay mình. Y hiểu được, Hứa Chính lo lắng nếu mình tập quyền anh không cẩn thận sẽ khiến tay bị thương, như vậy sẽ không tốt lắm.

Hứa Chính hiểu bàn tay của Giang Dật Lăng rất quan trọng... là tương lai của một nhà thiết kế kiến trúc tài năng.

Giang Dật Lăng cảm thấy thật ảm áp, những chi tiết nhỏ như vậy mà Hứa Chính cũng quan tâm lo lắng cho y.

Nghĩ tới điều này, Giang Dật Lăng lại càng không để ý: “Không vấn đề, anh cho là em yếu ớt tới mức đó sao?”

Hứa Chính quan sát Giang Dật Lăng: “Đúng là rất yếu ớt.”

Giang Dật Lăng nâng mày: “Ai nói thế? Không tin, chúng ta so cơ bắp thì biết ngay.”

Hứa Chính cân nhắc một chút, vươn tay, đặt khuỷu tay trên mặt bàn: “Đến đây.”

Giang Dật Lăng cũng vươn tay, nắm lấy bàn tay hắn.

Lại có thể cầm lấy bàn tay của Hứa Chính, Giang Dật Lăng cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Hứa Chính bắt đầu đếm: “Một, hai, ba, bắt đầu.”

Hứa Chính không tốn một chút sức lực nào cũng khiến Giang Dật Lăng thua ngay lập tức, y nôn nóng kêu to: “Không tính, không tính, em còn chưa chuẩn bị xong.”

Hứa Chính bĩu môi: “Vậy cho em nói bắt đầu đây.”

Giang Dật Lăng hít sau mấy hơi, lắc lắc cánh tay, tự nhận là khởi động xong, sau đó lại bắt đầu đo sức.

Kết quả chẳng thay đổi, chỉ một lúc sau đã bị Hứa Chính hạ gục.

Giang Dật Lăng vẫn mặc kệ kết quả, hét lớn: “Không tính, không tính.”

Hứa Chính vươn tay tới trước mặt Giang Dật Lăng, cho y “chiêm ngưỡng” cánh tay mạnh mẽ của mình, cánh tay màu đồng đã trải qua nhiều sương gió: “Này, em cho là anh khổ công luyện tập bao năm như thế là vô ích chắc?”

Giang Dật Lăng cũng vươn tay tới trước mặt Hứa Chính, đặt cạnh cánh tay của hắn, nhìn cánh tay mình rõ ràng trắng trẻo gầy gò, không khỏi ganh tị với cánh tay rắn chắc của hắn.

Thấy Giang Dật Lăng không cam lòng, Hứa Chính nói: “Tiểu Lăng, chấp em dùng hai tay đây. Đến đây.”

Giang Dật Lăng nhếch miệng: “Tiểu Chính ca, anh coi thường em đấy hả!”

“Không phải, chỉ là muốn cho em tâm phục khẩu phục thôi.”

“Được, em không tâm phục.” Giang Dật Lăng mạnh mẽ gật đầu, đứng lên làm nóng cơ thể, lại ngồi xuống.

Hai tay y nắm bàn tay Hứa Chính ở giữa. Giang Dật Lăng chuẩn bị tinh thần, y cũng không muốn thua thêm một lần nữa.

Nhưng mà kết quả cũng dễ đoán thôi, lại thua lần nữa.

Hứa Chính nhìn biểu hiện của y, ôm bụng cười ha ha.

Giang Dật Lăng cố gắng một lần nữa, mất đà, mất thấy sẽ ngã một lần nữa, may mắn là Hứa Chính tinh mắt, nhanh chóng đỡ lấy vai y.

Gương mặt hai người cách nhau không tới một tấc.

Nhìn đôi mắt đen sắc bén của Hứa Chính ở khoảng cách gần như vậy, Giang Dật Lăng cơ hồ có thể tự nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, mà môi mình cách đôi môi Hứa Chính cũng gần như thế, gần tới độ có thể cảm nhận được hơi thở của hắn lướt nhẹ qua gương mặt mình.

Cứ như vậy nhìn nhau một phút, Hứa Chính di chuyển tầm mắt, đem Giang Dật Lăng đẩy ra: “Tiểu Lăng, có đi hay không?”

Giang Dật Lăng đứng dậy: “Được, chúng ta đi thôi.”

Dần dần, thời gian Giang Dật Lăng ở bên cạnh Hứa Chính ngày càng nhiều, trừ những lúc ở trường, thời gian còn lại đều sử dụng cho việc ở trong nhà Hứa Chính.

Hứa Chính cũng không có để ý, hẳn thậm chí còn chuẩn bị giúp Giang Dật Lãng áo ngủ và chăn, mà Giang Dật Lãng liền ngủ ở ghế sofa của Hứa Chính.

Nhưng như thế này là sao? Hứa Chính cũng không có biểu hiện muốn phát triển quan hệ, hẳn cứ luôn bình ổn. Nhìn thấy ánh mắt đen láy, sắc bén, không một tia tạp niệm của hẳn, Giang Dật Lãng vẫn quyết tâm không lùi bước.

Giang Dật Lãng hy vọng có thể hiểu rõ Hứa Chính, hiểu rõ những sở thích của hẳn.

Rất nhanh, Giang Dật Lãng thu thập được rất nhiều tin tức về Hứa Chính. Tỷ như về ẩm thực thì hẳn thích trà Long Tĩnh, thích ăn ô mai, mực viên; thích màu lam, miễn cảm với phấn hoa, khi ngủ thì thích nằm úp sấp, xem TV thì thích ôm gối Sofa... vân vân.

Giang Dật Lãng cảm thấy rất vui vẻ. Y chuẩn bị những thứ Hứa Chính thích ăn cho hẳn nhấm nháp, mà bản thân lại mua mấy chiếc áo phông, áo sơ mi màu lam để mặc, sau đó mua tặng Hứa Chính mấy chiếc đệm dựa ghế sofa.

Mấy việc này Hứa Chính đều chú ý tới. Trong lòng hẳn thực sự cảm tạ Giang Dật Lãng, đồng thời nghĩ mình là một ông anh mà không biết cách chăm sóc em trai. Nghĩ ngợi, hẳn cũng bắt đầu tận lực tìm hiểu xem Giang Dật Lãng thích gì, sau đó mang tới cho y. Đương nhiên, mấy món quà hẳn mua tặng hầu hết là vật dụng hội họa.

Hứa Chính rất thích ăn bánh quy chocolate, khi xem phim buổi tối thường ăn một ít. Lúc đầu, Giang Dật Lãng cũng hay trêu trọc hẳn: “Tiểu Chính ca, anh thích ăn bánh quy chocolate như vậy, cẩn thận đến lúc béo phì thì chạy cũng không xong, truy bắt tội phạm lại đuổi theo không kịp.”

“Không sao, thời lượng vận động của anh nhiều lắm, muốn béo cũng không nổi. Hơn nữa, anh ăn có chừng mực, không ăn nhiều, lo lắng của em là dư thừa.”

Đích thực là như vậy. Giang Dật Lãng chú ý, có một lần Hứa Chính mua một túi bánh quy chocolate rất lớn, nhưng hẳn cũng chỉ ăn vài miếng. Đối với ý chí này của Hứa Chính, y rất nể phục, cho dù là những việc nhỏ nhặt thì Hứa Chính cũng có nguyên tắc riêng, không hổ danh là xuất thân từ quân đội kỷ luật thép.

Giang Dật Lãng quyết tâm đi học làm bánh quy chocolate. Trừ thời gian học làm bánh với giáo viên, y còn đọc trên sách, trao đổi với các bạn nữ cùng khóa. Y hy vọng có thể tự tay làm bánh cho Hứa Chính ăn, thay thế mấy chiếc bánh hẳn hay mua ở ngoài.

Sau khi đã thử nghiệm nhiều lần, Giang Dật Lãng làm bánh rất ngon, hơn nữa y phát hiện mình còn có thể tự do phát huy khả năng sáng tạo.

Giang Dật Lãng mua chiếc lò nướng mới, hạnh nhân cùng ô mai muối, tới siêu thị mua bột mì lên men loại tốt và bột chocolate, mang tới nhà Hứa Chính.

Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng ôm bao lớn bao nhỏ đứng ngoài cửa, rất tò mò: “Tiểu Lãng, em vừa từ chỗ nào đi ra thế?”

Giang Dật Lãng cười: “Anh cứ chờ xem.”

Thuần thực thêm bột Chocolate, nhào bột mì, sau đó dùng đồ chuyên dụng cắt ra, đem bỏ vào lò nướng.

Hứa Chính đứng một bên nhìn thao tác của Giang Dật Lãng, vẻ mặt kinh ngạc: “Wow! Tiểu Lãng, từ khi nào lại lợi hại như vậy?”

Giang Dật Lãng rung đùi đắc ý: “Chỉ ba ngày cũng có thể khiến người khác nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa.”

Lúc này lò nướng ‘đình’ một tiếng, Giang Dật Lãng nhanh chóng mang gang tay làm bếp, lấy khay bánh ra. Hứa Chính mừng rỡ, trong không khí tràn ngập mùi chocolate: “Thơm quá.”

Giang Dật Lãng giơ một chiếc bánh thơm phức lên: “Tiểu Chính ca, đến đây xem thử tay nghề của em đi.”

Hứa Chính cắn một miếng, mắt mở lớn: “A, ăn ngon lắm. Tiểu Lãng, em nướng bánh ngon lắm.”

Giang Dật Lãng đang đặt hạnh nhân lên bánh, sau đó thêm một chút bột ô mai, đưa cho Hứa Chính: “Tiếp theo, thử lại một chút.”

Hứa Chính ăn ngon, mặt mày hớn hởi: “Tiểu Lãng, mấy chiêu này của em rất lợi hại. Anh vô cùng bội phục.”

Giang Dật Lãng biết, Hứa Chính không có sức chống cự đối với đồ ngọt, chỉ vì mấy thứ này dễ ảnh hưởng tới thân thể và công việc nên hắn cố gắng hạn chế, cho dù thích cũng không ăn nhiều. Cho nên y hy vọng những chiếc bánh quy hắn ăn đều do mình làm.

Hứa Chính vừa ăn vừa ca ngợi: “Tiểu Lãng, em thật sự rất thần thông, quá lợi hại.”

Giang Dật Lãng nghe xong, trong lòng vui vẻ, đồng thời thầm nghĩ: “Cáp! Lưu tiểu thư kia chắc không biết làm bánh quy chocolate đâu nhỉ.”

Lại một buổi cuối tuần khác, cầm theo mấy túi lớn, Giang Dật Lãng vừa đi vừa chạy tới nhà Hứa Chính. Đứng ngoài cửa, phát hiện cửa phòng trộm không khóa, y thầm nghĩ: “Nhất định Hứa Chính biết mình tới nên mở cửa trước.”

Thử đẩy cửa, quả nhiên không khóa, Giang Dật Lãng đẩy cửa phòng ra: “Tiểu Chính ca.”

Xuất hiện trước mặt y là... một cô gái.

Giang Dật Lãng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt. Đó là một cô gái khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi; mái tóc đen dài thẳng tắp chạm vai; ánh mắt ôn hòa mềm mại; nụ cười tự nhiên ẩn hiện trên gương mặt; bộ dạng không xinh đẹp nhưng cũng không tới nỗi khó coi; điển hình của một người phụ nữ thành thị.

Lúc này, cô gái đang đứng trong phòng khách, tay cầm một quyển tạp chí, hình như đang sắp xếp lại cái gì đó. Đột nhiên thấy Giang Dật Lãng bước vào, cô cũng rất kinh ngạc.

Giang Dật Lãng cũng đoán được đối phương là ai nhưng vẫn hỏi: “Cô là ai? Tại sao lại ở trong này?”

Cô gái trấn tĩnh một lúc, cảm nhận được Giang Dật Lãng không hề có ác ý, cô cũng hỏi lại: “Cậu là ai?”

Giang Dật Lãng hỏi thẳng: “Tiểu Chính ca đâu? Tại sao anh ấy không ở đây?”

Cô gái bất ngờ một chút, ngập ngừng hỏi: “Cậu hỏi A Chính?”

“Phải, Tiểu Chính ca đâu? Tôi là bạn của anh ấy. Tôi tên Giang Dật Lãng.”

Cô gái mỉm cười nói: “A Chính đi mua chút đồ vặt vặt, lập tức sẽ trở lại. Xin chào, tôi là bạn gái của A Chính. Tôi gọi là Lưu Thực Quân.”

Xác định mình đã đoán đúng, Giang Dật Lãng tiếp tục đánh giá cô gái đứng trước mặt mình.

Đồng thời, Lưu Thực Quân cũng nhìn Giang Dật Lãng.

Hứa Chính đã kể cho Lưu Thực Quân nghe về người bạn mới của hắn. Cô cũng muốn nhìn xem người bạn mà Hứa Chính rất nhiều lần đề cập với cô.

Cậu bé trước mắt có mái tóc đen nhánh, dưới mái tóc ấy cũng là một đôi mắt đen to tròn; mũi thẳng, môi mỏng, cơ thể mang theo một mùi hương thoang thoảng như ánh nắng mặt trời. Rất đẹp, rất tuấn tú.

Nhìn cậu bé trước mắt mặc áo sơ mi kẻ vuông màu lam, quần bò màu xanh nhạt, đeo một chiếc ba lô cỡ lớn, Lưu Thực Quân thầm nghĩ: “Trang phục của cậu bé đúng kiểu mà Hứa Chính luôn muốn mặc, nhưng vì nhiệm vụ nên hiếm có cơ hội.”

Lưu Thực Quân đánh giá đối phương xong lại thì thầm tự hỏi: “Tiểu Chính ca? Chưa từng có ai kêu A Chính như vậy.”

Giang Dật Lãng hiển nhiên là nghe được những lời này, y hỏi đáp: “Tôi vẫn kêu Tiểu Chính ca như vậy, có gì không ổn sao?”

Lưu Thực Quân lập tức xấu hổ, cười cười trả lời: “Không có.”

Bằng trực giác của phụ nữ, Lưu Thực Quân cảm thấy cậu bé trước mắt dường như không thích mình.

Lúc này Giang Dật Lãng mới chú ý phòng khách có thêm một lọ hoa, đơn giản mà xinh đẹp, cùng với bài trí của căn phòng thực sự không thể chê.

Giang Dật Lãng nâng cằm: “Đó là... chị mua tới sao?”

Lưu Thục Quân quay đầu lại xem một chút, nở nụ cười: “Đúng.”

Giọng điệu Giang Dật Lãng thản nhiên: “Dọn vào đi, không cần cắm thêm nữa đâu.”

“Vì sao?” Lưu Thục Quân khó hiểu, cô không tức giận bởi ngữ khí của đối phương, chỉ là không biết tại sao lại như vậy.

“Tiểu Chính ca có một chút miễn cảm với phần hoa, bởi vì rất nhẹ nên anh ấy không nói cho người khác biết. Nhưng mà, nếu người thấy sẽ rất khó chịu. Chị nên mang hoa đi đi! Lần sau cũng đừng mua. Mặt khác, nếu chị có đồ gì bằng lông thú thì cũng đừng mang tới đây nữa.”

Lưu Thục Quân nghe xong, xấu hổ cúi đầu, bất an vặn vẹo ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, chị cũng không biết việc này.”

Giang Dật Lãng biết chứ, thậm chí còn có chút đắc ý: “Đương nhiên, bởi vì trừ em ra, anh ấy không nói với ai khác.”

Lưu Thục Quân nhếch mi nhìn Giang Dật Lãng, trong lòng có chút buồn bã.

Đúng lúc này, cửa mở, Hứa Chính đã trở về.

Lưu Thục Quân nghe xong, xấu hổ cúi đầu, bất an vặn vẹo ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, chị cũng không biết việc này.”

Giang Dật Lãng biết chứ, thậm chí còn có chút đắc ý: “Đương nhiên, bởi vì trừ em ra, anh ấy không nói với ai khác.”

Lưu Thục Quân nhếch mi nhìn Giang Dật Lãng, trong lòng có chút buồn bã.

Đúng lúc này, cửa mở, Hứa Chính đã trở về.

“Thực Quân.” Hứa Chính gọi, sau đó liếc mắt một cái liền thấy Giang Dật Lãng đang đứng trong phòng khách: “... Tiểu Lãng?”

Ba người, ba loại ánh mắt, lặng lẽ nhìn nhau.

Lưu Thục Quân chậm rãi đi qua, thu lại mấy bông hoa mới cắm, xoay người lại nói với Hứa Chính: “A Chính, bạn của anh tới thăm anh.”

Giang Dật Lãng chào hỏi Hứa Chính: “Tiểu Chính ca.”

Hứa Chính nhìn hai người trước mắt, hẳn cũng không có biểu hiện gì bất thường, quay sang chào hỏi Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, đến đây, để anh giới thiệu cho em.”

Nói xong chỉ vào Lưu Thục Quân: “Đây là bạn gái anh, Lưu Thục Quân, đã từng nói với em rồi đấy. Thực Quân, đây là bạn mới của anh, Giang Dật Lãng, em gọi hắn là Tiểu Lãng là được.”

Lưu Thục Quân và Giang Dật Lãng tới gần chào hỏi nhau.

Hứa Chính đem đồ uống mới mua về đặt vào tủ lạnh.

Giang Dật Lãng quan sát, y biết lúc trước không có Lưu Thục Quân ở đây nên Hứa Chính không chuẩn bị đồ uống dành cho con gái, tủ lạnh của hắn chỉ có bia.

Nghĩ tới việc toàn bộ bia trong tủ lạnh đều do mình và Hứa Chính mua khiến Giang Dật Lãng không khỏi vui vẻ lên mấy phần.

Mới đi công tác trở về, Lưu Thục Quân có không ít chuyện muốn tâm sự với Hứa Chính, chính là nhìn cậu bé đang ngồi trên ghế sofa cùng Hứa Chính tươi cười trò chuyện khiến cô không muốn cắt ngang, nhưng cảm giác bị xem nhẹ cũng không vui vẻ gì, thực chất còn có vài phần xấu hổ cùng tức giận.

Đương nhiên Hứa Chính có chú ý tới, hần thừa dịp Giang Dật Lãng đi chân trà, nhỏ giọng nói với Lưu Thục Quân: “Hay là anh đưa em trở về trước. Ngày mai... ngày mai chúng ta sẽ dành thời gian cùng nhau trò chuyện riêng.”

Lưu Thục Quân bắt đắc dĩ, đành phải nhu thuận gật đầu.

Về đến nhà, ngồi trên giường, đột nhiên Lưu Thục Quân cảm thấy tủ thân.

Lúc ấy được bàn bè giới thiệu với Hứa Chính, cô chẳng có lí do gì để do dự, nhưng thấy Hứa Chính bình thường vẫn nghiêm nghị, tài năng xuất chúng, lại có phần lạnh lùng khiến cô cảm thấy thực sự vừa lòng, khiến cô cảm thấy vô cùng an toàn, chính vì vậy mới lập tức đồng ý hẹn hò.

Khi hẹn hò, hai người luôn tôn trọng lẫn nhau. Lưu Thục Quân cảm thấy như vậy rất tốt. Chuyện tình cảm thì phải từ từ mới có thể lâu dài, đây chính là quan điểm của cô.

Lưu Thục Quân không nghĩ tình cảm của cô cùng Hứa Chính quá nóng bỏng hay như pháo hoa luôn bắn ra bốn phía, nhưng cô thực tâm thích chàng cảnh sát này.

Lưu Thục Quân luôn nghĩ rằng, thân là đàn ông thì phải đứng về phía chính nghĩa, bảo vệ kẻ yếu. Chính là xã hội bây giờ luôn đặt đồng tiền lên vị trí số một, có mấy người có thể làm được như vậy? Còn nữa, cho dù muốn nhìn thấy hành động chính nghĩa thì cũng phải do người thấy việc nghĩa liền hăng hái giúp đỡ.

... Hứa Chính còn...

Từng tận mắt thấy Hứa Chính bắt cướp, chính bản lĩnh của hần khiến cô rung động. Ở bên Hứa Chính, cô cảm thấy không cần phải sợ hãi bất kì điều gì.

Ở chung lâu ngày, Lưu Thục Quân biết Hứa Chính là người hướng nội, tính tình hiền lành lương thiện, kính lão mến trẻ, khi rảnh rỗi còn giúp đỡ mọi người chung quanh. Hiểu về hần càng nhiều, Lưu Thục quân càng kính nể nhân cách của hần.

Hứa Chính cảm thấy khi hai người ở chung cực kỳ bình thản, thậm chí giống như hai người bạn bình thường nên khéo léo đề nghị: nếu Lưu Thục Quân cảm thấy không thích hợp hoặc không chịu nổi tình cảnh này, hy vọng cô không cần phải cam chịu theo hần, có thể tìm người thích hợp hơn để bầu bạn. Nhưng Lưu Thục Quân tỏ ra rất kiên quyết rằng cô yêu Hứa Chính.

Chính xác, ở bên Hứa Chính, lại gặp qua rất nhiều người đàn ông khác, cô luôn cảm thấy bọn họ không đủ phong độ đàn ông, không đủ kiên cường cũng như quyết đoán, gặp chuyện liền sợ đầu sợ đuôi, không tuân thủ lời hứa, đồng thời cũng khiến bạn gái căng thẳng, yêu cầu lắm mà không biết kiểm điểm bản thân.

Lưu Thục Quân tham gia khóa đào tạo của công ty, đi một thời gian dài cũng không cảm thấy lo lắng: cô biết khi mình không ở bên cạnh thì Hứa Chính cũng sẽ tự hạn chế bản thân, hần nhất định sẽ không làm chuyện gì có lỗi với mình.

Chính là hôm nay gặp Giang Dật Lãng, Lưu Thục Quân đột nhiên có cảm giác lo lắng mà chính cô cũng không hiểu vì sao. Tuy rằng y chỉ là một cậu bé... Nhưng cô lại có dự cảm xấu, giống như một ngày nào đó Hứa Chính sẽ vì y mà rời xa cô.

Còn bên kia, Giang Dật Lãng đã nghĩ ra biện pháp.

Lưu Thục Quân đã trở lại, tuy rằng Hứa Chính nói với Giang Dật Lãng có thể như lúc trước, tới tìm hần đi chơi, nhưng dù sao ở bên cạnh bạn gái của người ta thì không hay chút nào. Thời gian Hứa Chính và Giang Dật Lãng gặp nhau cũng dần giảm xuống.

Lập thu.

Hương Đảo nằm ở chí tuyến Bắc, bốn mùa đều như mùa xuân, không có thay đổi gì đặc biệt.

Giang Dật Lãng muốn mời Hứa Chính tới nhà mình làm khách, y muốn giới thiệu để cha mẹ biết Hứa Chính.

Hứa Chính cũng không từ chối, vui vẻ nhận lời.

Tới nhà họ Giang ở thành phố Bắc Vê, cha mẹ Giang Dật Lãng vừa thấy Hứa Chính đã có thiện cảm. Biết trước chàng cảnh sát này là người từng bảo vệ con mình, lại thấy đối phương có vẻ nghiêm nghị, Giang phụ rất yêu quý.

Giang phụ lúc trẻ từng gia nhập quân nhân dự bị để tập huấn. Sau khi mời khách ngồi xuống liền giữ chặt Hứa Chính, trò chuyện vui vẻ.

Giang mẫu cũng có thiện cảm với chàng cảnh sát này, lặng lẽ nói với Giang Dật Lãng: “Con xem cảnh sát Hứa đi, người ta chững chạc, thật sự là đứng như tùng, ngồi như chuông. Con phải học hỏi người ta đi, đừng có suốt ngày lằng nhằng nhăng nhặng như thế nữa.”

Ăn cơm xong, Hứa Chính cùng Giang phụ chơi cờ, nói chuyện, cùng Giang mẫu ra ngoài mua sắm. Thực sự là một ngày vô cùng thoải mái.

Trên đường trở về Hương Đảo, Hứa Chính nói với Giang Dật Lãng: “Mẹ em nấu ăn ngon thật.”

“Thực xin lỗi, em lại hoàn toàn không nhận được chút gien di truyền nào về việc đó... Nhưng mà, nếu anh đã nói vậy thì sau này không cần khách khí, ba mẹ em đều rất thích anh.”

Hứa Chính nở nụ cười: “Thật là xấu hổ. Về sau chúng ta phải chăm sóc họ mới được, sao có thể để người lớn chăm sóc chúng ta mãi.”

Nhìn lên trời, Hứa Chính đột nhiên nói: “Hình như anh không nên nói như vậy, anh cũng chưa chăm sóc được cho cha mẹ mình.”

Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, đột nhiên đề nghị: “Tiểu Chính ca, khi nào có thời gian, em và anh cùng đi Hàng Châu có được không?”

“Làm gì?”

“Cùng về thăm cha mẹ của anh.”

Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng: “Em?”

Giang Dật Lãng nhìn bộ dạng hoài nghi của Hứa Chính, có điểm bất mãn: “Sao vậy, bộ em không thể tới sao?”

“Có thể.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên có thể.”

Giang Dật Lãng nghiêm túc hỏi: “Khi nào?”

Hứa Chính lắc đầu: “Không biết.”

Giang Dật Lãng không vừa lòng, nhìn Hứa Chính: “Uy, anh nói vậy là ý gì?” Trả lời cho có lệ sao? Tiếp theo, Giang Dật Lãng lại đề nghị: “Tiểu Chính ca, lễ mừng năm mới, chúng ta cùng nhau quay về Hàng Châu được không?”

Hứa Chính gật đầu: “Được.” Lập tức nói thêm: “Từ từ... lễ mừng năm mới em không ở cùng cha mẹ của mình sao?”

“Nghỉ đông lâu như vậy, ở bên cạnh cha mẹ vài ngày, sau đó tới Hàng Châu vài ngày cũng không sao. Mà bác gái nhất định sẽ nấu món Hàng Châu đãi em đúng không?”

“Ừ, nhất định. Mẹ anh nấu món Hàng Châu rất ngon.”

Giang Dật Lãng trầm mặc ý: “Có thể gặp cha mẹ của Hứa Chính.”

Tháng mười.

Đội cảnh sát có tổ chức một lễ trao giải nhỏ để khen thưởng các cảnh sát có thành tích xuất sắc. Hứa Chính cũng là một trong số những người được khen ngợi.

Giang Dật Lãng biết được tin này thì thực sự vui mừng, chuẩn bị cameras thật tốt để tham gia diễn lễ.

Lúc ở dưới, Giang Dật Lãng hỏi Hứa Chính: “Lưu tiểu thư cũng đến sao?”

Đối với Lưu Thực Quân, Giang Dật Lãng không giống như Hứa Chính và các đồng nghiệp khác gọi cô là Thực Quân hay chị Thực Quân, mà luôn khách khí xưng hô là Lưu tiểu thư.

Hứa Chính lạnh nhạt trả lời: “Cô ấy không tới. Công ty cô ấy có việc nên không thể tới được.”

Trong lễ khen ngợi, lần đầu tiên Giang Dật Lãng thấy Hứa Chính mặc cảnh phục. Lúc trước, Hứa Chính luôn mặc áo sơ mi cùng quần âu màu đen. Hiện tại hắn đang mặc đồng phục chính thức.

Cùng là màu đen, mũ đen, đồng phục đen, trên mũ có phù hiệu màu bạc, dây lưng buộc chặt... Hứa Chính mặc bộ đồng phục này vào quả thực vô cùng đẹp.

Giang Dật Lãng si ngốc nhìn Hứa Chính đứng trên bục linh thiêng, không thể tưởng tượng.

Buổi tối về tới nhà, ngồi trong phòng khách, Giang Dật Lãng dựng giá vẽ, lần đầu tiên trong đời... y vẽ một ai đó.

Hứa Chính mặc cảnh phục.

Về tới lúc trời bắt đầu sáng, nhất định phải vẽ cho thật hoàn hảo mới chịu dừng bút.

Nhìn Hứa Chính trong bức tranh, Giang Dật Lãng nhìn không được, đưa môi ghé sát đôi môi của Hứa Chính trong bức tranh.

... Đáng tiếc, chung quy đó cũng chỉ là một bức họa.

Cẩn thận cất bức tranh đi, Giang Dật Lãng ngồi suy nghĩ cả nửa ngày.

Kết luận là—y sẽ không để người mình yêu chạy mất, như vậy thì phải tỏ tình, sau đó để Hứa Chính quyết định.

Giang Dật Lãng lại hẹn Hứa Chính tới chỗ mình chơi. Hai người lại tới con vịnh ở khu Tĩnh Lộ một lần nữa.

Cũng lại ngồi trên bờ cát, nhìn thủy triều chậm rãi rút xuống, ai cũng không nói gì.

Không biết im lặng đã bao lâu, Giang Dật Lãng quay đầu, si ngốc nhìn Hứa Chính, trong lòng khe thở dài.

Hứa Chính nhìn thẳng mặt biển phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì. Nhìn gương mặt anh tuấn của Hứa Chính, Giang Dật Lãng hồi hộp, nhẹ giọng kêu lên: “Tiểu Chính ca.”

Hứa Chính quay sang, còn không chờ hắn lên tiếng, Giang Dật Lãng đã chủ động ép sát môi mình lên môi Hứa Chính.

Hứa Chính bỗng nhiên ngây dại, quên cả phản kháng.

Giang Dật Lãng vòng tay ôm lưng vai Hứa Chính, không ngừng vuốt ve cổ cùng bờ vai của hắn, đồng thời mút lấy bờ môi của Hứa Chính, khiến nụ hôn mỗi lúc một sâu sắc.

Hứa Chính kinh ngạc, lo sợ, nghi hoặc, không biết nên hành động như thế nào, nhưng hắn cũng không thể chống cự sự kích thích Giang Dật Lãng mang lại cho mình, không tự chủ liền đáp lại y.

Một nụ hôn dài chấm dứt, hai người tách ra.

Nhìn đôi mắt trong trẻo của Hứa Chính hiện tại như phủ một tầng sương, Giang Dật Lãng biết—hắn đã động tâm.

Hứa Chính không ngừng nháy mắt, tinh thần hoảng loạn. Hắn thực sự không ngờ Giang Dật Lãng lại hành động như vậy... chủ động, kỳ lạ.

Do dự mãi, Hứa Chính gian nan mở miệng: “Tiểu Lãng, em hãy nghe anh nói...”

Giang Dật Lãng không để cho Hứa Chính có cơ hội nói chuyện, trực tiếp ngắt lời: “Tiểu Chính ca, em yêu anh.”

Hứa Chính hoàn toàn bị ba chữ này của Giang Dật Lãng đánh bại.

Qua một lúc lâu, Hứa Chính mới nói: “Tiểu Lãng, anh nghĩ em hiểu lầm, kỳ thật anh... chúng ta...”

Giang Dật Lãng nhìn thẳng vào ánh mắt đang hoang mang của Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, em nói em yêu anh. Em không ngốc tới nỗi hiểu lầm tình cảm của bản thân, anh cũng vậy.”

Hứa Chính xua tay, liều mạng muốn giải thích: “Tiểu Lãng, vừa rồi chúng ta, vừa rồi chúng ta chỉ là nhất thời...”

Giang Dật Lãng vịn lấy bờ vai Hứa Chính, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Thật sao? Anh xác định một chút cảm giác cũng không có? Anh thực sự chưa từng kỳ vọng vào bất cứ điều gì?”

Hứa Chính buông tay Giang Dật Lãng, không dám nhìn thẳng cặp mắt kia: “Tiểu Lãng, anh... chúng ta chẳng qua... Tiểu Lãng, em có biết... Anh vẫn coi em như em trai mà thôi.”

Giang Dật Lãng bắt ngắt lời hắn: “Vừa rồi em hôn anh, anh cũng có cảm giác như vậy. Đừng nói với em là anh có em trai, mà em trai anh lại giống em, cũng hôn anh như vậy rồi anh cũng sẽ đáp trả nhiệt tình.”

Hứa Chính há miệng thở dốc, không biết phải trả lời ra sao, suy nghĩ hỗn loạn không thôi: “Tiểu Lãng, em nghe anh nói, bình tĩnh nghe anh nói...”

“Người không bình tĩnh chính là anh.”

“Tiểu Lãng, chúng ta không thể, em có hiểu hay không?”

Giang Dật Lãng vô cùng bình tĩnh: “Anh đang nói tới Lưu tiểu thư đúng không? Em không nghĩ cô ấy có thể là trở ngại của chúng ta. Anh căn bản không yêu cô ấy.”

“Không.”

“Anh sẽ không hôn cô ấy như anh đã hôn em, không chỉ nói không, em có thể nhận ra anh không yêu cô ấy.”

Hứa Chính liều mạng khua tay: “Không, không phải.”

“Tiểu Chính ca, em yêu anh. Bất kể ra sao thì xin anh cũng nhớ kỹ điều này. Trên thế giới này, người em yêu nhất chính là anh.” Nói xong, Giang Dật Lãng lập tức đứng lên, quay người chạy đi.

Hứa Chính nhìn bóng dang Giang Dật Lãng đã khuất xa, ngồi trên bờ cát, nửa ngày không hề động đậy.

Về đến nhà, tâm trạng Hứa Chính vẫn hoảng loạn.

Giang Dật Lãng có tình cảm với mình, việc này Hứa Chính có biết tới, y làm nhiều việc vì hắn như vậy, sao có thể không có cảm giác. Có điều, Hứa Chính luôn nghĩ Giang Dật Lãng chỉ là một cậu bé, nhất thời bị mê hoặc, y lại vào mình một chút, không muốn rời xa mình một chút. Hắn có thể hiểu được cảm giác này, cho nên vẫn luôn nghĩ Giang Dật Lãng coi mình như anh trai.

Nhưng là, ít nhiều hắn cũng cảm nhận được ánh mắt Giang Dật Lãng luôn chăm chú nhìn mình, đó cũng không phải ánh mắt nhìn bạn bè hoặc anh trai. Đó là ánh mắt khát vọng được giữ lấy đối phương.

Nhưng Hứa Chính vẫn luôn nghĩ—cậu bé vẫn chỉ là nhất thời mà thôi, qua thời gian dài một chút, y sẽ thay đổi.

Không nghĩ tới, Giang Dật Lãng cư nhiên thổ lộ với mình, còn tự động hôn...

Hứa Chính nhắm mắt lại, không biết nên làm sao.

Đích xác, tình cảm cùng Thực Quân đã muốn phai nhạt, nhưng hắn vẫn không muốn phản bội nàng. Hứa Chính vẫn cố chấp nghĩ rằng, nếu muốn chia tay hắn phải do con gái nói, hắn không thể lên tiếng trước, như vậy sẽ khiến cô tổn thương sâu sắc. Hứa Chính cũng cho rằng, cho dù muốn bắt đầu một mối tình mới, cũng phải là sau khi cùng Lưu Thực Quân chia tay, đối với cô ấy cũng tốt, như vậy hắn có thể bắt đầu một mối tình mới.

Chính là hiện tại còn chưa nói rõ ràng với Lưu Thực Quân mà mình đã phản bội cô ấy.

Kỳ thực Hứa Chính hiểu rõ, không phải hẳn không có cảm giác với Giang Dật Lăng, đích thật hẳn đối với y... có thiện cảm. Hứa Chính thừa nhận bản thân có chút động tâm.

Có điều, có điều bởi vì lẽ đó hẳn mới cảm thấy bản thân không đúng, tình cảm cũ còn chưa chấm dứt, làm sao có thể cùng y bắt đầu một mối tình mới? Hứa Chính rơi vào trạng thái từ trách, không thể tha thứ cho chính mình...

Teatime

Khách mời: Lý Dực Thần

Tóc còn chưa làm xong, nhàn rồi quá, chi bằng...

Teatime

Lâm Tử Tự: Ôi, không biết hôm nay ai sẽ cùng mình buồn chuyện nhỉ?

Một tiếng ho khan nhẹ nhàng, Lý Dực Thần xuất hiện trước cửa phòng khách.

Lâm Tử Tự: A, Tiểu... À không, Lý Tiên Sinh, là anh sao?

Lý Dực Thần: (giọng điệu bất mãn) Sao nào? Không thể là tôi sao?

Lâm Tử Tự (vội vàng cười gượng che dấu): Hắc hắc, không có không có, mời ngồi.

Lâm Tử Tự: Lý tiên sinh tìm tôi có việc gì?

Lý Dực Thần: Gọi tên tôi là được, cô cứ trực tiếp gọi tên chúng tôi là tốt rồi. Không phải cô tìm tôi sao?

Lâm Tử Tự (tìm không ra lý do): Tôi?

Lý Dực Thần (không kiên nhẫn trừng mắt): Đúng vậy, không phải cô mời thì tôi tới làm gì?

Lâm Tử Tự (nghĩ thầm): Hồngбет, mình cũng quên mất là đã mời ai tới đây rồi, định mời Mạc với Phàm mà, ai biết lại dính tới cái tên nguy hiểm này chứ, cái này... cái này...

Lý Dực Thần: Nghĩ gì vậy? Tại sao không nói lời nào?

Lâm Tử Tự: A... ơ... cái này... cái này... muốn cùng anh bàn bạc một chút về phần mở đầu của tác phẩm.

Lý Dực Thần: Không phải vấn đề cô làm chủ sao.

LTT: Tôi cũng cần nghe ý kiến của các anh một chút.

LDT (hình như có vẻ khinh thường): Tôi cảm thấy thực sự rất linh tinh.

LTT(quá sợ hãi): Không thể nào, thực sự... linh tinh lắm sao?

LDT: đương nhiên, cô không nhìn thấy nguyên nhân sao. Chu Minh Nghĩa bọn họ chẳng qua là quen biết ở trạm xe buýt thôi, nhìn cái đề mục đi, từ đó trở đi hình như chẳng có chi tiết nào liên quan tới trạm xe buýt nữa cả; lại còn bộ “Mặt trời của ngày mai” của Tịch Nhân, chỉ có bộ “Đền đường nơi góc phố” của cặp đôi Hồng Chính Minh còn có chút liên quan. Khiến cho độc giả chẳng hiểu ra làm sao thì phải xử lý như thế nào đây.

LTT(vẻ mặt hoang mang): Anh thật sự cảm thấy như vậy?

LDT: Ừ.

LTT: Vậy tôi giải thích một chút là được.

“Trạm xe buýt lãng mạn” là bởi vì cặp Chu Minh Nghĩa quen biết nhau ở trạm xe buýt, muốn tìm một cái tựa đề văn vẻ một chút nhưng nghĩ mãi không ra, vừa vặn đi dạo một lúc lại nhìn thấy diễn viên Cơm đảo thẳng tử (chỗ này Vũ chịu, chẳng biết là tên diễn viên nào của Nhật nữa) đóng một vai trong vở “Trạm xe buýt lãng mạn”, vì thế, người theo chủ nghĩa thực hành như tôi liền cho chương đầu tiên lấy tên là “Ngày mai, nếu mặt trời mọc ở hướng tây”.

“Ngày mai, nếu mặt trời mọc ở hướng tây” là tên của một bộ phim điện ảnh của Hàn Quốc, tôi rất thích bộ phim này, hơn nữa, khi sáng tác lại cảm thấy mặt trời phải mọc từ hướng tây thì hẳn mới có thể đạt được người đẹp, cho nên tôi lại theo chủ nghĩa thực hàng. Có điều, sau này có người nói tựa đề của cặp Tịch Nhân quá dài, thêm dấu ngắt câu như vậy thì không hay lắm, đề nghị tôi sửa lại, cho nên khi ở bên Nguyên sang vòng thiếp tôi đổi thành “Mặt trời của ngày mai”. Tôi có xem qua những bên đăng lại cũng lấy tên “Mặt trời của ngày mai”. Thật sự cảm ơn các bạn. Cảm ơn.

LDT: Thì ra là vậy, cô đúng là người hay phát huy chủ nghĩa của mình thật.

LTT (cười ngượng): hắc hắc hắc.

LDT: Vậy hiện tại thì sao?

LTT: Bọn Tiểu Lăng sao? Bởi vì “Tiểu Chính ca” là do Tiểu Lăng chuyên dùng để xưng hô với Hứa Chính, mà chưa có ai kêu hẳn như vậy, cho nên mới đặt tên là “Chuyên chúc đích xưng hô”.

Về phần Lộ Gia Bảo, bởi vì Lộ Gia Bảo luôn xuất hiện cùng Hồng Chính Minh bên chiếc đèn đường, nó lại xuyên suốt câu chuyện cho nên tựa đề này cũng không tồi, nhưng mà tôi không thích tựa đề này cho lắm.

LDT (hình như hơi do dự): Vậy, còn tác phẩm về tôi, cô định...

LTT: Tóm lại tôi sẽ không đụng tới chủ nghĩa đó nữa, tôi đã nghĩ ra tựa đề hoàn hảo rồi, anh cứ chờ rồi biết.

LDT (hừ một tiếng): Hy vọng không kỳ quái.

LTT: Cũng tạm, không thể nói là kỳ quái, giữ nguyên truyền thống của “ngã ái Trữ Tình liệt hệ” là tựa đề gồm có năm chữ.

LDT (vừa không thỏa mãn vừa bất đắc dĩ): Như thế cũng kêu là truyền thống.

LTT: Không tồi, cũng không có gì lợi hại lắm.

LDT (gật đầu): Tôi vẫn muốn biết, rốt cuộc cô định cho chúng tôi gặp nhau như thế nào, ngàn vạn lần đừng có...

LTT(xua tay): sẽ không, sẽ không. Cho dù Khải kỳ có một vạn thiếu niên là người mẫu thì tôi cũng không để một Tổng giám đốc như anh ở cùng bọn họ. Anh đã 35 tuổi, anh là người hiểu bản thân muốn cái gì nhất.

LDT (gật đầu không nói)

LTT: Hẳn là người tốt, anh phải quý trọng. Nhiều... năm như vậy, anh cũng nên ổn định đi, chẳng lẽ anh vẫn muốn mỗi tối ở với một người xa lạ? Lão Mạc xem đủ mệt rồi. Anh còn ở bên ngoài uống rượu một mình mới chịu về nhà đối mặt với căn phòng trống, tự mình rót một cốc nước lạnh cho chính mình?

LDT: Được rồi, đừng nói nữa.

LTT: Kỳ thực tôi chỉ là người sắp xếp cho các người gặp nhau, mà cũng chỉ có thể làm như vậy, còn sau này đều do các người cả.

LDT (đôi mắt quyến rũ, nhẹ nhàng vỗ về cánh tay): Có phải cô đang ám chỉ cái gì không?

LTT (ngữ khí bình tĩnh): Không! Tôi chỉ hy vọng mấy người hiểu được, không phải mối tình nào cũng có thể đơm hoa kết trái, điều này anh phải hiểu hơn tôi. Làm việc không cưỡng cầu. Duyên phận thì không chỉ có duyên mà còn có phận.

LDT (Ngữ khí nghi ngờ): Cô muốn sắp xếp chúng tôi...

LTT (lắc đầu): Không, không phải tôi sắp xếp, là do mấy người tự phát triển.

LTT (cúi đầu mỉm cười): Kết cục của mấy bộ trước cũng không tồi, nhưng mà cuộc sống không phải câu chuyện thần tiên, chia lìa rồi gặp lại cũng là việc thường tình, cả đời người sao có thể không trải qua cảm giác đó, có phải không?

LDT (lộ ra nụ cười sâu xa khó hiểu): Thương lượng một chút đi, cô có thể khiến cho cặp đôi bộ thứ tư hoặc thứ sáu chia tay, dù sao cô cũng viết tới tám bộ trong liệt hệ này rồi, đừng rơi vào bộ thứ năm.

LTT: Uhm, tôi cũng không hứa các người là cặp thứ năm, tôi chỉ hứa sẽ viết về quá khứ của anh, có điều tôi cũng không biết khi nào sẽ bắt tay vào làm, mà hiện tại tôi đang có linh cảm cho bộ thứ tám, bộ thứ năm thì có lẽ sẽ tiến triển tốt, cũng có thể bất ngờ có chuyện không hay xảy ra, chuyện tương lai, ai mà biết được?

LDT (sắc mặt âm trầm bất ổn): Cô...

LTT(không nhìn ánh mắt lạnh lùng của LDT, đột nhiên hưng phấn): Lại nói tiếp, tôi còn đã nghĩ xong kết cục cho bộ thứ bảy, phiên ngoại, quá khứ của nhân vật trong bộ số tám, náo nhiệt một chút, cảm hứng đang tuôn trào đây. Linh cảm của ta thực sự phong phú quá đi, oa ha ha ha.

LDT (Vẻ mặt nghiêm túc): Đây, đừng cười, khó coi chết đi được, làm gì có người nào như cô chứ.

LTT: Để tôi cao hứng một chút, lỡ như viết xong mở đầu câu chuyện sau đó lại không nghĩ ra cái gì thì tôi biết làm sao bây giờ. Linh cảm, linh cảm đây.

LDT(dội gáo nước lạnh): Vui cái gì mà vui, chính văn còn chưa viết một chữ đã vui như vậy, cẩn thận không viết ra được đây.

LTT: Có linh cảm vẫn tốt hơn không có, vốn đang nghĩ viết xong sẽ vừa vặn có mười hai người, ai ngờ kết quả lại vượt mức, không tồi không tồi.

LDT: Cô... rốt cuộc cô định...

LTT(phục hồi giọng điệu bình tĩnh, thôi cười, ngồi nghiêm chỉnh) Lý Dực Thần, tôi chỉ sắp xếp cho hai người gặp nhau, về sau thì tôi không dám cam đoan, còn việc của Tiểu Lăng hiện nay, tôi cũng không thể bảo vệ bọn họ, chỉ có các người mới có thể bảo vệ chính mình. Tôi hy vọng anh hiểu, duyên phận cũng như bắn cung, dây cung kéo căng quá sẽ khiến đứt, duyên phận hết thì phải chia tay. Tuy rằng tôi họ Lâm, cá tính lại có vài phần giống Giả công tử, vui thì kết lại, chán rồi xa, chỉ mong một kết cục viên mãn, nhưng mà đây là chuyện không có khả năng, cho nên ta vẫn lẽ bóng, tôi nghĩ anh cũng hiểu.

LDT (trầm mặc một lúc lâu): Khi còn bên nhau, tôi nhất định sẽ quý trọng hẳn.

LTT: Cảm ơn.

LDT (Biến sắc): Nói nhiều như vậy là cô đang quảng cáo đây hả?

LTT(khuôn mặt bình tĩnh): Tôi không có rảnh như vậy.

LDT: Như vậy đi, tôi phải về.

LTT: Hẹn gặp lại.

Teatime

Khách mời: Chu Minh Nghĩa

Hôm nay tâm tình thực sự phức tạp, chỉ sợ đây sẽ trở thành Teatime nặng nề nhất từ trước tới giờ.

Lẳng lẳng ngồi trên sofa, Chu Minh Nghĩa vắt chân, cơ thể nhàn nhã thoải mái tựa ra phía sau, có điều... gương mặt thật sự nghiêm trọng.

Lâm Tử Tự lùi sang góc sofa, một câu cũng không dám nói.

Chu Minh Nghĩa (cười): Chỉ sợ đây là Teatime chân thật nhất của cô thôi.

Lâm Tử Tự (khó hiểu): A?

CMN (Nâng ngón tay chỉ lên bàn trà) Bởi vì hiện tại cô đang uống trà, nhưng lại không giống mọi lần, chẳng uống hồng trà mà lại đổi thành quế hoa ô long trà, thay đổi tâm tình.

LTT (gật đầu):...

CMN (cười khê): Hiện tại tâm tình như thế nào?

LTT: Hoảng hốt chưa ổn định, một mảnh mờ mịt.

CMN: Không nghĩ tới rồi cuộc có cơ hội tham gia Teatime cùng cô mà lại gặp đúng lúc tình hình rối loạn như vậy.

LTT: Tôi cũng không nghĩ tới.

Lại trầm mặc một hồi lâu.

Chu Minh Nghĩa phá vỡ không khí trầm mặc: Được rồi, cô nhìn lại chính mình đi, người khác cũng viết văn, còn cô thì sao? Chỉ mới qua hai tháng ngắn ngủi, gặp một chút bế tắc, cộng thêm một chút bất ổn về tâm lý, vậy mà muốn đem hết thảy công sức bỏ phí, chẳng lẽ là do cô gây nên sao?

LTT:...

CMN: Cô đừng tưởng chúng tôi không biết, cô viết văn chẳng qua chỉ là một cách để trốn tránh cuộc sống thực tại. Cô phải hiểu được, khi cô sinh hoạt trong cuộc sống thực tại, mở cửa ra là phải đối phó với bao điều, cô cho rằng hít khí trời là có thể sống sao? Đường đời khó đi, đó mới là một xã hội thực sự.

LTT (giọng nói có chút bất mãn): Tôi biết.

CMN: Biết? Nếu thực sự biết thì khi có thời gian, cô phải đi học thêm một vài tấm bằng ngoại ngữ, hoặc học các kỹ năng hữu dụng khác. Cô cũng không chịu nghĩ lại, đã thấy như vậy mà đứng chần chờ bao năm, bản thân cũng thành kẻ vô tích sự, có bằng cấp đại học, làm viên chức nhỏ mà kiếm chút tiền, nếu không cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ? Hiện tại cô vẫn có thể làm nhiều việc, sau vài năm nữa, cô vẫn là một viên chức quen, cô không muốn đi thì công ty cũng bắt cô phải đi. Lúc đó có rất nhiều sinh viên giỏi ra trường, vậy công ty còn muốn giữ cô lại? Cô cho là bây giờ còn có công ăn việc làm ổn định?

LTT:...

CMN: Hiện tại mỗi tháng cô đều phải trả thuế thu nhập, tiền điện nước, đất đai, phí di động, còn có phí sinh hoạt hàng ngày như ăn, mặc, ở, đi lại, lễ mừng năm mới, các dịp lễ tết. Cô chính là loại phụ nữ mua hoa tặng chính mình, cô thực sự vất vả. Cô không cố gắng thăng chức, cả ngày nghĩ vẩn vơ, cô buồn chán vì không có người cùng cô tán gẫu?

LTT: A, Thật sao? Có điều cũng đúng, tôi chịu đựng cố gắng công tác, tất cả đều phải cố gắng chịu đựng. Số tiền lương hiện tại rất quan trọng đối với tôi.

Đột nhiên, hai người đều cười khỏ, trầm mặc.

Tiếp theo lại là thời gian im lặng.

Người đánh vỡ không khí trầm mặc là Chu Minh Nghĩa.

CMN: Cô còn định tiếp tục viết hay không?

LTT:...

CMN: Sẽ có một ngày nào đó cô hết thời, ngày đó, cô không thể viết ra bất kỳ thứ gì. Độc giả là những người hay quên, có lẽ sẽ nhanh chóng quên mất cô là ai. Cô tự mình nghĩ xem, những người nhiều năm làm mưa làm gió bao năm, giờ thì sao? Ở chỗ nào? Chính cô cũng thích nhất tiểu thuyết “Câu lạc bộ những người cô đơn” đó thôi, nhìn lại Sầm Nặc Cần cũng nhìn lại chính mình đi.

LTT:...

CMN: Cho dù như vậy mà cô cũng muốn tiếp tục viết sao? Dùng tất cả những thời gian rảnh rỗi rồi khiến chính mình không được nghỉ ngơi? Làm mất đi cơ hội thăng tiến của mình? Ai giúp cô trả tiền sinh hoạt hằng ngày? Ai chăm sóc giúp đỡ cô?

LTT:...

CMN: Cho dù tương lai mờ mịt cũng muốn tiếp tục viết? Cô cho rằng cô là ai? Nói cho tôi biết, rồi cuộc cô nghĩ cô là ai hả?

LTT:...

CMN: Cô... còn sống thì còn phải ăn cơm, phải nuôi sống chính mình. Còn việc hiên tại chỉ là tạm thời, cô không cố gắng học tập, xin vào một công ty tốt, thu nhập cao, thăng chức tăng lương, mà ngược lại... cô nhanh chóng thức tỉnh đi có được không! Đừng có nằm mơ nữa! Cô cho rằng cô là ai? Nói cho tôi biết tiền thuê nhà là từ đâu tới? Phí đi động ai trả? Tiền điện nước ai lo? Mấy ngày trước máy nước bị hỏng, phí sửa chữa ai chi? Nói cho tôi biết, hiện tại đối với cô thì cái gì mới là quan trọng?

LTT (giọng nói rất nhỏ): Khi viết văn... tôi cảm thấy... rất hạnh phúc.

CMN (trầm mặc):...

LTT: Thật mà.

CMN: Tôi... tôi còn phải cảm ơn cô giúp chúng tôi gặp mặt nhau. Tôi nghĩ, không cần biết mọi chuyện như thế nào, chúng tôi cần phải cảm tạ cô đã khiến cho chúng tôi gặp được nhau.

CMN: Cô phải hiểu được hai người không thể ở công ty hiên tại cả đời được. Cô ấy không đi thì công ty cũng sẽ bắt cô ấy phải đi. Cô ấy phải chuẩn bị đường lui, nếu không thể thăng tiến lên chức vị tốt, tương lai cũng chỉ có thể ra đi mà thôi.

LTT: Tôi sẽ cùng cô ấy thương lượng cẩn thận.

CMN (thở dài): Được rồi, cố gắng tự lo cho mình.

LTT (gật đầu):...

CMN: Có lẽ... ngày mai... linh cảm của cô đã cạn kiệt, không thể viết ra bất kể điều gì... như vậy... cũng được chứ?

LTT (gật đầu):...

CMN: Như vậy thì nói cho tôi biết, nói cho tôi biết về những người khác ở Tỉnh Lộ. Nói cho tôi biết đi, dù cho chúng tôi không thể quen biết, nhưng tôi thiếu cũng cho tôi biết tên bọn họ.

LTT: Tôi cũng không thể nói nhiều hơn cho cậu. Trừ cậu cùng An Nhiên, Tịch Nhân và Triển Quyển, Chính Minh cùng Gia Bảo, Hứa Chính và Tiểu Lăng, ngoài ra còn tám người nữa.

CMN (Ngắt lời): Mạc Diệc Phàm và Viên Hòa Dã, bọn họ...

LTT: Không tính tới bọn họ. Bọn họ chỉ là những người liên quan tới chuyện trước kia, cũng không phải nhân vật chính nên, bởi vậy không tính tới bọn họ. (câu này chém bừa vì Vũ chưa đọc tới bộ có hai bạn này.)

CMN: Còn ai nữa? Nói cho tôi biết đi. Có thể bọn họ không quen biết bạn bè ở Tỉnh Lộ, mà cô cũng không bao giờ viết về chuyện ngày trước của bọn họ.

LTT: Còn có Từ Táp và Lí Xuất Vân, Lí Dục Thần và Lý Khải Hiên, Khu Hải Bình cùng Mộ Dung Tình, Đồng Thế Quân và Trữ Viễn.

CMN: Họ Mộ Dung Tình?

LTT: Tình trong tình thiên, hẳn là nam, đó là một cách đọc mà thôi.

CMN: Có thể hỏi không? Cô thích nhất người nào?

LTT (giọng nói thực sự mệt mỏi): Cái này không quan trọng. Tôi... cá nhân tôi thích nhất Khu Hải Bình.

CMN: Không phải tôi? Tôi tưởng là tôi.

LTT (lắc đầu): Không, không phải cậu. Khu Hải Bình khiến cho tôi có cảm nhận, anh ta là người chân chính, là một người đàn ông tốt.

CMN: Vậy... cô vẫn tiếp tục viết?

LTT (gật mạnh đầu, cầm đũa tới ngực): Đúng, nhưng mà... có lẽ... có lẽ vĩnh viễn tôi cũng không viết được câu chuyện về họ.

CMN: Được rồi, có điều... tôi hy vọng cô có thể đem càng nhiều tình lực đặt vào cuộc sống thực tại thì tốt hơn, không cần nghĩ tới quá nhiều chuyện.

LTT: Tôi biết.

CMN: Không nghĩ tới Teatime của chúng ta lại có nội dung như thế này.

LTT: Đúng rồi, An Nhiên đâu? Sao lại không mang cậu ấy tới đây?

CMN: Bảo bối của tôi, sao có thể mang tới cho cô chụp lại sờ mó, ít nằm mơ đi.

LTT: Cố gắng chăm sóc tốt cho cậu ấy.

CMN: Tôi sẽ.

LTT: Được, hôm nay nói tới đây thôi. Cảm ơn cậu. Hẹn gặp lại.

CMN: Cho dù như thế nào, cô cũng phải viết cho xong câu chuyện của hai người Hứa Chính, đừng có ngừng giữa chừng, phải có một cái kết. Cho dù tâm trạng phức tạp cũng phải chiếu theo đề cương mà viết cho chu đáo.

LTT: Tôi biết, tôi sẽ tận lực.

4. Bộ 4 - Chuyện Chúc Đích Xương Hô - Chương 4

Qua vài ngày, Hứa Chính gọi điện cho Giang Dật Lăng: “Tiểu Lăng... anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện cho rõ ràng một chút.”

“Được, anh tới nhà em đi.”

“Tiểu Lăng, anh cảm thấy chúng ta gặp nhau bên ngoài vẫn tốt hơn.”

Giang Dật Lăng đáp lại rõ ràng: “Phải là nhà của em, phải là nhà của anh, muốn nói thì nói, không nói thì thôi, tự anh quyết định.”

Hứa Chính bất đắc dĩ, chỉ có thể đồng ý: “Được, anh tới nhà em.”

Sau khi tan tầm, Hứa Chính nhanh chóng tới nhà Giang Dật Lăng.

Giang Dật Lăng lấy bánh quy Chocolate ra mời hân. Mỗi khi Hứa Chính muốn nói về vấn đề kia, Giang Dật Lăng sẽ ngắt lời hân. Cứ như vậy, hai người đều ôm tâm sự, nói đông nói tây, thẳng tới đêm khuya...

Hứa Chính nhin không được: “Tiểu Lăng, rốt cuộc em có muốn nói chuyện rõ ràng với anh hay không?”

“Không phải em vẫn nghe anh nói đó sao?”

“Nhưng đó không phải những điều anh muốn nói.”

“Kỳ lạ, đó không phải những điều anh muốn nói mà nói tới nửa ngày, phí thời gian.”

Nhìn hân không lên tiếng, Giang Dật Lăng vội vàng giải thích: “Tiểu Chính ca, đừng giận, em không cố ý.”

“Em muốn như thế nào?”

Giang Dật Lăng cúi đầu: “Em sợ, em không dám nghe anh nói.”

“Nhưng chúng ta phải nói cho thật rõ ràng.”

Giang Dật Lăng ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, em yêu anh... Em thật sự yêu anh, đó cũng không phải cảm giác nhất thời.”

“Tiểu Lãng, em phải hiểu là chúng ta... chúng ta không có khả năng.”

“Cái gì mà không có khả năng? Em biết anh cũng có tình cảm với em.”

“Đúng, anh thừa nhận, anh đối với em... đối với em cũng có thiện cảm, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là...”

Hứa Chính còn chưa dứt lời, Giang Dật Lãng đã tiến tới, ôm lấy hắn, mạnh mẽ hôn. Đứng thẳng không xong, Hứa Chính bị ngã nhào xuống sô pha. Giang Dật Lãng dùng thân thể ngăn chặn Hứa Chính, bao phủ một nụ hôn trên môi hắn.

Hứa Chính đang muốn đẩy Giang Dật Lãng ra nhưng lại sợ thương tổn tới y. Giang Dật Lãng chẳng qua chỉ là một cậu bé, là sinh viên, còn mình là cảnh sát đã trải qua huấn luyện, chỉ sợ ra tay quá nặng sẽ khiến y bị thương.

Kết quả, sự do dự của Hứa Chính khiến Giang Dật Lãng được một tác lại muốn tiến một bước... Đè trên người Hứa Chính, Giang Dật Lãng vừa hôn vừa cởi bỏ từng chiếc khuy áo sơ mi của hắn, sau đó tiếp tục hôn xuống dưới.

Khoái cảm xa lạ khiến Hứa Chính mất đi sức chống cự.

Giang Dật Lãng cũng là đàn ông, y biết rõ đàn ông muốn cái gì. Không chút do dự, Giang Dật Lãng tiếp tục cởi bỏ dây lưng của Hứa Chính, kéo khóa chiếc quần dài, cuối cùng, đem mọi thứ phô bày trước mặt, đem một nửa dục vọng đã đứng thẳng của Hứa Chính hàm trụ trong miệng.

Hứa Chính kinh ngạc, muốn nói nhưng cũng không thốt lên được lời nào, chỉ có thể dùng sức che miệng mình, ngăn trở bản thân không tự giác kinh hô.

Giang Dật Lãng dùng đôi môi cùng lưỡi của mình khiến thân thể Hứa Chính cảm nhận hương vị được chăm sóc một cách ôn nhu ngọt ngào.

Khoái cảm xa lạ giống như thủy triều dâng lên, hoàn toàn bao phủ lấy Hứa Chính, khiến hắn không còn chút sức lực nào để chống cự, chỉ có thể ngửa đầu, vô thức bắt lấy những lọn tóc của Giang Dật Lãng, khép mắt, rên rỉ thổ dốc.

Dục vọng dâng lên tựa nước dòng nước lũ, cho tới bây giờ Hứa Chính vẫn chưa từng trải qua cảm giác mãnh liệt cùng khoái cảm như vậy. Trong tiềm thức, Hứa Chính cảnh cáo chính mình, Giang Dật Lãng tựa hồ thực sự yêu mình, bằng không y sẽ không làm như vậy. Đồng thời, trong đầu Hứa Chính hiện lên khuôn mặt của Lưu Thục Quân. Hắn nghĩ giữa hắn là Lưu Thục Quân nhất định sẽ không phát sinh chuyện như vậy, không chỉ nói cô ấy sẽ không chịu, dù cho cô ấy có đồng ý thì chính mình cũng sẽ không đồng ý.

Khuôn miệng ẩm áp mà ướt át của Giang Dật Lãng giống như thiên đường, Hứa Chính cảm nhận được thân thể của mình mỗi lúc một nhẹ, cả thể xác và tinh thần đều bị cảm giác vô cùng hạnh phúc bao quanh. Cuối cùng, khoảnh khắc đi tới cực hạn kia đã khiến Hứa Chính không còn khả năng đẩy Giang Dật Lãng ra.

Linh hồn không biết đã bay lượn tới nơi nào của Hứa Chính chậm rãi, chậm rãi hạ xuống, cuối cùng, trở lại trên chiếc sô pha trong nhà Giang Dật Lãng. Y chậm rãi đứng lên, nửa quỳ ở sô pha nhìn Hứa Chính. Hai ánh mắt ướt át đối diện nhau.

Nhìn chất lỏng màu trắng trên đôi má cùng khoe miệng của Giang Dật Lãng, Hứa Chính tỉnh lại từ khoái cảm. Đưa tay bịt chặt hai mắt, Hứa Chính thấp giọng thở dài: “Trời ạ, tôi đã làm cái gì thế này?”

Giang Dật Lãng nằm trên ngực Hứa Chính, khiến hắn mở to đôi mắt, bắt hắn nhìn mình: “Tiểu Chính ca, em thích anh, em yêu anh... Chúng ta không thể ở bên nhau sao?”

Hứa Chính lắc đầu: “Không không không...” Hắn dùng sức thổ hửn hửn.

“Tiểu Chính ca. anh không thích em?” Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính. “Nhất định là anh có thích em. Tiểu Chính ca, em biết, anh nhất định là có thích em.”

Hứa Chính liên tục lắc đầu: “Không, không, anh không thể, anh không thể làm như vậy.”

“Vì sao? Vì sao không thể?”

“Tiểu Lãng, em vẫn còn nhỏ, em không hiểu...”

Giang Dật Lãng giữ khuôn mặt của Hứa Chính lại, nhìn biểu tình bối rối của hắn: “Em đã trưởng thành, đã không phải là một đứa trẻ. Em có thể ở bên anh, em có thể làm mọi thứ vì anh! Tiểu Chính ca, anh thích em đúng không? Em biết.”

Nói xong, Giang Dật Lãng nâng tay, lấy ngón tay lau nhẹ khóe miệng: “Tiểu Chính ca, anh không thích? Vừa rồi em làm không tốt?”

Hứa Chính hoàn toàn bị cảm giác gây ra tội ác của mình bao phủ, hắn không thể tiếp tục đối mặt với ánh mắt của Giang Dật Lãng, nhanh chóng đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Giang Dật Lãng vội vàng đuổi theo: “Tiểu Chính ca!”

Hứa Chính đẩy cánh tay đang níu giữ mình của Giang Dật Lãng, lao ra khỏi cửa. Giang Dật Lãng tựa vào cửa nhìn cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, thất thần thì thầm: “Tiểu Chính ca...”

Hứa Chính cứ như vậy chạy về nhà. Ngã nhào lên giường, tâm tình rối loạn như tơ vò.

“Làm sao bây giờ?” Đưa tay che hai mắt, Hứa Chính buồn phiền lắc đầu. Trải qua sự việc vừa rồi, Hứa Chính đã hiểu được, hắn... không thể ở bên Lưu Thục Quân, bất luận là thân thể hay linh hồn.

Hai người đàn ông cùng yêu một người phụ nữ, hắn sẽ dùng tình cảm sâu nặng của mình mà rút lui; hai người phụ nữ cùng yêu một người đàn ông, hắn sẽ chọn người mà hắn yêu nhất. Hiện tại lại là một nam một nữ cùng yêu Hứa Chính, mà chỉ có Hứa Chính mới là người đưa ra quyết định...

“Phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Hứa Chính không ngừng tự hỏi một lần, lại một lần.

Có thể xác định chính là... cùng Lưu Thục Quân chia tay. Đó là kết quả tất nhiên, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Còn Giang Dật Lãng?

Hắn căn bản không thể đối mặt với Giang Dật Lãng. Trong mắt hắn, Giang Dật Lãng chỉ là một cậu bé, hắn không thể kéo y vào vòng xoáy này được. Giang Dật Lãng còn có tiền đồ của mình, không thể vì hắn mà đánh mất được.

Hứa Chính nghiêng răng, nắm chặt tay. Hiện tại hắn thực sự hận chính mình. Nếu bản thân quyết đoán hơn một chút, có lẽ đã không xảy ra chuyện gì.

Làm sao bây giờ? Nếu tiếp tục ở lại thành phố này, hắn không thể tránh cùng Giang Dật Lãng chạm mặt, phải đối mặt với y như thế nào, phải đối mặt với Lưu Thục Quân như thế nào? Lần đầu tiên trong đời, Hứa Chính lựa chọn... chạy trốn.

Hôm sau, Hứa Chính tới gặp thủ trưởng của mình.

Trong cục cảnh sát vốn có kế hoạch trao đổi cảnh viên. Mỗi khi tới hạn sẽ phái cảnh viên tới nước khác, đồng thời nhận cảnh viên bên họ tới đây, cùng nâng cao lực lượng cảnh sát. Hứa Chính đề nghị cho mình được xuất ngoại. Về phần tới đâu thì không quan trọng.

Thủ trưởng là người biết coi trọng nhân tài, nghĩ tới việc sau khi Hứa Chính từ nước ngoài trở về, thực lực được nâng cao, hắn vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn lập tức đưa ý kiến lên cấp trên. Vấn đề kế tiếp chính là Lưu Thục Quân. Hứa Chính lo lắng, đi tới Lưu gia.

Thục Quân thấy Hứa Chính tới thì vô cùng vui mừng, cô dẫn hắn tới phòng mình ngồi.

Hứa Chính không dám nhìn mặt Lưu Thục Quân, ngồi một lúc hắn mới nhẹ giọng nói: “Thục Quân, anh có việc muốn nói với em.”

Lưu Thục Quân “Àn” một tiếng rồi đợi hắn nói tiếp. Hứa Chính gian nan mở miệng: “Thục Quân... chúng ta chia tay đi.”

Lưu Thục Quân ngây dại, một lúc lâu sau vẫn không nói được lời nào.

“A Chính, vì sao?” Rốt cuộc Lưu Thục Quân cũng tỉnh táo lại, vội hỏi.

“Anh... anh không phải là người thích hợp dành cho em.”

“A Chính, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Lưu Thục Quân đi tới trước mặt Hứa Chính, cầm tay hắn, lay động: “A Chính, anh làm sao vậy? Chúng ta bên nhau hai năm, tại sao đột nhiên anh nói muốn chia tay?”

Hứa Chính cúi đầu: “Thục Quân, anh thật sự... thật sự không thể ở bên em. Anh rất xin lỗi em... Anh thực sự... không thích hợp với em... chúng ta, vẫn nên chia tay đi.”

Lưu Thục Quân khóc, bộ dạng điềm đạm đáng yêu khiến người ta không khỏi đau lòng: “A Chính, cho tới bây giờ em đối xử với anh ra sao hẳn anh cũng biết. Đúng, em không phải loại phụ nữ biết làm nũng, nhưng em cũng không phải là loại phụ nữ hay đem tới phiền toái cho anh. Em chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh... A Chính, nếu anh cảm thấy em có chỗ nào không tốt, anh nói đi, em sửa... Chỉ cần anh nói ra thì em sẽ sửa.”

Hứa Chính ngẩng đầu, nhìn Lưu Thục Quân hai mắt đầm lệ, cảm thấy thống khổ: “Thục Quân, không phải vấn đề là ở em, là do anh... là do anh không tốt.”

Lưu Thục Quân lui ra phía sau từng bước, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin được: “A Chính, không phải là anh thích người khác rồi chứ?”

Hứa Chính nhắm mắt, đấu tranh một hồi, nặng nề gật đầu.

Lưu Thục Quân khóc càng lớn: “Anh gạt em! Anh gạt em! Anh đừng tưởng rằng em không biết, cho tới nay, bạn bè của anh em đều biết rõ, bên cạnh anh không có người phụ nữ khác. A Chính, anh không phải người cho phép bản thân bắt cả hai tay. A chính, anh gạt em, bên cạnh anh không có ai cả, em đều biết hết! Nhưng mà A Chính... Vì sao? Vì sao?”

Giọng nói Hứa Chính cũng bắt đầu nghẹn ngào: “Thục Quân, thực xin lỗi... Anh không muốn lừa dối em, mà anh cũng không muốn lừa dối chính mình. Anh đã phản bội em, cho nên chúng ta cần phải chia tay. Chúng ta không có khả năng, chúng ta thực sự không có khả năng ở bên nhau. Nếu tiếp tục như vậy sẽ khiến cả hai tổn thương mà thôi.”

Thục Quân lên tiếng khóc lớn, chạy lại ôm chặt lấy Hứa Chính: “Em không tin! Em không tin! A Chính, rốt cuộc là làm sao vậy? Không phải chúng ta vẫn tốt đẹp sao? Không phải chúng ta có người khác, vì sao phải chia tay? Em không thể hiểu được! A Chính, em thích anh, em vẫn luôn thích anh. Anh nói công việc của mình đặc biệt, em không ngại, em tình nguyện ở bên anh. Vì sao? Vì cái gì mà chúng ta phải chia tay? A Chính, anh nói đi!”

Hứa Chính nhẹ nhàng đẩy Lưu Thục Quân, đỡ lấy bờ vai của cô, dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt trong veo: “Thục Quân, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút có được không? Đã biết được kết quả nhất định sẽ phải chia tay, đau dài không bằng đau ngắn... Anh tin chính em cũng hiểu rõ việc này. Là anh không tốt, là do anh không thể tiến xa hơn với em... Xin em hãy tha thứ cho anh, thật sự... anh không thể ở bên em được nữa.”

Lưu Thục Quân lại nhào vào lòng Hứa Chính một lần nữa, khóc rống lên. Thật vất vả trấn an Lưu Thục Quân, Hứa Chính đi về phía cha mẹ của cô giải thích. Cúi đầu thật sâu, Hứa Chính nói: “Bác trai, bác gái, thực xin lỗi.”

Về mặt của bà Lưu nghiêm túc, nhìn Hứa Chính một lúc lâu mới nói: “Cháu đi đi! Con gái của bác không yếu đuối tới mức đó!”

Bà Lưu an ủi con gái, một từ cũng không nói.

Hứa Chính yên lặng rời khỏi Lưu gia.

Tiếp theo, chính là rời khỏi Hương Đảo.

Sau vài lần liên lạc với Hứa Chính nhưng không có kết quả, Giang Dật Lăng không biết rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì, vì thế lại tìm tới cục cảnh sát, nhưng vẫn không hỏi thăm được tin tức của hắn.

Vài lần tới nhà của Hứa Chính, không có ai ở đó. Giang Dật Lăng có điểm tức giận, y đành phải đi tìm Diệp Thắng Chi.

Đường như Diệp Thắng Chi cũng có chút sốt ruột: “ Anh cũng không rõ, anh cũng chẳng biết hắn ở đâu. Tên tiểu tử này đột nhiên không liên lạc với chúng ta, điện thoại thì nói bận, mời hắn tới ăn cơm cũng không chịu.”

“Rốt cuộc Tiểu Chính ca ở đâu chứ?”

Giang Dật Lăng không nói cho Diệp Thắng Chi biết, lúc trước y cùng Hứa Chính có gặp lại một lần ở quán bar gần nhà mình, nhưng Hứa Chính tới là có mục đích, hắn thậm chí còn không ngồi xuống, chính là lạnh lùng nói mình cùng hắn không thể ở bên nhau, sau đó lại vội vã rời đi.

“Anh nghe nói, hắn cùng Thực Quân chia tay.”

Giang Dật Lăng cả kinh, cực lực không chế biểu hiện trên gương mặt: “Sao? Chia tay?”

“Cũng không biết như thế nào, đột nhiên nói chia tay với Thực Quân, cứ như vậy chia tay. Thực sự không thể hiểu nổi tên tiểu tử này.”

“Rồi sao nữa?”

“Không biết, có lẽ sau khi chia tay hắn quay trở lại Hàng Châu rồi.”

“Cái gì?”

Diệp Thắng Chi suy nghĩ: “Sau khi chia tay, bình thường người ta sẽ tìm nơi nào đó để chữa lành vết thương. Hắn hẳn là về nhà một chuyến... hơn nữa, gần đây ở anh cũng không thấy bóng dáng hắn ở cảnh thự.”

“Như vậy sao.” Giang Dật Lăng nghĩ, mình có nên xin phép giáo viên hướng dẫn nghỉ một thời gian để tới Hàng Châu hay không? Đang muốn hỏi Diệp Thắng Chi địa chỉ nhà Hứa Chính ở Hàng Châu đã thấy hắn lấy điện thoại: “Tiểu Lăng, anh giúp em hỏi lại xem.”

Sau khi mở điện thoại, Diệp Thắng Chi hỏi, đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi, vô cùng kinh ngạc, liên tiếp “Ừ”, không ngừng gật đầu, vẫn là cái bộ dạng nói không lên lời.

Giang Dật Lăng lo lắng nhìn chăm chú vào Diệp Thắng Chi.

Rốt cuộc, Diệp Thắng Chi buông điện thoại xuống, quay sang nhìn Giang Dật Lăng: “Tiểu Lăng, A Chính xuất ngoại rồi.”

“Cái gì?” Giang Dật Lăng không sao tin nổi, vẻ mặt kinh ngạc không thôi: “Không thể nào nhanh như vậy, sao có thể chứ?”

“Bọn anh có kế hoạch trao đổi cảnh viên. A Chính xin, cấp trên nhanh chóng phê duyệt. Hắn được điều tới cục cảnh sát ở New York công tác.”

Giang Dật Lăng vội hỏi: “Khi nào? Khi nào thì anh ấy đi?”

“Chuyến bay lúc chín giờ sáng nay.”

Giang Dật Lăng quay đầu nhìn đồng hồ treo tường nhà Diệp Thắng Chi, kim đồng hồ chỉ mười một giờ bốn mươi lăm phút.

Hắn đi rồi. Hắn thực sự đã đi rồi. Giang Dật Lăng chỉ cảm thấy trời rung chuyển, cố gắng vịn lấy thành ghế sofa, đứng lên: “Cám ơn anh, Diệp đại ca, em đã biết.”

Diệp Thắng Chi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Giang Dật Lăng, thân thiết hỏi: “Tiểu Lăng, em không sao chứ?”

“Không có việc gì, em không sao...”

“Kỳ thực, đó là một cơ hội tốt, đối với A Chính mà nói thì đó là một cơ hội tốt.”

“Đúng, là cơ hội tốt.” Là một cơ hội tốt để thoát khỏi mình.

Giang Dật Lăng nhanh chóng rời khỏi Diệp gia, tới sân bay.

Biết rõ là chuyện này không có khả năng, nhưng y vẫn muốn tới sân bay.

Đứng ngoài sân bay, nhìn chiếc máy bay từ trên không trung hạ xuống, Giang Dật Lãng dùng sức cắn chặt đôi môi, không cho nước mắt chảy xuống.

Trong lòng y lại một lần, lại một lần kêu gào: “Hứa Chính, anh cứ nhiên không nói lời nào mà bỏ đi như vậy! Hứa Chính, anh là đồ nhu nhược!”

Tuy rằng giận dữ, nhưng về tới nhà, nhìn bức họa mình vẽ Hứa Chính, y nhìn không được mà khóc. Hai mắt đầm lệ dừng lại trước khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt sắc bén, trong lòng Giang Dật Lãng lại tự hỏi: “Tiểu Chính ca, vì sao?”

Mất đi Hứa Chính, tâm hồn Giang Dật Lãng trở nên lạnh lùng.

Khuôn mặt hần mất đi vẻ tươi cười, ngày đêm vùi đầu vào việc học, không có gì khác ngoài việc học tập.

Giang Dật Lãng không nghĩ tới việc tiếp tục nghiên cứu, y chỉ muốn mau chóng tốt nghiệp rồi lập tức làm việc, sử dụng thời gian bận rộn đó để hòa tan nỗi thống khổ trong tim.

Mỗi một ngày, Giang Dật Lãng đều không tự kiềm chế được mà nghĩ tới một cái tên, điều này khiến y cảm thấy đau khổ, bất đắc dĩ, chính là căn bản không có cách nào giúp y không nghĩ tới nó, căn bản là không thể không nhớ tới... Khi dạo phố, khi đi du lịch, chỉ cần nhìn thấy một bóng dáng tương tự, nhìn thấy một hình tượng mơ hồ, thậm chí một người có cùng kiểu tóc, cùng loại quần áo, Giang Dật Lãng đã muốn đuổi theo, muốn gọi hần lại, muốn giữ hần lại...

Phải, chính là như vậy, những người đó đều không phải là Hứa Chính.

Không ai, không một ai có thể có đôi mắt: hắc bạch phân minh, trong sáng, sắc sảo giống như có thể nhìn thấu mọi thứ như vậy.

Nhưng mà... Vì sao hần không thể thấy được tình cảm của chính mình? Hứa Chính... hần đã ở phía bên kia đại dương.

Ông Giang, bà Giang đều phát hiện sự thay đổi của con mình, bọn họ rất lo lắng, tuy nhiên cũng không dám hỏi.

Mùa đông năm nọ, tin dữ bay tới, ông Giang đột nhiên bị tắc nghẽn mạch tim, cứu chữa không có hiệu quả, buông tay rời khỏi nhân gian.

Nhào tới giường bệnh của cha, Giang Dật Lãng gào khóc.

Nghĩ tới việc không bao giờ... có thể thấy lại cha mình, không nhận được sự quan tâm của cha... cũng giống như Hứa Chính, mình sẽ không còn được gặp lại Hứa Chính, Giang Dật Lãng chỉ cảm thấy bản thân mất hết can đảm, khóc thương tâm.

Mấy thứ nằm ở trên giường, Giang Dật Lãng muốn mang mọi chuyện cùng với việc ra đi của cha mình quên đi, nhưng lại không yên lòng về mẹ... cũng không an tâm về người kia.

Nhìn thấy mẹ sau một đêm mà trở nên tiều tụy, Giang Dật Lãng kiềm chế đau xót, tự nhủ rằng việc quan trọng nhất bây giờ là cố gắng chăm sóc tốt cho mẹ, còn những chuyện khác... tạm thời quên đi. Một mình ngồi trên bờ cát, rất lâu, cuối cùng Giang Dật Lãng đứng lên, chầm rãi trở về nhà.

Cứ như vậy, Giang Dật Lãng chôn vùi cả nội tâm đau khổ. Y thực sự hy vọng có thể hoàn toàn chôn dấu tất cả, nhưng là... y chôn dấu cái gì, chôn dấu làm sao, chôn dấu bao sâu, bao nhiêu lâu, chính y cũng không rõ.

Năm thứ hai, Giang Dật Lãng lấy bằng đầu bằng của đại học kiến trúc tại Hương Đảo. Cùng năm, y gia nhập công ty bất động sản Hương Giang thuộc tập đoàn họ Lí, trở thành một nhà thiết kế kiến trúc nổi tiếng.

Chớp mắt một cái, lại ba năm nữa trôi qua.

Giang Dật Lãng đã hai mươi lăm tuổi.

Hiện tại, Giang Dật Lãng đã trở thành nhà thiết kế kiến trúc nổi danh của Hương Giang, đồng thời, y cũng là một cổ đông trong công ty.

Công ty bất động sản Hương Giang thuộc gia tộc nổi danh nhất ở Hương Đảo, do người kế thừa đời thứ ba... Lí Thế Quý đảm nhiệm chức chủ tịch. Lí Thế Quý luôn tuân theo truyền thống gia tộc, là một người biết điều, kiếm tiền cũng biết chừng mực. Tuy rằng xuất thân trong một gia đình quyền thế, nhưng hắn cũng không thuộc dạng công tử bột, hắn thực sự muốn tạo dựng cho mình một sự nghiệp riêng.

Hương Giang điền sản cũng không phải tài sản lớn nhất của tập đoàn, chủ yếu là hướng tới tầng lớp trung lưu để bán ra những khu nhà ở hiện đại, phong cách thiết kế đơn giản chú ý tới việc bảo vệ môi trường cùng việc xanh hóa. Máy khu chung cư nhỏ đều được bán một cách nhanh chóng.

Ba năm trước, Giang Dật Lãng gia nhập công ty, phải làm việc ở tầng dưới cùng. Mỗi ngày y đều phải tới công trường, ở cùng với công nhân, thức trắng đêm sửa chữa bản thiết kế, khiêm tốn học hỏi những người đi trước.

Cả công ty, rất nhiều người yêu quý cậu bé ham học ham làm này.

Nhưng mọi người chú ý, cậu sinh viên anh tuấn mới tốt nghiệp này mặc dù khi làm việc rất hăng hái nhiệt tình, nhưng sâu trong mắt y lại luôn che dấu sự ưu thương, cho dù có cười cũng không khiến người ta nhận thấy sự vui vẻ.

Sau khi gia nhập Hương Giang điền sản được một năm, Giang Dật Lãng chủ yếu tham gia vào công việc thiết kế các khu dân cư nhỏ, bởi vì ở các khu vực nhỏ này tương đương chú trọng tới con người, nhu cầu của người tàn tật, xanh hóa, tài liệu kiến trúc mang tính bảo vệ môi trường rất cao nên được chính phủ ca ngợi.

Cũng vì lấy phương châm như vậy để làm việc, danh tiếng của công ty bất động sản Hương Giang ngày một cao.

Giang Dật Lãng càng ngày càng bị chú ý. Nhà thiết kế vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai như vậy, sao có thể không hấp dẫn ánh mắt của người khác chứ? Tuy nhiên, Giang Dật Lãng không hề bị danh lợi làm mờ mắt, y vẫn như vậy, cũng chẳng đề cao bản thân.

Bên cạnh đó, Giang Dật Lãng không được hòa đồng cho lắm. Các hoạt động mà công ty tổ chức, trừ bỏ hội nghị lớn cuối năm ngoái, y một mực không muốn xuất hiện. Muốn nói tính cách y không tốt cũng không phải, y luôn quan tâm tới đồng nghiệp, việc có thể giúp nhất định sẽ giúp.

Lí Thế Quý từng du học ở Anh, hắn thực sự thích phong cách cá tính của Giang Dật Lãng, luôn coi trọng y.

Có một lần, một đồng nghiệp nữ từ Mỹ trở về cùng các thiết kế sư ở Hương Đảo họp bàn, nói chuyện xong, cô nàng thiết kế sư mới gia nhập công ty liền đưa tay đặt lên vai Giang Dật Lãng.

Giang Dật Lãng dùng ngữ khí bình thản nhất, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc: “Xin lỗi, cô có thể bỏ tay ra được không?”

Đồng nghiệp mới có phần xấu hổ. May mắn có người khác tới hòa giải, hội nghị tiếp tục.

Sau khi tan họp, Giang Dật Lãng cũng không ở lại mà bỏ về.

Lí Thế Quý nói với mọi người: “Trong một nhóm, không phải ai cũng có cá tính giống nhau, mọi người thông cảm.”

Mọi người thấy cấp trên bao che khuyết điểm như vậy nên cũng không dám tiếp tục tùy tiện phê bình Giang Dật Lãng.

Sau đó, có người hiểu lầm liền truyền ra một ít lời đồn đãi không hay ho.

Lí Thế Quý nghe xong, đặc biệt hẹn Giang Dật Lãng tới gặp mình để thảo luận.

Cùng nhau ngồi xuống uống trà, Lí Thế Quý cười hỏi: “Có một vài lời đồn, cậu đã nghe chưa?”

Sắc mặt Giang Dật Lãng vẫn bình tĩnh: “Ý anh là việc bên ngoài nói tôi là tình nhân mới của anh?”

Lí Thế Quý nở nụ cười: “Nghe cậu nói như vậy thì tôi biết cậu không quan tâm.”

“Không sao cả, tùy bọn họ muốn sao cũng được.”

“Nếu cậu có bạn gái, sao không giới thiệu với mọi người.”

“Không có.”

Lí Thế Quý rời chén trà, nhìn Giang Dật Lãng: “Như vậy tôi cần phải nói rõ ràng, tôi có bạn gái, tình cảm của chúng tôi không tồi.”

“Tôi biết.”

Lí Thế Quý đưa khuỷu tay lên mặt bàn, chống mặt: “Tôi cũng không có cái sở thích như vậy.”

Sắc mặt Giang Dật Lãng vẫn bình tĩnh: “Tôi có.”

“Cái gì?”

“Tôi thích đàn ông.” Giang Dật Lãng thừa nhận rõ ràng.

Lí Thế Quý hít sâu một hơi: “Như vậy sao.”

Biết trong lòng đối phương có trăm ngàn suy nghĩ, Giang Dật Lãng cũng không để ý.

Lí Thế Quý lại nói: “Hiện tại cậu có người yêu không? Nếu có cũng nên đem tới giới thiệu.”

“Những lời đồn đãi như vậy tôi không quan tâm.”

“Có lẽ người yêu của cậu sẽ nghi ngờ.”

Trong ánh mắt của Giang Dật Lãng hiện lên sự đau thương vô hạn, càng lúc càng sâu: “Hắn? Tôi còn không biết hắn đang ở đâu?”

“Cái gì?”

“Tôi nói là: hiện tại tôi không biết hắn đang ở đâu, mấy năm trước hắn đã bỏ tôi mà ra đi rồi.”

Lí Thế Quý trầm mặc, một lúc lâu mới thở dài.

Có lẽ chính lí do này mới tạo thành Giang Dật Lãng của ngày hôm nay.

Không tự chủ được, Lí Thế Quý có vài phần đồng cảm với Giang Dật Lãng.

Năm đó, Lí Thế Quý đem toàn bộ tiền thưởng công ty phát cho Giang Dật Lãng chuyển thành cổ phần của y, khiến y trở thành một trong những cổ đông của Hương Giang. Nói cách khác, bọn họ không còn là quan hệ ông chủ và nhân viên. Giang Dật Lãng trở thành bạn của Lí Thế Quý.

Sự nghiệp của Giang Dật Lãng thành công, thu nhập cao, y mua cho mẹ mình một ngôi nhà ở thành phố Bắc Vệ, để mẹ y an tâm sinh sống.

Sau khi ông Giang qua đời, y trở thành trụ cột tinh thần lớn nhất của bà. Tận mắt thấy sự nghiệp của con trai ngày càng thành công, bà Giang thực sự an tâm.

Bà cũng chú ý tới việc Giang Dật Lãng không hề có ý muốn quen bạn gái.

Lo lắng con mình quá chú tâm vào sự nghiệp, bà nhiệt tình giúp con sắp xếp vài cuộc xem mắt, nhưng Giang Dật Lãng luôn lạnh lùng tới gặp đối phương, sau đó lại lạnh lùng cự tuyệt.

Bà Giang nhin không được, trách cứ con: “Chẳng lẽ con muốn cả đời này không lập gia đình?”

Giang Dật Lãng nhìn mẹ: “Mẹ, những việc khác mẹ nói con đều có thể sửa, đều nghe lời mẹ, chỉ có việc này là không được... con sẽ không yêu, cũng sẽ không kết hôn.”

“Con định ôm mấy bản thiết kế đó sống cả đời sao?”

Giang Dật Lãng suy nghĩ một lúc: “Phải, con sẽ ôm bản thiết kế mà sống cả đời.”

Bà Giang cũng đành chịu.

Giang Dật Lãng mua lại căn phòng trước kia y trọ ở khu Tĩnh Lộ, không sửa chữa hay trang hoàng, chỉ tới đó ở.

Có đồng nghiệp đi qua, cảm thấy nhà của Giang Dật Lãng trừ bỏ mảnh đất có chút đẹp, kỳ thực y có thể sống ở một nơi tốt hơn.

Giang Dật Lãng hoàn toàn không chú ý tới việc người khác nói gì, cũng không muốn nhắc tới.

Mỗi lúc rảnh rỗi, Giang Dật Lãng sẽ tới con vịnh trên khu Tĩnh Lộ, ngồi trên bờ cát nhìn về nơi xa xôi.

Bên kia đại dương, có lẽ Hứa Chính cũng đang ở nơi này.

Mới đầu, Giang Dật Lãng biết Hứa Chính đúng là đang công tác trong cục cảnh sát ở New York, nhưng không biết cụ thể là nơi nào. Sau này Diệp Thắng Chi lại nói cho y biết, Hứa Chính bị điều tới Canada, lần này thì một chút tin tức cũng không có.

Mỗi khi đi một mình trên Tĩnh Lộ, càng đi tới lưng chừng núi, người càng ít, Giang Dật Lãng cũng càng cảm thấy cô đơn cùng bất lực.

Y nhớ biết bao cánh tay mạnh mẽ của Hứa Chính.

Ba năm, ba năm qua, mỗi một ngày, mỗi một giờ, mỗi một phút, Giang Dật Lãng đều không quên Hứa Chính, không thể quên ánh mắt sắc bén đen láy, không thể quên nụ cười hồn nhiên như đứa trẻ của hắn.

Một người, đi trên con đường dài như vậy, thực sự mệt mỏi.

Lại một mùa xuân nữa.

Phượng Hoàng Sơn của Hương Đảo có một khu rừng toàn là hoa đào. Mùa xuân tới, hoa đào nở rộ khắp nơi, du khách tới đông không sao kể hết.

Đồng nghiệp hẹn đi ngắm hoa, Giang Dật Lãng như thường lệ... không đi.

Phong cảnh có đẹp như thế nào, một người đi xem thì có ý nghĩa gì?

Giang Dật Lãng mua quà tới thăm vợ chồng Diệp Thắng Chi cùng cô con gái bé bỏng của họ.

Tiểu Diệp đã được năm tuổi, đang chuẩn bị học tiểu học. Tiểu mao đầu (tiếng gọi thân thương dành cho các bé con) ngày nào nay đã trở thành một cô bé con đáng yêu.

Đem món quà tặng cho cô bé, nhìn thấy Tiểu Diệp vui vẻ, chính mình cũng cảm thấy vui vẻ không ít. Giang Dật Lãng đột nhiên chú ý tới việc Diệp Thắng Chi cùng bà xã của hắn ngồi trên sofa nhìn mình.

“Diệp đại ca, làm sao vậy?”

Diệp Thắng Chi nhìn bà xã, lại nhìn qua Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, A Chính... hắn... đã trở lại.”

Giang Dật Lãng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trước mắt cũng là một khoảng không trống rỗng.

Giọng nói của Diệp Thắng Chi cứ vang lên bên tai y: “A Chính, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ trao đổi cảnh viên với nước ngoài, huấn luyện xong, nhận lệnh của tổng bộ trở lại Hương Đảo công tác.”

Giang Dật Lãng nghe được giọng nói mơ hồ của mình hỏi lại: “Khi nào vậy?”

“Thủ tục đã hoàn thành, ngày mốt hắn chính thức quay trở lại cục cảnh sát Hương Đảo công tác. Nhưng mà hiện tại hắn không còn trong tổ bảo vệ nhân chứng, mà là tổ trọng án.”

Giang Dật Lãng chậm rãi đáp: “Nga...”

Diệp Thắng Chi cùng bà xã tuy rằng không biết giữa Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ có thể khẳng định Giang Dật Lãng đã yêu Hứa Chính say đắm. Tuy rằng biết rõ việc này không ổn, nhưng bọn họ thực sự hy vọng có thể khiến hai người trở lại làm bạn một lần nữa.

“Tiểu Lãng, em có muốn gặp hắn không?”

“Anh ấy... có thay đổi không?”

“Nghe đám đồng nghiệp đã gặp lại hắn nói rằng... hắn một chút cũng không thay đổi.”

“Tóc vẫn giống như con nhím chứ?”

“Phải.”

Diệp Thắng Chi lại hỏi: “Tiểu Lãng, em không muốn gặp hắn sao?”

Giang Dật Lãng chậm rãi trả lời: “Không phải em không muốn gặp anh ấy, là anh ấy có muốn gặp em không thôi.”

“Anh sẽ nói với A Chính.”

Giang Dật Lãng cúi đầu cười khổ, không nói.

Về tới nhà, Giang Dật Lãng lấy bức họa y vẽ Hứa Chính ra, nhìn ánh mắt của người trong bức họa, y thở dài.

“Thật sự anh ấy không đổi một chút nào sao? Đi ba năm mà vẫn không thay đổi sao? Như vậy, tình cảm anh ấy dành cho mình cũng không thay đổi sao?”

5. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 5

Gặp lại Hương Đảo sau bao ngày xa cách, tâm trạng Hứa Chính thực sự phập phồng, bởi tại thành phố này đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến nhiều người khó có thể quên mất.

Buổi tối đầu tiên sau ngày chính thức đi làm, Hứa Chính mang theo quà tới thăm vợ chồng Diệp Thắng Chi.

Nhìn thấy cô con gái nhỏ của vợ chồng họ, Hứa Chính không khỏi mỉm cười: “Ai nha! Tiểu mao đầu (cách gọi thân thiết dành cho các bé con) đã lớn như vậy rồi.”

Thấy vẻ ngoài cùng cá tính của Hứa Chính một chút cũng không thay đổi, Diệp Thắng Chi thở dài nói: “Đúng vậy, đã nhiều năm trôi qua...”

Sau khi tán gẫu về khoảng thời gian Hứa Chính công tác ở nước ngoài, Diệp Thắng Chi cũng kể sơ qua tình hình gần đây của đám anh em đồng nghiệp.

Tạm dừng một chút, Hứa Chính nhẹ giọng hỏi: “Thục Quân... hiện tại cô ấy có ổn không?”

“Cô ấy? Rất tốt. Đã kết hôn, sinh một đứa con gái.”

Hứa Chính thở phào một hơi: “Vậy thì tốt quá, thực sự phải chúc phúc cho cô ấy.”

Nói xong, không khí lại có chút trầm mặc, thật lâu sau Hứa Chính mới rầu rĩ hỏi: “Tiểu Lãng... Tiểu Lãng hiện tại như thế nào?”

“Hiện tại cậu ấy là thiết kế sư rất có danh tiếng của công ty bất động sản Hương Giang, còn nhận được khen thưởng của chính phủ, có thể nói là sự nghiệp thành công, cả người chừng chạc rất nhiều, không giống cậu sinh viên ngây thơ trước kia... Mấy hôm trước cậu ấy mới tới thăm hai vợ chồng anh.”

“Vậy... thật sự là quá tốt.”

Diệp Thắng Chi nhìn Hứa Chính, ánh mắt tràn ngập thân thiết cùng nghi hoặc: “A Chính, bọn anh không biết trước kia em và Tiểu Lãng xảy ra chuyện gì, mà cũng không muốn hỏi nhiều, có điều, việc em trở về anh đã nói cho Tiểu Lãng biết. Cậu ấy... Anh muốn nói là hai đứa có muốn gặp nhau không?”

“Không... không được!”

“Vì sao? Dù thế nào thì hai đứa cũng là bạn.”

Hứa Chính thở dài một hơi: “Không cần.”

Sau ngày hôm đó, Diệp Thắng Chi rất nhanh phát hiện, dường như Hứa Chính đem cả người cuốn vào trong công tác của tổ trọng án, liều mình làm việc như muốn quên đi điều gì đó.

Còn Giang Dật Lãng mỗi ngày càng thêm u buồn, trầm mặc.

Một tháng sau, một tổ nhân viên của công ty bất động sản Hương Giang đồng loạt tới nhà Giang Dật Lãng.

Nhìn thấy lò nướng trong nhà Giang Dật Lãng, có đồng nghiệp cười hỏi: “Dật Lãng, bình thường cậu vẫn nướng mấy thứ lật vật để ăn đúng không?”

Giang Dật Lãng nhìn qua, lắc đầu lạnh nhạt nói: “Sẽ không.”

Đồng nghiệp nhỏ giọng nói thầm: “Vậy mua làm cái gì?”

Lí Thế Quý đánh giá phòng ở của Giang Dật Lãng, phát hiện y thực sự sống một mình, hơn nữa đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, tương đối sạch sẽ, không khỏi tán thưởng: “Phòng này thực sự không giống của phòng ở của dân ông độc thân, nói là phòng của quân nhân thì đúng hơn, bài trí đơn giản lại chỉnh tề.”

Giang Dật Lãng vừa nghe xong liền biến sắc nhưng cũng không nói gì.

Thừa dịp Giang Dật Lãng cùng đồng nghiệp chuẩn bị trà bánh, Lí Thế Quý đi lại chung quanh, muốn tìm một chút dấu hiệu Giang Dật Lãng có người yêu. Hẳn thực sự hy vọng có thể giúp đỡ y.

Về chuyện người yêu, Lí Thế Quý đã hỏi rất nhiều nhưng Giang Dật Lãng luôn dấu diếm, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn đem chuyện của tôi và hẳn nói cho người khác biết, như thế sẽ tạo ra rất nhiều phiền toái cùng bất tiện.”

Hai phòng ngủ, một gian dành riêng cho việc vẽ. Lí Thế Quý nghĩ một chút liền đi vào.

Tùy tiện lật một vài bản thiết kế và tranh do Giang Dật Lãng vẽ, Lí Thế Quý phát hiện y có rất nhiều tranh tùy hứng vẽ thực vật hoặc tĩnh vật.

Đột nhiên chú ý tới một bức tranh vẽ nguyệt ngọc, xen lẫn vài tờ, bên trên viết lung tung hai chữ —Hứa Chính.

Âm thầm nhớ cái tên này, sau khi trở về, Lí Thế Quý lợi dụng người của mình cùng thế lực để mời thám tử điều tra một chút xem thành phố này có bao nhiêu người tên Hứa Chính, người nào có thể đã từng tiếp xúc với Giang Dật Lãng và mang tên Hứa Chính.

Rốt cuộc cũng có kết quả.

Ba năm trước đây, có một viên cảnh sát tên Hứa Chính đã từng ở bên bảo vệ Giang Dật Lãng, nhân chứng của một vụ trọng án.

Nhìn tư liệu, Lí Thế Quý nhận thấy việc bày rất khó giải quyết: “Cảnh sát sao... Việc này thực không dễ làm.”

Lại nhờ trưởng bối họ Lí ra mặt hỏi thăm các cục các cục cảnh sát cao cấp, Lí Thế Quý biết được, thì ra Hứa Chính mới từ nước ngoài trở về, hiện tại là cảnh sát của tổ trọng án trong cục cảnh sát ở thành phố này, dưới tay còn có một tổ nhân viên khôn khéo hỗ trợ.

Phải làm như thế nào mới có thể khiến bọn họ ở cùng một chỗ? Hứa Chính hiển nhiên không muốn gặp Giang Dật Lãng. Nếu hẳn làm công việc khác, chẳng sợ hẳn là quan lớn của chính phủ, chỉ cần dựa vào danh tiếng của Lí gia cũng có thể có chút biện pháp, giống như sắp xếp một cuộc hẹn và vân vân... Có điều đối phương lại là cảnh sát, điều này khiến Lí Thế Quý đau đầu, không có cách giải quyết.

Cứ như vậy, từng ngày từng ngày trôi qua, cho tới một ngày nọ, Lí Thế Quý tham gia một bữa tiệc, trùng hợp lại gặp tên bạn thân Lí Dực Thần.

Lí Dực Thần là tổng giám đốc tập đoàn giải trí Tân Dực, cũng là một trong các thành viên hội đồng quản trị. Tập đoàn Tân Dực chuyên kinh doanh về lĩnh vực quản lí ngôi sao, công ty đĩa nhạc, khách sạn lớn cùng một loạt nhà hàng sang trọng, trong đó, công ty Khải Kì chuyên về thời trang cũng rất có tiếng tăm.

Lí Thế Quý và Lí Dực Thần quen biết nhau do có người giới thiệu. Tuy rằng không cùng tuổi, công việc bất đồng, kinh nghiệm sống cũng khác biệt, nhưng bọn họ lại trở thành bạn, quan hệ cá nhân rất tốt.

Lí Dực Thần là một con người rất khôn khéo, thâm trầm nội liễm, nhưng rất thích nháo loạn, là mẫu người nham hiểm điển hình.

Mới đầu, hai người đàn ông cùng nhau uống rượu, trò chuyện.

Trò chuyện một lúc, Lí Dực Thần tiết lộ tập đoàn Tân Dực muốn mở một tòa cao ốc, vẫn đang trong giai đoạn lựa chọn nhà thiết kế. Lí Thế Quý đương nhiên cất lực thay công ty tranh thủ làm ăn.

Lí Dực Thần nâng mày: “Cậu? Tôi nghĩ cậu cứ lo về mấy khu dân cư là tốt nhất.”

“Ai nói thế? Công ty Kì Hạ còn rất nhiều thiết kế sư tài năng, hoàn toàn có thể giúp Tân Dực xây dựng một tòa cao ốc đặc sắc.”

“Không chỉ bình thường đâu. Bên trong còn có phòng thu âm, phòng tập thể hình, phòng vũ đạo, nhà ăn và ký túc xá, cậu cho là đơn giản lắm à?”

“Sao lại còn có kí túc xá?”

“Có người mới gia nhập thì đương nhiên phải ở trong kí túc xá.”

Lí Thế Quý cười: “Khải Kì có nhiều gương mặt lớn như vậy mà anh còn không thỏa mãn, liên tiếp tuyển thêm người mới.”

Lí Dực Thần tỏ vẻ đau đầu: “Ai nha! Sau khi tuyển ra thì ai nổi tiếng, ai không nổi tiếng là việc rất khó nói! Nói như thế này đi, lấy tài lực của Lí gia thì nắm lấy chức tổng thống cũng dễ dàng, nhưng mà đạo tạo ra một ngôi sao thực sự khó khăn, bởi vì cho dù có tiền cũng không mua được sự lựa chọn của công chúng.”

Thở dài một chút, Lí Dực Thần đột nhiên hỏi một câu hỏi khiến người ta muốn ói máu: “Ai... Cậu vì bất động sản Hương Giang tranh thủ cơ hội như vậy, sẽ không phải vì tân sủng của cậu chứ hả?”

“Anh nói cái quái gì thế?” Lí Thế Quý kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn.

“Nghe nói bất động sản Hương Giang có một thiết kế sư là tân sủng của cậu, tôi cảm thấy rất kì lạ. Chuyện cậu có bạn gái tôi đã biết từ lâu, nhưng từ khi nào mà cậu cũng có hứng thú với đàn ông?”

Lí Thế Quý vội vàng phủ nhận: “Đừng có nghe bên ngoài đồn linh tinh. Bạn gái tôi nghe thấy mà làm loạn lên thì tôi chống đỡ không nổi đâu.”

“Chống đỡ không nổi? Vậy tôi dạy cậu mấy chiêu được không? Tôi nghĩ cậu sẽ không như tin đồn đâu nhỉ, chẳng phải cậu thích nhất là mỹ nữ sao?” Lí Dực Thần lộ ra nụ cười bí hiểm.

Lí Thế Quý không tiếp tục đề tài đó mà trưng ra bộ mặt khẩn thiết: “Nói đến việc này, tôi đang muốn nhờ anh giúp đỡ một chút, anh có nhiều ý tưởng, anh giúp tôi nghĩ xem phải giúp bọn họ như thế nào đây?”

Lí Dực Thần khó hiểu: “Giúp cái gì?”

Lí Thế Quý chậm rãi kể qua tình huống: “Thiết kế sư của công ty chúng tôi, chính là người mà bên ngoài đang đồn đại tôi và cậu ấy có quan hệ linh tinh gì đó, cậu ấy tên Giang Dật Lãng, hiện tại cũng là một trong những cổ đông của công ty. Hình như trước kia cậu ấy có bạn trai, không hiểu tại sao hắn lại bỏ đi suốt ba năm. Trong ba năm nay, ai cũng nhận thấy cậu ấy rất nhớ hắn, luôn thương tâm, buồn phiền. Hiện tại người kia đã trở lại nhưng không muốn gặp cậu ấy, tôi chỉ muốn cho bọn họ gặp mặt nhau một lần cũng được... Có lẽ sau khi gặp mặt sẽ có chuyển biến, có điều tôi không nghĩ ra được biện pháp nào tốt cả. Anh có nhiều mưu kế, cho tôi chút ý kiến đi!”

“Lạ thật, sao cậu không nhân cơ hội đó mà xen vào?” Lí Dực Thần cười xấu xa.

Lí Thế Quý nóng nảy: “Tôi thề với trời là tôi và Dật Lãng chỉ là đồng nghiệp! Cá nhân tôi rất thích tác phong trầm ổn của cậu ấy... nhìn thấy cậu ấy cô đơn như vậy, tôi cảm thấy không đành lòng. Việc này có thể giúp đỡ, đúng không?”

Lí Dực Thần nâng mày, lẩm bẩm nói: “Xa cách ba năm, cậu ta thực sự không yêu ai khác?”

“Không có, cậu ấy vẫn luôn một mình.”

“Say đắm tới vậy sao.”

“Phải, cho nên cậu ấy... thật đúng là người trung tình.”

“Kỳ quái, nếu cậu ấy muốn gặp thì tôi tìm đối phương là được.”

“Tôi không biết đối phương có tìm cậu ấy hay không, chẳng qua tôi có thể khẳng định Dật Lãng không đi tìm người ta.” Lí Thế Quý nhíu mày, dường như lại tiếp tục đau đầu.

Lí Dực Thần bật cười: “Sao? Lấy thế lực của cậu lại không thể sắp xếp một cuộc gặp mặt cho bọn họ? Mặc kệ công ty đối phương như thế nào, hẳn Lí gia các người có thể xử lý chứ.”

Lí Thế Quý càng tỏ ra khó xử: “Phiền toái chính là cái này, đối phương là cảnh sát.”

Lí Dực Thần kinh ngạc: “Cái gì? Cảnh sát?”

“Phải, mới từ nước ngoài trở về, hơn nữa còn là người trong tổ trọng án. Anh xem đi, việc này... việc này tôi làm không được. Người ta muốn từ chối cũng rất dễ dàng, hơn nữa tôi cũng không thể vì chuyện đó mà đi tìm cục trưởng cục cảnh sát được.”

Lí Dực Thần mân mê ống tay áo, chậm rãi suy nghĩ, một lát sau, hắn nâng một bên mày nói: “Lại đây, tôi bày cho cậu cách này.”

Lí Thế Quý ghé tai qua, vừa nghe vừa gật đầu.

Nói xong, Lí Dực Thần dặn dò Lí Thế Quý vài câu: “Này, cũng đừng có khiến tôi gặp rắc rối đấy! Còn nữa, có thành công hay không cũng không thể dựa vào chúng ta được, còn phải xem bọn họ!”

Lí Thế Quý liên tục gật đầu: “Tôi biết, cảm ơn anh.”

“Khách khí cái gì, tôi cũng chỉ đưa ra ý kiến một chút thôi.”

Lí Dực Thần mân mê ống tay áo, chậm rãi suy nghĩ, một lát sau, hắn nâng một bên mày nói: “Lại đây, tôi bày cho cậu cách này.”

Lí Thế Quý ghé tai qua, vừa nghe vừa gật đầu.

Nói xong, Lí Dực Thần dặn dò Lí Thế Quý vài câu: “Này, cũng đừng có khiến tôi gặp rắc rối đấy! Còn nữa, có thành công hay không cũng không thể dựa vào chúng ta được, còn phải xem bọn họ!”

Lí Thế Quý liên tục gật đầu: “Tôi biết, cảm ơn anh.”

“Khách khí cái gì, tôi cũng chỉ đưa ra ý kiến một chút thôi.”

Qua vài ngày, công ty bất động sản Hương Giang liên tiếp nhận được mấy bức thư đe dọa chỉ đích danh Lí Thế Quý.

Lí gia cho rằng đây có thể là một vụ đe dọa bắt cóc, có thành viên trong gia tộc đã bị thương cho nên việc này đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Cả gia tộc đều hết sức lo lắng, lập tức nhờ tới sự giúp đỡ từ phía cảnh sát.

Cảnh sát nhanh chóng phái người bảo vệ Lí Thế Quý, một nhóm cảnh sát mặc thường phục cũng được cài vào, cải trang thành người làm công trong công ty.

Giang Dật Lãng lo cho đồng nghiệp cho nên buổi trưa thường hẹn Lí Thế Quý cùng ăn cơm.

Ở nhà ăn trong công ty, Giang Dật Lãng hỏi Lí Thế Quý: “Những gì trên báo nói đều là sự thật sao?”

Lí Thế Quý tỏ vẻ bối rối: “Tôi cũng không biết là chuyện gì đang diễn ra nữa. Cậu biết tôi làm ăn luôn thành thật, chưa từng trêu chọc bất kỳ ai. Đột nhiên nhận được thư đe dọa thế này khiến tôi cũng thấy hỗn loạn.”

“Trên thư viết cái gì?”

“Thì viết mấy lời đe dọa, nhưng cũng không đòi tiền.”

Giang Dật Lãng cảm thấy y có thể hiểu được tình cảnh hiện tại của Lí Thế Quý, bởi y cũng đã từng trải qua chuyện như vậy.

Hình ảnh của Hứa Chính đột nhiên hiện lên trong đầu, Giang Dật Lãng chỉ cảm thấy đau lòng.

“Tôi thấy anh đi làm cần phải cẩn thận, nên ở nhà nhiều hơn. Khách sạn không an toàn, không bằng anh quay về nhà lớn của Lí gia đi. Có lẽ ở đó sẽ tốt hơn.”

Lí Thế Quý ta thán: “Không, tôi không muốn làm người trong nhà lo lắng thêm nữa, hơn nữa tôi cũng không muốn yếu thế hơn so với đối phương. Cảnh sát đã phái người bảo vệ tôi, cậu không cần lo lắng, hai mươi bốn giờ đều có cảnh sát bảo vệ tôi nha.”

Giang Dật Lãng chỉ có thể duy trì im lặng, y biết một khi Lí Thế Quý quyết định thì sẽ không thay đổi.

Sau bữa cơm hôm đó vài ngày, nhân viên công ty bất động sản Hương Giang phải tham gia một bữa tiệc rượu do giới đồng nghiệp tổ chức. Đây là một tiệc rượu mang tính chất làm ăn, Lí Thế Quý đương nhiên cũng tham gia.

Giang Dật Lãng lo lắng nên khuyên hẳn đừng đi: “Chúng ta có thể tranh thủ cơ hội khác, không nhất định phải tham gia vào vụ này.”

“Nhưng tôi cũng không muốn nhận thua.” Lí Thế Quý ngược lại còn mạnh mẽ làm loạn, sau đó lại quay sang thuyết phục Giang Dật Lãng: “Cảnh sát đã phái người bảo vệ tôi, tham gia tiệc rượu lần này cũng là những người có danh tiếng, phía cảnh sát nhất định sẽ tăng thêm số người bảo vệ.”

Giang Dật Lãng cúi đầu không nói một câu.

Trước khi tiệc rượu bắt đầu, Lí Thế Quý nói với bên cảnh sát, hy vọng có thể có một người trong tổ trọng án hỗ trợ việc bảo vệ.

Lo lắng tới sự an toàn của bữa tiệc cùng thân phận của Lí Thế Quý, cuối cùng bên cảnh sát cũng chịu thỏa hiệp.

Ở trong nhà mình, cuối cùng Lí Thế Quý cũng nhìn thấy Hứa Chính.

Thân hình cao lớn, khí chất đỉnh đặc, tóc ngắn mây rậm, khuôn mặt anh tuấn mà nghiêm túc, cặp mắt đen láy, sắc bén như ưng, ánh mắt thẳng thắn, giống như không hề che dấu bất kì thứ gì.

Ngạc nhiên với khí chất nghiêm nghị của đối phương, Lí Thế Quý âm thầm gật đầu.

Nhìn hẳn cùng một cảnh viên khác nói gì đó, Hứa Chính đột nhiên nở nụ cười. Thì ra Hứa chính lạnh lùng như vậy, khi nở nụ cười lại giống một đứa trẻ hồn nhiên.

Lí Thế Quý dường như hiểu được lí do Giang Dật Lãng luôn nhớ tới Hứa Chính. Phải quên một người như vậy là chuyện không hề dễ dàng.

Hứa Chính nhận lời cùng Lí Thế Quý tham gia tiệc rượu vì nhiệm vụ. Đương nhiên hẳn cũng không biết Giang Dật Lãng sẽ có mặt tại đó.

Bước vào đại sảnh, nơi tổ chức tiệc rượu tại khách sạn Hương Giang Hải Cảnh, nơi này khiến cho người ta cảm nhận được trước mắt là một khoảng không gian rục rịch, người đẹp như mây khiến người xem phải hoa mắt.

Hứa Chính đi phía sau, Lí Thế Quý trộm chú ý ánh mắt sắc bén của hắn đầu tiên là nhìn quét toàn bộ hội trường, ánh mắt quét tới đâu liền khiến người ta có cảm giác không gì có thể che dấu được.

Đó là cặp mắt như thế nào vậy?

Đột nhiên, Hứa Chính ngậy ngậy cả người, ánh mắt dừng ở một phương hướng, cứ như vậy mà lẳng lẳng nhìn.

Lí Thế Quý nhìn theo ánh mắt của Hứa Chính, Giang Dật Lãng đứng cách đó không xa.

Lúc này, trong lòng Lí Thế Quý trộm cười, cố ý gọi đối phương: “Dật Lãng.”

Giang Dật Lãng cũng thấy được Lí Thế Quý, lập tức đi tới phía hắn.

Đi được vài bước, đột nhiên dừng lại.

Giang Dật Lãng nhận ra người đằng sau Lí Thế Quý là ai.

———Hứa Chính.

Bốn mắt giao nhau, Giang Dật Lãng cảm thấy mọi thứ chung quanh dường như không tồn tại, không có âm thanh, không có hình ảnh, không có thời gian, không có không gian, cái gì cũng không có. Cả thế giới biến ảo, trước mắt chỉ có một người... Hứa Chính.

Ba năm... Hứa Chính không hề thay đổi dù chỉ một chút, vẫn anh tuấn, biểu tình lạnh lùng như vậy, vẫn đôi mắt sáng ngời sắc bén... thời gian trôi qua cũng không để lại chút vết tích trên gương mặt hần.

Hứa Chính cũng kinh ngạc nhìn Giang Dật Lãng. Y trở nên thay đổi nhiều lắm: Kiểu tóc thay đổi, vẻ mặt thay đổi, khí chất cũng trở nên thành thực trầm ổn. Cậu sinh viên luôn mang vẻ mặt hào hứng trước kia nay đã trở thành một thiết kế sư có thành tựu lớn.

Hứa Chính cũng nhìn thấy sự đau xót trong ánh mắt của Giang Dật Lãng... đó là thứ hần để lại cho y.

Bị ánh mắt của Hứa Chính dõi theo, Giang Dật Lãng không thể cử động.

Lí Thế Quý chú ý tới biểu hiện xấu hổ của hai người, cố ý dùng giọng nói ám muội hỏi: “Dật Lãng, hai người biết nhau sao?”

Đợi một lát, nhìn Hứa Chính, lại nhìn sang Giang Dật Lãng, hai người vẫn nhìn nhau, hần đành phải hỏi lại một lần: “Dật Lãng, cậu cùng cảnh sát Hứa... các người quen biết nhau sao?”

Hứa Chính đã khôi phục lại vẻ mặt, khuôn mặt lạnh lùng, khoe miệng khẽ cười, gật đầu: “Giang tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Khoe mắt Giang Dật Lãng đã ươn ướt, chớp chớp mắt, nhẹ giọng kêu lên: “Tiểu Chính ca.”

Nghe xưng hô như vậy, Hứa Chính rung động một chút.

Lí Thế Quý nhanh chóng cười cười để giảm bớt không khí căng thẳng: “Thì ra hai người quen nhau. Tôi còn định giới thiệu cảnh sát Hứa cho cậu làm quen nữa đây Dật Lãng! Cảnh sát Hứa đang làm việc cho tổ trọng án, lại là bạn của cậu, an toàn của tôi bây giờ cũng không khiến cậu phải lo lắng nữa rồi.”

“Phải.”

Lí Thế Quý kéo Giang Dật Lãng tới trước mặt Hứa Chính, khiến cho hai người có thể gần nhau hơn: “Dật Lãng, hai người tự nói chuyện với nhau một lúc có được không?”

“Lí tiên sinh, tôi đang chấp hành nhiệm vụ.” Hứa Chính không cần (phải) nghĩ ngợi, quả quyết cự tuyệt.

Lí Thế Quý có chút xấu hổ, cười cười: “A! Đúng thế, là tôi quên mất!”

Giang Dật Lãng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thế Quý, tôi sang bên kia tiếp khách một chút.”

Lí Thế Quý nhìn bóng dáng Giang Dật Lãng, lại nhìn biểu hiện của Hứa Chính, lúc đó, trong mắt hai người rõ ràng xuất hiện tia điện, nhưng lại quay đi hai hướng khác nhau. Điều này khiến hần cảm thấy thực sự khó hiểu

Giang Dật Lãng thực sự đi cùng người khác nói chuyện phiếm, sau đó một mình tránh ở trong toilet lâu thật lâu, cuối cùng cũng không chào hỏi ai mà lặng lẽ ra về.

Hứa Chính về tới nhà, ngồi trên sofa, không bật đèn, nhưng giờ phút này trước mặt hần không ngừng xuất hiện gương mặt của Giang Dật Lãng.

Hơn ba năm qua, tình cảm của Giang Dật Lãng đối với mình có thay đổi hay không? Hiện tại có thể làm bạn hay không?

Giang Dật Lãng một mình ở trong căn hộ nhìn bức tranh vẽ Hứa Chính, cũng ngồi yên một chỗ. Hứa Chính hiện tại so với Hứa Chính trên bức tranh dường như không có chút khác biệt, như vậy, có phải trái tim của hần cũng không hề thay đổi? Có phải hần đang trốn tránh hay không?

Qua hai tuần, Lí Thế Quý không tiếp tục nhận được thư đe dọa, bầu không khí căng thẳng cũng giảm không ít.

Cảnh sát vẫn phái người bảo vệ hẩn nhưng Hứa Chính không tiếp tục xuất hiện.

Lí Thế Quý thử hỏi Giang Dật Lãng: “Dật Lãng, gần đây tôi chưa gặp lại cảnh sát Hứa, anh ta thế nào rồi?”

Giang Dật Lãng chỉ lắc đầu.

“Sao vậy, hai người không cùng nhau ôn chuyện sao? Tôi tưởng hai người thường xuyên liên lạc...”

“Không có.”

“Vậy thì đi tìm anh ta!”

Giang Dật Lãng hơi trầm giọng nói: “Nếu anh ấy muốn gặp tôi thì anh ấy sẽ tự tới.”

“Vậy cậu không muốn gặp anh ta sao?” Lí Thế Quý hỏi thẳng.

“Tôi không biết... tôi không biết.”

Lí Thế Quý nhú mày, nháo loạn bao nhiêu ngày như vậy mà hai người chỉ gặp mặt nhau có đúng một lần.

Nhưng trò “thư đe dọa” không thể chơi lại một lần nữa, làm không tốt thì chính mình sẽ chịu hậu quả khó lường. Lí Thế Quý suy nghĩ để tìm ra biện pháp khác...

Một buổi cuối tuần, Lí Thế Quý thay nhân viên sắp xếp một bữa tiệc, bao cả một tầng để tổ chức tiệc chúc mừng công việc trong quý phát triển thuận lợi.

Lí Thế Quý mời riêng Hứa Chính tham gia, Hứa Chính cũng rất khách khí mà gọi điện từ chối: “Cám ơn Lí tiên sinh, lòng tốt của anh tôi xin nhận nhưng tôi còn có công việc nên sẽ không tới được, chúc mọi người vui vẻ.”

Lí Thế Quý bắt khuất, thà chết xông lên: “Vậy thì không được, cảnh sát Hứa à, bất luận như thế nào tôi cũng phải cảm ơn anh! Cuối tuần chắc sẽ không ảnh hưởng tới công việc của anh đi, anh nhất định có thời gian, anh nhất định phải tới đúng giờ đấy. Nếu anh không đến thì tôi đành phải tới chỗ thủ trưởng của anh đòi người.”

Hứa Chính không lay chuyển nổi Lí Thế Quý, cuối cùng phải miễn cưỡng đồng ý.

Tại bữa tiệc tối, Lí Thế Quý nói với Giang Dật Lãng: “Dật Lãng, hôm nay không cần biết bất kể lí do gì, cậu nhất định không được về trước, phải chơi tới cùng.”

Giang Dật Lãng nghĩ rằng Lí Thế Quý muốn thư giãn một chút sau việc thư đe dọa nên đồng ý ở lại cho tới tối, không giống mọi lần, mới xuất hiện liền nhanh chóng bỏ về.

Các đồng nghiệp khác đương nhiên cũng chú ý tới, thiết kế sư anh tuần này nhanh chóng trở thành miếng bánh ngọt ngon lành trong mắt nữ đồng nghiệp.

Giang Dật Lãng cùng đồng nghiệp uống một trận, nghe đồng nghiệp ca hát, rượu một ly lại một ly uống xong, y cũng dần thả lỏng.

Trong các đồng nghiệp, nếu có những nữ đồng nghiệp để ý tới Giang Dật Lãng thì cũng có những nam đồng nghiệp căm ghét y, cố ý chuốc rượu.

Không thể nói rõ tâm trạng hiện tại, Giang Dật Lãng liên tiếp uống rượu, càng uống càng nhiều.

Sau đó âm nhạc vang lên rất lớn, mọi người cùng nhau ra sàn khiêu vũ.

Có người kéo Giang Dật Lãng ra sàn nhảy. Mới đầu, y chỉ nghĩ muốn đem cà-vạt cởi bỏ, sau đó lại cởi bỏ hàng cúc ở tay áo sơ mi, nhưng không biết vì sao, Giang Dật Lãng cảm thấy càng lúc càng nóng.

Nhìn thấy Giang Dật Lãng biểu diễn trên sàn nhảy, Lí Thế Quý vội vàng xem đồng hồ, Hứa Chính vẫn chưa xuất hiện.

Theo một thanh âm hét chói tai, đám người bắt đầu quây thành một vòng, mà Giang Dật Lãng ở giữa bọn họ... bắt đầu nhảy thoát y.

Ngay cả Lí Thế Quý cũng cả kinh mà ngây người. Giang Dật Lãng luôn luôn diễm đạm hương nội, thể nhưng có thể làm ra hành động hào phóng, lớn mật tới mức này.

Nhóm đồng nghiệp hiếm khi được chứng kiến cảnh này, liều mạng ồn ào, có người cảm thấy đây là cơ hội hiếm thấy, có người chỉ đơn giản muốn nhìn tâm phúc của Boss.

Bất luận nam hay nữ, tất cả mọi người đều chăm chú ngắm nhìn dáng người xinh đẹp của Giang Dật Lãng.

Trong âm nhạc cùng những tiếng hò hét chói tai, Giang Dật Lãng nhảy lên bàn mà khiêu vũ.

Lúc này Giang Dật Lãng đã say chuẩn choáng, trong đầu y hoàn toàn trống rỗng. Y đột nhiên có cảm giác có thể buông xuôi mọi thứ, cái gì cũng có thể từ bỏ, giống như đã không còn sự vật gì đáng để lưu luyến, ngay cả tự trọng cũng có thể bỏ qua.

Giang Dật Lãng bán ***, nửa người trên lộ ra trước mắt mọi người. Đường cong rõ ràng, vai rộng eo nhỏ, các đồng nghiệp đã bắt đầu chảy nước miếng.

Ngay khi Giang Dật Lãng bắt đầu cởi dây lưng, y dừng lại, bình tĩnh nhìn về một hướng, không nhúc nhích.

Lúc này Lí Thế Quý cũng nhìn thấy được, trước cửa đại sảnh có một người đang đứng... là Hứa Chính.

Dưới ngọn đèn, hình ảnh Giang Dật Lãng đứng ở trên bàn, nửa thân trên để trần đã đi vào mắt Hứa Chính.

Hứa Chính lẳng lẳng đứng đó nhìn Giang Dật Lãng, giống như không tin vào cảnh tượng trước mắt, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng, xoay người bước đi.

Trong lòng Lí Thế Quý kêu to một tiếng “Xoảng!” Hắn muốn đuổi theo Hứa Chính mà giải thích mọi chuyện là do Giang Dật Lãng uống say mới thất thổ như vậy, có điều y đã nhanh hơn hắn một bước, nhảy xuống bàn, thậm chí không kịp mặc lại áo sơ mi mà đuổi theo.

Âm nhạc vẫn vang lên rất lớn, nhóm đồng nghiệp nhìn cửa chính, đôi mắt vẫn chưa kịp phản ứng với sự thay đổi đột ngột như vậy.

Giang Dật Lãng lớn tiếng gọi Hứa Chính đang cố gắng bước nhanh hơn: “Tiểu Chính ca!”

Hứa Chính chậm rãi quay đầu lại, thành phố vào đêm, hai người lẳng lẳng đứng đối diện dưới ánh đèn đường.

Hứa Chính nhìn thẳng đôi mắt của Giang Dật Lãng, không chú ý tới thân thể nửa trần của y.

Giang Dật Lãng đau khổ, không thể nói có một mạch rõ ràng: “Tiểu Chính ca, không phải, em không phải...”

Hứa Chính từ từ thu hồi ánh mắt, mở cửa xe, ngồi vào.

Giang Dật Lãng chạy lại, giữ chặt cửa xe: “Tiểu Chính ca, không phải, anh hãy nghe em giải thích...”

Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng, sau đó hắn chậm rãi khép mắt, đẩy tay y ra, khởi động xe đi mất.

Giang Dật Lãng đứng trên đường nhìn đèn xe xa dần, y cảm thấy vô cùng tủi thân cùng đau khổ.

Lúc này, Lí Thế Quý chạy tới, phủ thêm áo sơ mi cho Giang Dật Lãng, cởi áo vest khoác lên cho y, thấp giọng nói: “Dật Lãng, để tôi lái xe đưa cậu về!”

Nếu để Giang Dật Lãng lái xe trong tình trạng này, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Về tới nhà, Giang Dật Lãng ngồi trên sofa, ôm đầu run rẩy.

“Mấy năm nay mình luôn nghĩ tới anh ấy, trong mắt không có hình bóng của ai khác, Hứa Chính thì sao? Nhìn thấy mình như vậy, anh ấy nhất định sẽ cho rằng vài năm nay mình sống vô cùng buông thả.”

Giang Dật Lãng hối hận, muốn tìm một bức tường mà đâm đầu chết cho rồi! Ngẩng đầu nhìn trần nhà, Giang Dật Lãng cười lạnh mà tự giễu chính mình.

“Có lẽ... anh ấy không bao giờ muốn gặp mình nữa.”

Tưởng tượng tới sau này mình và hắn không thể gặp lại nhau, Giang Dật Lăng đau lòng không sao chịu được, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Không biết khóc đã bao lâu, Giang Dật Lăng đứng dậy đi rửa mặt. Nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, Giang Dật Lăng cảm thấy chưa bao giờ y lại ghét bản thân đến vậy.

Tầm mắt dần chuyển xuống chiếc dao cạo râu trên bồn rửa tay.

Giang Dật Lăng ngồi ở trên giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn lưỡi dao trên tay.

“Một dao này mạnh mẽ cắt xuống, bản thân có thể giải thoát, không bao giờ... đau khổ như vậy nữa?”

Ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu xuống lưỡi dao làm hiện lên một tia sáng âm u...

Lí Thế Quý vừa tới công ty thì lập tức liên lạc với Giang Dật Lăng. Buổi sáng nay còn có cuộc họp, đồng nghiệp còn đang đợi y tới, nhưng điện thoại của y vẫn không có ai nhắc máy.

Giang Dật Lăng vẫn luôn đúng giờ, sự việc này xảy ra thì chắc chắn đã có chuyện gì đó. Lí Thế Quý dẹp công việc sang một bên, lập tức đi tới nơi ở của Giang Dật Lăng. Gõ cửa, không ai trả lời, gọi điện thoại lại không có người nghe.

Lí Thế Quý sốt ruột, hắn có một cảm giác vô cùng xấu.

Cho tài xế mời người quản lý cao ốc tới, nói qua nguyên do, cũng đưa thêm giấy chứng nhận, lúc này viên quản lý mới mở cửa căn hộ của Giang Dật Lăng.

Giang Dật Lăng ngã trên giường, khuôn mặt trắng bệch không chút máu, bên giường cũng có một vệt máu lớn, cổ tay trái có một vết cắt sâu không, máu đã đông lại.

Gọi điện thoại kêu xe cấp cứu, Lí Thế Quý cố gắng kêu bản thân phải bình tĩnh, cho tài xế tới Thành phố Bắc Vệ để đón mẹ của Giang Dật Lăng tới.

May mà Giang Dật Lăng không có chuyện gì, chỉ là mất máu quá nhiều, cổ tay lưu lại một vết thương rất sâu. Mở mắt, nhìn đôi mắt khóc tới sưng đỏ còn vương nước mắt của mẹ, Giang Dật Lăng không nói gì.

Bà Giang ôm lấy Giang Dật Lăng, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Tiểu Lăng, con làm vậy là vì cái gì?”

Giang Dật Lăng đau khổ, nhắm mắt lại: “Mẹ, thực xin lỗi.”

“Tiểu Lăng, con không muốn mẹ sống nữa sao, rốt cuộc con muốn cái gì?”

Hai hàng nước mắt của Giang Dật Lăng chảy xuống, nhưng y vẫn không nói một lời, chỉ lắc đầu.

Bởi vì thân thể còn suy yếu, để Giang Dật Lăng nghỉ ngơi tốt, bà Giang và Lí Thế Quý không ở lại lâu. Ngồi ở khu riêng biệt của bệnh viện, Lí Thế Quý hỏi bà Giang: “Bác gái, bác... không biết vì chuyện gì mà Dật Lăng lại làm như vậy sao?”

Bà Giang thở dài một hơi, chăm rãi lấy lại bình tĩnh: “Bác cũng không phải hoàn toàn không biết. Tiểu Lăng như vậy... Bác nghĩ rất có thể là vì một người.”

Lí Thế Quý nhẹ giọng hỏi: “Bác biết hết sao?”

Bà Giang gật đầu: “Bác có thể đoán được một phần.”

“Như thế nào?”

Bà Giang cúi đầu: “Tiểu Lăng không vẽ tượng, nhưng ở chỗ nó ở, bác lại nhìn thấy một bức tranh vẽ người.”

“Bác biết người đó?”

“Đương nhiên.”

Ngẩng đầu lên, bà Giang nhìn Lí Thế Quý: “Thế Quý, bác nghĩ là cháu cũng biết, đúng không?”

Lí Thế Quý gật đầu.

Trầm ngâm một lúc, bà Giang nhẹ nhàng nhờ vả: “Thế Quý, chắc hẳn cháu có thể gặp được cậu ấy? Nhờ cháu chuyển lời hộ bác, bác muốn gặp cậu ấy một lần, có chút chuyện bác muốn trực tiếp nói...”

Lí Thế Quý gật đầu: “Được, cháu lập tức làm ngay.”

“Cám ơn cháu.”

6. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 6

Ngay sau hôm Giang Dật Lãng nằm viện, Lí Thế Quý tự mình tìm tới Hứa Chính.

Trong văn phòng của Hứa Chính, Lí Thế Quý thêm mắm thêm muối nói cho hắn về chuyện đã xảy ra với Giang Dật Lãng.

Hứa Chính kinh ngạc nói không nên lời, nhảy dựng lên muốn đi, Lí Thế Quý gọi hắn lại: “Từ từ, Cảnh sát Hứa, anh có biết mấy năm nay Dật Lãng vẫn luôn nhớ tới anh hay không?... Những gì hôm đó anh nhìn thấy chỉ là hiểu lầm, cuộc sống của Dật Lãng mấy năm nay cũng không giống như những gì tối hôm đó anh chứng kiến. Tôi hy vọng hai người có thể nói chuyện cho đàng hoàng... Còn nữa, bác gái muốn gặp anh.”

“Cám ơn cậu, cám ơn cậu đã cứu Tiểu Lãng... Tôi muốn tới trước thăm cậu ấy. Còn có, bác gái... tôi sẽ gặp bác ấy, cám ơn cậu đã cho tôi biết.”

Lí Thế Quý thở dài một hơi: “Cảnh sát Hứa, có thể cứu cậu ấy, có thể thay đổi cậu ấy cũng chỉ có thể là anh mà thôi. Xin anh... nhất định phải cùng cậu ấy đối mặt nói rõ mọi chuyện.”

Trong phòng đơn dành cho bệnh nhân, Hứa Chính ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, trầm mặc không nói.

Giang Dật Lãng quay mặt sang hướng cửa sổ, không liếc mắt nhìn Hứa Chính một cái.

Rốt cuộc, Hứa Chính đánh vỡ không khí trầm mặc này: “Vì sao lại làm như vậy?”

“Không phải chuyện của anh.”

“Chính bởi vì anh nhìn thấy em như vậy ở bữa tiệc tối hôm đó mà em mới...”

“Không phải! Tôi đã nói không liên quan tới anh!”

Hứa Chính thấy y cẩu kinh như vậy, hắn cũng khó tránh khỏi trách móc nặng nề: “Tiểu Lãng, sao em có thể làm như vậy chứ? Tại sao em không suy nghĩ cho bác gái một chút?”

Giang Dật Lãng quay sang nhìn Hứa Chính, vẻ mặt trở bên bi thương xen lẫn tức giận: “Như vậy... Anh có suy nghĩ cho tôi hay không? Vì sao tôi lại làm như vậy? Vì cái gì mà tôi tự sát, anh có thay tôi suy nghĩ một chút hay không?”

Hứa Chính ngậm ngẫn cả người, ngơ ngác nhìn Giang Dật Lãng.

“Cơ thể của tôi, muốn làm như thế nào với nó là việc của tôi.”

“Tiểu Lãng, em không thể vô trách nhiệm như vậy!” Hứa Chính vừa tức giận vừa không biết phải làm sao mới đúng.

Giang Dật Lãng quay về phía Hứa Chính quát lớn: “Trách nhiệm? Anh có thể không chịu trách nhiệm với tôi, vậy thì tại sao tôi phải có trách nhiệm với chính mình!”

Ánh mắt Hứa Chính bắt đầu ươn ướt, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào: “Phải, là do anh không có dũng khí, là bởi vì anh sợ hãi, sợ hãi sau này không thể thấy được em, sợ hãi chúng ta không thể tiếp tục! Anh đã vượt qua ba năm qua như thế nào, em có biết không? Anh nhát gan, anh sợ hãi, anh không có dũng khí, anh không có dũng khí đối mặt với những năm tháng sau này không có em làm bạn trên con đường dài như vậy. Anh không muốn một mình trải qua cuộc sống như vậy!”

Hứa Chính hít sâu một hơi, không biết phải biểu đạt cảm xúc của mình ra sao: “Tiểu Lãng, sao em lại có thể...”

Giang Dật Lãng lớn tiếng ngắt lời Hứa Chính: “Phải, tại sao tôi có thể như vậy! Phải, là tôi nhu nhược, tôi tự sát... Vậy còn anh thì sao? Anh còn không dám đối diện với tình cảm của chính mình. Anh không dám gặp tôi, anh chạy trốn trước mặt tôi! Anh cho anh là ai? Anh cũng là một kẻ nhu nhược mà thôi!”

Hứa Chính sững sốt một lúc lâu, chậm rãi cúi đầu, không ngừng thở dài: “Phải, em nói đúng. Anh là kẻ nhu nhược. Em nói đúng lắm.”

Giang Dật Lãng kéo chăn qua mặt: “Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Hứa Chính yên lặng đứng lên, đi đến cạnh cửa, mở ra.

Vừa mới bước ra khỏi phòng bệnh liền nhìn thấy bà Giang đứng bên ngoài.

Hứa Chính lập tức cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Bác gái.”

Bà Giang lặng lẽ đánh giá Hứa Chính, hỏi: “A Chính, có thời gian không? Bác muốn cùng cháu nói chuyện một chút.”

Ngồi trong một góc sáng sủa ở quán cà phê của bệnh viện, Hứa Chính im lặng nhìn bà Giang, chờ đợi câu hỏi của bà.

Bà Giang nhẹ nhàng, giọng nói không chút trách cứ, chậm rãi nói: “A Chính, chuyện của Tiểu Lãng chắc cháu cũng rõ?”

Hứa Chính gật đầu.

“Như vậy, vì sao nó tự sát... cháu cũng biết, đúng không?”

Hứa Chính lại gật đầu.

Bà Giang nhìn Hứa Chính mà tỏ ra lo lắng, là sự lo lắng của một người mẹ dành cho đứa con của mình: “A Chính, không biết bắt đầu từ lúc nào mà Tiểu Lãng... nó... đột nhiên không còn tươi cười nữa, cho dù có cười cũng không vui vẻ như trước kia. Bác và cha của nó đều đoán không ra, hỏi nó thì nó không chịu nói bất kì điều gì... Sau đó... cha nó lại qua đời, Tiểu Lãng càng thêm trầm mặc.”

“Bác trai qua đời?”

Bà Giang gật đầu: “Ngay tại mùa đông năm cháu tới nhà chúng ta.”

Hứa Chính cúi đầu, là sau khi lúc hắn đi New York không lâu.

Bà Giang tiếp tục nói: “Sau khi cha nó qua đời, Tiểu Lãng và bác thực sự rất đau buồn, nhưng Tiểu Lãng vẫn luôn an ủi bác, nó nói sẽ luôn bên cạnh bác. Sau khi tốt nghiệp, Tiểu Lãng đến công ty bất động sản Hương Giang làm việc, công tác có thành tích, cuộc sống của chúng ta so với trước kia tốt hơn nhiều, nhưng nó vẫn không vui vẻ, nó cũng không muốn làm việc ở thành phố khác. Bác hy vọng nó có thể quen bạn gái, bác nghĩ như vậy sẽ khiến nó vui vẻ một chút, có điều, giới thiệu cô gái nào cho nó, nó cũng thẳng thừng từ chối.”

Hứa Chính mất tự nhiên, liên tục cào tóc.

“A Chính, khi đó bác vẫn không biết rốt cuộc là vì sao mà Tiểu Lãng... Cho tới một ngày, bác tới chỗ nó ở rồi thấy được một bức tranh. Tiểu Lãng không bao giờ vẽ tượng, nhưng nó lại vẽ một bức. Bác đã xem qua nên hiểu được hết mọi chuyện. A Chính, đó là bức tranh vẽ cháu, Tiểu Lãng không vui cũng vì cháu, không quen bạn gái là vì cháu, tự sát... cũng bởi vì cháu.”

“Bác gái, thực xin lỗi.”

Bà Giang nhìn Hứa Chính, cười khổ: “Những lời xin lỗi thì cháu không cần phải nói, đó đều là do Tiểu Lãng lựa chọn. Bác chỉ muốn hỏi một câu... A Chính, cháu có muợn chịu trách nhiệm hay không? Ân... Có lẽ nên để chuyện này có một cái kết thúc hoàn hảo?”

Hứa Chính ngẩn đầu, kinh ngạc nhìn bà Giang.

Bà Giang cầm tay Hứa Chính, khẩn thiết nói: “A Chính, nếu cháu không thể chấp nhận tình cảm của Tiểu Lãng, như vậy... xin cháu hãy nói rõ với nó để nó chết tâm, đừng để nó tự tra tấn bản thân như vậy nữa. Nếu cháu có thể chấp nhận Tiểu Lãng, vậy bác xin giao đứa nhỏ này cho cháu, những lời ra vào cũng không cần quan tâm, chỉ là xin cháu hãy cố gắng chăm sóc nó cho tốt, không cần phải khiến nó đau khổ như vậy nữa.”

Hứa Chính nhìn gương mặt tiêu tụy cùng đau khổ của bà Giang, hỏi: “Bác gái, bác đồng ý đem Tiểu Lãng giao cho cháu sao? Bác còn có thể tin tưởng cháu sao?”

“Tiểu Lãng tin tưởng cháu, vậy là đủ rồi. Tiểu Lãng vẫn luôn tin tưởng cháu. Nó nói cho chúng ta biết, từ ngày đó, ngày cháu bảo vệ một người không quen biết như nó, dù cho đó là chức trách thì Tiểu Lãng vẫn luôn tin cháu.”

Hứa Chính cầm lấy đôi tay của bà Giang: “Bác gái, cháu đồng ý, cháu sẽ chăm sóc Tiểu Lãng, cháu sẽ cùng cậu ấy chung sống, cháu sẽ bảo vệ cậu ấy, chăm sóc cậu ấy, thương yêu cậu ấy, không để cho cậu ấy phải đau khổ như vậy nữa... Cháu đã bỏ lỡ một lần, nhất định sẽ không phạm lần thứ hai.”

Bà Giang gật đầu: “Được, A Chính, bác đem Tiểu Lãng giao cho cháu. Tiểu Lãng nói cháu rất trọng lời hứa, đồng ý chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Bác hy vọng cháu yêu Tiểu Lãng thực nhiều, hy vọng hai đứa cùng nhau chung sống thực hạnh phúc.”

“Cám ơn bác gái, cám ơn bác, cháu nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Lãng.”

Bà Giang ôm lấy Hứa Chính, nước mắt chảy xuống: “A Chính, bác biết, cháu à một đứa bé đáng tin cậy. Bác chỉ hy vọng cháu đừng khiến Tiểu Lãng đau lòng thêm một lần nào nữa.”

Đưa bà Giang tới trước cửa phòng bệnh của Giang Dật Lãng, Hứa Chính để bà nhìn y từ xa mà bản thân lại vội vàng rời khỏi bệnh viện, bởi vì hắn cần mua một thứ.

Đến khi Hứa Chính lại ngồi bên giường bệnh của Giang Dật Lãng một lần nữa, trời đã tối.

Giang Dật Lãng vẫn quay mặt ra cửa sổ, không nhìn Hứa Chính, ngữ khí lạnh lùng: “Anh còn muốn làm gì nữa?”

Hứa Chính trầm mặc, không biết nên mở miệng như thế nào.

Trước đó có nhóm đồng nghiệp của Giang Dật Lãng tới thăm, bởi vì cảm thấy phòng bệnh rất im lặng nên đã bật radio, khi rời khỏi cũng quên tắt đi.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong phòng bệnh, che dấu không khí trầm mặc.

Hứa Chính vẫn cúi đầu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Thỉnh thoảng Giang Dật Lãng lại liếc mắt chăm chú nhìn Hứa Chính, lảng lạng đợi chờ.

Rốt cuộc, Giang Dật Lãng không thể chịu nổi bầu không khí trầm mặc khiến bản thân càng thêm đau lòng, y buồn bã nhìn Hứa Chính, đôi môi run rẩy khẽ hỏi: “Tiểu Chính ca, có phải chúng ta không thể quay lại hay không? Chính là... em đã không thể quay đầu lại được nữa.”

Hứa Chính ngẩn đầu nhìn Giang Dật Lãng, khuôn mặt lộ vẻ bình tĩnh: “Tiểu Lãng, tại sao chúng ta phải quay lại? Chúng ta có thể đi về phía trước.”

Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, y không hiểu ý của hắn.

“Tiểu Lãng, em còn có thể tin tưởng anh không? Cho dù anh đã khiến em đau khổ như vậy, em còn có thể tin tưởng anh không?”

Hứa Chính lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra, chân thành nhìn Giang Dật Lãng: “Anh hy vọng còn chưa quá muộn, anh hy vọng vẫn còn kịp. Anh hy vọng tương lai, chúng ta có thể cùng nhau bước về phía trước.”

Giang Dật Lãng cúi đầu nhìn chiếc hộp, bên trong là một cặp nhẫn.

“Tiểu Chính ca...” Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, giống như không thể tin mọi thứ trước mắt là sự thật.

Hứa Chính cầm tay Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, em có đồng ý cho anh một cơ hội nữa hay không? Một cơ hội để anh bù đắp những sai lầm của mình, bù đắp khoảng thời gian đã khiến em đau khổ? Em có đồng ý chấp nhận anh không?”

Giang Dật Lãng rung động, đưa tay ôm lấy Hứa Chính: “Tiểu Chính ca.”

Hứa Chính ôm Giang Dật Lãng, ghé bên tai y thì thầm: “Thực xin lỗi, Tiểu Lãng, anh xin lỗi, tất cả đều do anh quá yếu đuối.”

Vùi mặt vào lòng Hứa Chính, Giang Dật Lãng có thể cảm nhận được hơi ấm của Hứa Chính, hơi thở của Hứa Chính. Y tựa vào lòng Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, mặc kệ anh có tin hay không thì em vẫn phải nói. Em vẫn luôn yêu anh, Tiểu Chính ca, em vẫn luôn yêu anh, chưa từng quên anh một ngày nào cả. Ba năm, không một ngày nào em không nhớ tới anh.”

Hứa Chính vô cùng áy náy mà vỗ về y: “Là anh đã bức em tới bước này, là anh sai, anh không nên làm như vậy.”

“Nếu đã như vậy, anh phải chịu trách nhiệm với em, một lần nữa nâng em dậy.” Những lời này của Giang Dật Lãng không rõ là thương tâm, uất ức hay là hạnh phúc: “Ba năm qua, con người em đã tan nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ, có điều, nếu anh thật lòng, anh có thể nhặt em lên, dán lại thật đẹp, chỉ có anh mới làm được điều đó.”

Hứa Chính nâng gương mặt của Giang Dật Lãng lên, chân thành nói: “Thực xin lỗi, là trước kia anh không dám đối mặt nên mới tạo thành kết quả ngày hôm nay. Nếu có thể bù đắp lại, anh tình nguyện trả giá hết thấy.”

Giang Dật Lãng bắt lấy áo Hứa Chính, ngẩng đầu nhìn hắn: “Đương nhiên anh phải bồi thường cho em, anh phải dùng cả cuộc đời mình mà bồi thường cho em. Anh sẽ phải đối xử tốt với em, chăm sóc em, cưng chiều em, yêu em, vĩnh viễn không được rời xa em.”

“Được, anh hứa với em, vĩnh viễn không rời khỏi em.”

Cầm một chiếc nhẫn trong tay, Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, để anh giúp em đeo vào, bắt kể lí do gì đi chẳng nữa thì anh nhất định không gỡ xuống.”

Nhìn Hứa Chính đeo nhẫn lên ngón áp út của mình, Giang Dật Lãng không thể diễn tả cảm xúc trong lòng. Chờ đợi mấy năm nay, đau khổ lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng trở lại bên cạnh mình, hơn nữa còn hứa hẹn từ nay về sau sẽ không bao giờ... rời đi.

Cầm một chiếc nhẫn trong tay, Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, để anh giúp em đeo vào, bắt kể lí do gì đi chẳng nữa thì anh nhất định không gỡ xuống.”

Nhìn Hứa Chính đeo nhẫn lên ngón áp út của mình, Giang Dật Lãng không thể diễn tả cảm xúc trong lòng. Chờ đợi mấy năm nay, đau khổ lâu như vậy, rốt cuộc hắn cũng trở lại bên cạnh mình, hơn nữa còn hứa hẹn từ nay về sau sẽ không bao giờ... rời đi.

Đeo nhẫn lên tay Hứa Chính, đột nhiên Giang Dật Lãng ôm lấy vai hắn, cắn xuống.

Hứa Chính không tránh, mặc cho Giang Dật Lãng cắn, lẳng lặng ôm y trong lòng.

Giang Dật Lãng cũng chỉ cắn một chút rồi thả ra.

Hứa Chính nhỏ giọng hỏi: “Sao lại không cắn tiếp? Cắn mạnh một chút cũng không sao.”

Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, liếm khóe miệng, có vẻ không cam lòng mà nói: “Không nữa.”

Hứa Chính nở nụ cười, đưa tay vuốt tóc Giang Dật Lãng: “Đồ ngốc.”

“Phải, không ngốc như vậy thì sao lại chờ anh mấy năm cơ chứ.”

Hứa Chính ôm cổ Giang Dật Lãng tới gần mình, nói nhỏ: “Anh càng ngốc, chúng ta là hai tên ngốc.”

Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, chậm rãi nhắm mắt lại.

Quả nhiên, đôi môi y chờ mong tới gần, cùng đôi môi của mình dán chung một chỗ.

Hơi thở của Hứa Chính, nụ hôn của Hứa Chính, một nụ hôn dịu dàng.

Đó là tất cả những gì Giang Dật Lãng mong chờ từ tận đáy lòng.

Dây dưa một lúc lâu, hai người đành phải luyến tiếc mà tách ra.

Hứa Chính đỡ vai Giang Dật Lãng, giúp y nằm xuống ngay ngắn: “Nghỉ ngơi cho tốt, anh trở về, mai lại tới thăm em.”

Giang Dật Lãng giữ chặt Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, chờ em xuất viện, anh có thể dọn tới chỗ em ở được không? Căn phòng trước kia em thuê, anh còn nhớ không? Em đã mua lại. Anh có thể tới đó ở được không?”

Hứa Chính vuốt những sợi tóc trên trán y: “Được, anh sẽ dọn tới.”

Giang Dật Lãng nở nụ cười, nụ cười giống như đã có được toàn bộ thế giới.

Hứa Chính khẽ hôn lên trán Giang Dật Lãng: “Nghỉ ngơi đi, mai anh lại đến.”

Lưu luyến buông tay, Hứa Chính rời khỏi.

Giang Dật Lãng hạnh phúc ôm lấy chân, tưởng tượng tới việc Hứa Chính dọn lại.

Những ngày sau đó, mỗi ngày Hứa Chính đều tới thăm Giang Dật Lãng.

Thần sắc Giang Dật Lãng tốt lên rất nhiều, vẻ u buồn trong mắt đã biến mất, giống như đất trời đã hoàn toàn thay đổi.

Nhìn tình cảm của hai người, bà Giang cùng Lí Thế Quý đều cảm thấy an tâm.

Giang Dật Lãng xuất viện, Lí Thế Quý vẫn ép y nghỉ ngơi một thời gian.

Bà Giang và Hứa Chính cùng tới bệnh viện đón Giang Dật Lãng về nhà.

Nhìn hai đứa con trai trước mắt, bà Giang dặn dò: “A Chính, bác giao Tiểu Lãng lại cho cháu, cháu phải cố gắng chăm sóc nó cho tốt. Tiểu Lãng, về sau con cùng A Chính chung sống, mẹ hy vọng hai đứa chân trọng lẫn nhau, như vậy mẹ mới an tâm.”

Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính vẫn luôn nắm tay nhau, chưa hề buông ra.

Tiến bà Giang rời khỏi, Giang Dật Lãng nhìn hành lý Hứa Chính mang tới, chỉ có một va li quần áo đơn giản, mấy đôi giày, một ít sách cùng vật dụng hàng ngày.

Giang Dật Lãng cau mày: “Tiểu Chính ca, anh ở bên ngoài ba năm... sẽ không chỉ có một chút hành lý như vậy chứ?”

Hứa Chính vuốt tóc nhìn đồng hành lý: “Đều là như vậy. Những phòng thuê bên ngoài đều có đồ gia dụng, có cần thêm thứ gì thì cũng chỉ có sách và quần áo, những thứ khác anh không cần lắm.”

“Có thể đem vật dụng của mình không chế tới trình độ này thì anh cũng thực là lợi hại! Có người chuyển nhà còn phải thuê cả một xe container đấy.”

“Anh luôn thích sự đơn giản tiện lợi.”

Giang Dật Lãng muốn sắp xếp lại quần áo cùng đồ dùng của Hứa Chính, hấn vội vàng ngăn cản y: “Để anh làm là được rồi, em nghỉ ngơi đi.”

“Em đâu có bị bệnh nặng đâu, không sao cả.”

Hứa Chính không lay chuyển được Giang Dật Lãng, đành phải để cho y sắp đồ, còn mình đi nấu bữa tối.

Buổi tối, Hứa Chính bắt đầu cảm thấy khó xử.

Trong nhà Giang Dật Lãng chỉ có một chiếc giường đơn, mình cùng y đều có thân hình cao lớn, ngủ chung thì sẽ rất chật chội, nhưng nếu mình ngủ sofa, y nhất định sẽ không chịu.

Quả nhiên Giang Dật Lãng muốn Hứa Chính cùng y ngủ chung một giường.

Hứa Chính khó xử nhìn chiếc giường: “Ngủ không được.”

“Ai nói thế.”

“Anh tới phòng khách ngủ trên sofa thì tốt hơn.”

Giang Dật Lăng không chịu nhượng bộ: “Không được.”

“Nhưng em còn chưa khỏe hẳn, như vậy...”

“Anh không cần nói giống như em bị bệnh nguy kịch chứ. Em đã khỏe lên nhiều rồi, chỉ tại anh không chịu tin thôi.”

Hứa Chính bất đắc dĩ, chỉ có thể nhượng bộ.

Ôm nhau nằm ở trên giường, bởi vì giường rất chật nên hai người đều phải nằm nghiêng, tay đặt trên lưng đối phương. Giang Dật Lăng dán mặt lên ngực Hứa Chính, cách một lớp áo ngủ, y có thể cảm nhận được hơi thở cũng như sự ấm áp của Hứa Chính. Một loại cảm giác an toàn chưa từng có.

Hứa Chính ôm lấy bờ vai Giang Dật Lăng, nhẹ nhàng vỗ về giống như đang dỗ dành trẻ con, sau đó lại giúp y đắp chăn cẩn thận.

Giang Dật Lăng cảm nhận được hơi thở cùng nhịp tim của Hứa Chính, chậm rãi đi vào giấc mộng.

Sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn gương mặt say ngủ của Hứa Chính, Giang Dật Lăng cảm thấy mọi thứ dường như chỉ là ảo ảnh. Hắn... thực sự đã trở lại bên cạnh mình, không bao giờ rời xa nữa... Nhẹ nhàng nhích người tới gần, lại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Hứa Chính. Giang Dật Lăng nhìn gương mặt ngủ một cách yên bình của Hứa Chính, có lẽ ngủ quá ngon nên gương mặt lạnh lùng của hắn được thay thế bởi vẻ hồn nhiên của một đứa trẻ.

Giang Dật Lăng nhẹ nhàng chuyển động thân thể, sau đó nhìn hai hàng lông mi Hứa Chính khẽ chớp động vài cái, cặp mắt đen láy sáng ngời, sắc sảo lợi hại khiến y có cảm giác bị chấn động.

“Tiểu Lăng.” Giọng nói của Hứa Chính mang theo hương vị giác ngọt ngào, nghe thực thoải mái.

“Tiểu Chính ca.” Giang Dật Lăng kêu lên một tiếng, sau đó dựa vào lòng Hứa Chính, ôm chặt hắn.

Hứa Chính ôm chặt Giang Dật Lăng, cười nói: “Tiểu Lăng, sớm vậy mà đã tỉnh rồi?”

“Àn.”

Hứa Chính ngồi dậy, Giang Dật Lăng nhìn hắn: “Tối cảnh cục sao?”

“Đúng vậy.”

Giang Dật Lăng nằm trên giường nhìn Hứa Chính đứng lên: “Nếu anh không phải đi làm thì tốt rồi.”

Hứa Chính nở nụ cười: “Anh cũng muốn, nhưng mà không được.”

“Em đi làm bữa sáng.”

Hứa Chính dè y lại: “Không cần, để anh làm là được, em ngủ tiếp đi.”

Giang Dật Lăng nhìn Hứa Chính quay lưng về phía mình mà mặc áo ngoài, nửa người trên không hề có một vết sẹo, vai rộng eo nhỏ, cơ thể mạnh mẽ.

Giang Dật Lăng vô cùng hối hận, đáng ra đêm qua nên tranh thủ cơ hội mới đúng.

Một mình nằm ở trên giường, ôm lấy chăn, Giang Dật Lăng bắt đầu miên man suy nghĩ, cũng bắt đầu chờ mong rất nhiều, khao khát rất nhiều, hy vọng rất nhiều.

Đang nghĩ ngợi liền thấy Hứa Chính bừng bữa sáng lại gần, đặt trên chiếc tủ ở đầu giường, đỡ Giang Dật Lăng ngồi dậy, thay y kê một chiếc gối êm ái, sau đó giúp y ăn ở trên giường, sau đó lại tự mình bưng một chiếc ghế trong phòng khách lại bên giường, ngồi xuống.

Hứa Chính vừa ăn bánh mì vừa hỏi: “Tiểu Lăng, sao tủ lạnh lại trống trơn như vậy? Có phải thường xuyên không ăn uống đằng hoàng hay không?”

Giang Dật Lãng vội vàng giải thích: “Không phải, chỉ là gần đây không có thời gian đi mua.”

“Thật không?”

Nhìn ánh mắt Hứa Chính, giọng nói Giang Dật Lãng thoáng chốc trở nên nhỏ dần: “Khi nào quá vội cũng cố ăn một ít.”

Hứa Chính gật đầu, không nói thêm lời nào.

Ném qua điểm tâm, dọn dẹp phòng bếp, Hứa Chính mặc thêm áo khoác.

Giang Dật Lãng lưu luyến nhìn Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, anh phải đi sao?”

“Uhm, anh đi làm.” Hứa Chính tới bên giường, cúi người hôn lên thái dương Giang Dật Lãng, thay y kéo chăn cẩn thận: “Tan ca anh lập tức trở về.”

“Nhất định phải lập tức trở về.”

Sau khi Hứa Chính đi làm rồi, Giang Dật Lãng bắt đầu nghiên cứu ngôi nhà, nghĩ xem phải bố trí lại như thế nào để cả hai ở chung thoải mái một chút.

Đầu tiên là phải mua một chiếc giường đôi.

Việc này thì dễ giải quyết, xem một chút quảng cáo đồ nội thất trong nhà ở trên mạng, sau đó đặt hàng, rất nhanh có thể nhận được... Về phần các chi tiết khác, cần phải chậm rãi sửa sang lại.

Buổi chiều, giường cùng một bộ chăn màn gối đệm được đưa tới, Giang Dật Lãng bắt đầu cảm thấy khó xử.

Chiếc giường đơn kia để đâu bây giờ? Nếu đưa nó tới phòng tranh cũng không phải không được, nhưng chẳng may hai người cãi nhau, rất có thể một người nhất thời xúc động sẽ tới đó ngủ, chuyện này thì không thể được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Dật Lãng lại nhờ nhân viên của công ty chuyển nhà đem chiếc giường đơn này tới khu phúc lợi xã hội để quỵen góp.

Sắp xếp lại chiếc giường mới cẩn thận, nhìn ra giường màu lam, gối đầu và vỏ chăn, màu sắc này rất giống màu chiếc giường trước kia Hứa Chính dùng. Giang Dật Lãng nằm trên giường liền cảm nhận mùi hương mới mẻ của chiếc chăn, gối đầu, y có một cảm giác hạnh phúc không sao tả được.

Đột nhiên nghĩ tới chiếc sofa. Giang Dật Lãng nghĩ cách khiến cho Hứa Chính phải đồng ý bất luận thế nào cũng không được ngủ ở sofa. Sau đó lại nghĩ, chỉ cần mình nói: “Không được ngủ ở đó!” thì hẳn sẽ không đi khiến y có chút đắc ý.

Giang Dật Lãng sửa sang lại phòng ngủ, quần áo Hứa Chính mang tới, phân loại rõ ràng rồi cùng đặt trong tủ của mình, áo sơ mi cùng đồ tây được treo lên cẩn thận. Sau đó nhìn đồng sách Hứa Chính mang tới, y nghĩ vẫn nên sắp xếp gọn gàng lại vẫn hơn.

Kiểm tra tủ lạnh, vốn định xuống bếp nấu chút gì đó, nhưng Giang Dật Lãng biết mình nấu ăn không ngon lắm nên ý niệm này nhanh chóng biến mất khỏi suy nghĩ của y.

Giang Dật Lãng muốn cùng Hứa Chính ra ngoài ăn chút gì đó, tiện thể chúc mừng một chút.

Nghĩ như vậy, Giang Dật Lãng sửa sang lại mấy thứ lặt vặt, vào phòng tắm chỉnh lại khăn mặt, bồn chải đánh răng của hai người. Nhìn chiếc khăn mặt Hứa Chính mang tới, Giang Dật Lãng biết hẳn một chút cũng không đổi, vẫn thích dùng hương bạc hà. Mỗi lần tắm xong, cơ thể Hứa Chính sẽ mang mùi hương bạc hà thơm mát này.

Nhìn những đồ dùng riêng của hai người, Giang Dật Lãng nghĩ, không lâu sau sẽ có rất nhiều thứ trở thành đồ dùng chung, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Hứa Chính trở về và mang theo một số thứ.

“Tiểu Chính ca.” Giang Dật Lãng vừa thấy Hứa Chính lập tức tươi cười chạy tới đón, nhận mấy thứ trong tay hắn, sau đó kinh ngạc hỏi: “Sao lại nhiều thứ như vậy?”

“Tủ lạnh trống nhiều chỗ như vậy, có thể không mua nhiều sao?”

“Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi.” Giang Dật Lãng đề nghị.

“Hay là thôi đi, anh đến nấu, cho em xem thử tay nghề của anh.”

“Mấy năm nay có tiến bộ chút nào không?”

“Đương nhiên.”

Giang Dật Lãng khó hiểu: “Khi ở nước ngoài anh đều tự mình nấu cơm sao?”

“Thỉnh thoảng có mời đồng nghiệp tới ăn cơm, tay nghề của anh tiến bộ không ít.”

“Đồ ăn nhanh không tiện hơn sao? Em nghĩ anh nhất định sẽ chọn đi ăn ở ngoài.”

Hứa Chính đứng lên, biểu tình khoa trương: “Mấy cái đồ đó sao có thể ăn thường xuyên được, không có dinh dưỡng. Anh thường tự mình nấu cơm, ngẫu nhiên sẽ đi ăn ở mấy quán ăn Trung Quốc, đồ ăn của chúng ta vẫn ngon hơn. Người ngoại quốc đều thích ăn mấy món có rau sarah, phải nấu chín mới ngon chứ.”

“Anh không quen ăn cơm tây?”

“Đại khái là như thế.”

Nhìn Hứa Chính thuần thực rửa rau, thái thịt, Giang Dật Lãng nhận ra tay nghề nấu ăn của hắn thực sự tiến bộ không ít, so với mấy năm trước khi tốt hơn nhiều.

Rất nhanh, Hứa Chính nấu xong ba món, nồi canh cũng tản ra hương vị ngon lành, Giang Dật Lãng vui vẻ ngồi vào bàn.

“Đến thử xem.”

Lấy đũa gắp đồ ăn vào miệng, Giang Dật Lãng lộ vẻ mặt vui sướng: “Tiểu Chính ca, ngon lắm.”

“Nếu thấy không tồi thì ăn nhiều một chút.”

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau ngồi trên sofa xem TV.

Giang Dật Lãng không hề chú ý tới tiết mục trên TV, y chỉ muốn dựa vào khuôn ngực ấm áp của Hứa Chính, làm cho những cảm giác tịch mịch, đau khổ trước kia biến mất, muốn cảm nhận được sự che chở. Bức tường bằng y từng tự mình xây lên đang dần tan rã, cảm giác ngày càng ấm áp, tâm trạng cũng trở nên thoải mái, nhin không được liềm mỉm cười.

Nhìn Giang Dật Lãng nằm trong lòng, ôm mình cứng ngắt như gấu không đuôi (Koala), Hứa Chính nhéo mũi y: “Tiểu Lãng, mệt thì đi ngủ đi.”

Kéo vạt áo Hứa Chính: “Anh cũng ngủ cùng.”

Khi Hứa Chính nằm bên Giang Dật Lãng, cơ thể tản ra hương thơm bạc hà mát dịu. Giang Dật Lãng bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ không tới mức không sao diễn tả được, lập tức nhích tới ôm lấy Hứa Chính.

Trong bóng đêm, y vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Hứa Chính.

Đem mặt dụi tới trước ngực Hứa Chính, cảm nhận được hơi thở của hắn, Giang Dật Lãng càng ngày càng tham vọng nhiều hơn, muốn nhiều hơn chỉ là một cái ôm.

Mới đầu chính là đem mặt dán trên cổ Hứa Chính, nhẹ nhàng cọ sát, sau đó nhin không được liềm nhẹ nhàng hôn lên.

Hứa Chính đỡ vai Giang Dật Lãng, tạo ra khoảng cách giữa hai người, sau đó đưa tay đặt lên thất lưng của y, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lãng, chậm đã, đi ngủ.”

Giang Dật Lãng khẽ giật mình, không hiểu tại sao. Chẳng lẽ hắn... hắn thực sự không nghĩ tới điều này? Y đưa tay mở từng chiếc cúc áo của Hứa Chính, liềm liềm môi, nói nhỏ: “Tiểu Chính ca, anh... không muốn?”

“Cái gì?”

“Chính là... chính là...”

Hứa Chính đem mặt dán trên mái tóc Giang Dật Lãng, cười một chút: “Tiểu Lãng, không cần phải gấp gáp, chúng ta còn rất nhiều thời gian. Từ nay trở đi anh sẽ luôn ở bên em, không cần quá vội vàng.”

Giang Dật Lãng ngẩng đầu, trong bóng đêm, y nhìn ánh mắt Hứa Chính: “Nhưng mà... nhưng mà... chúng ta đã ở bên nhau, nếu không tiến thêm một bước...”

“Phải, anh biết, đều đã cùng nhau ngủ trên một chiếc giường, nếu không có chút động tĩnh nào thì quả thực giống như đối phương không có sức hấp dẫn.”

Giang Dật Lãng ngẩng mặt, đưa tay nâng cằm Hứa Chính: “Anh... anh thật đúng là...”

Hứa Chính cười rộ lên: “Không có.”

“Vậy thì vì sao?”

Hứa Chính ôm chặt Giang Dật Lãng, vuốt ve lưng y: “Tiểu Lãng, chúng ta mới vừa chung sống, rất nhiều thứ cần phải điều chỉnh. Chúng ta trưởng thành trong những hoàn cảnh khác nhau, rất nhiều quan niệm không giống nhau. Chúng ta cần có thời gian để thích ứng lẫn nhau, dung hòa cuộc sống của nhau, điều chỉnh bước đi giống nhau, cho nên việc quan trọng nhất của chúng ta hiện tại là thích ứng với hoàn cảnh này, hiểu được cuộc sống của đối phương, như vậy mới có thể chung sống hòa hợp. Em hiểu ý của anh chứ? Anh thực sự muốn cùng em chung sống, nhưng hiện tại, có lẽ chúng ta vẫn chưa thể chấp nhận hết mọi thứ của đối phương, cho nên, chúng ta cần thời gian.”

Giang Dật Lãng hiểu ý Hứa Chính, hắn làm như vậy là suy nghĩ cho y, hơn nữa hắn cũng thực sự mong muốn cùng y chung sống hòa thuận. Giang Dật Lãng vô cùng vui vẻ.

“Kỳ thực chúng ta cũng đã hiểu biết nhiều về nhau.”

“Anh biết, nhưng chúng ta chưa từng chung sống. Chúng ta cần thời gian.”

Giang Dật Lãng hôn lên mặt Hứa Chính, sau đó lúi sâu vào trong lòng hắn: “Em biết. Em biết mình rất quyến rũ.”

Hứa Chính vuốt ve mái tóc mềm mại của Giang Dật Lãng: “Phải, Tiểu Lãng của anh đẹp trai nhất.”

Giang Dật Lãng nằm trong lòng Hứa Chính, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Chính ca, anh sẽ không vì em... vì em tự sát nên mới thương hại rồi chung sống với em chứ?”

Hứa Chính đặt cằm lên đầu Giang Dật Lãng: “Không, sao có thể như vậy được. Anh đã trưởng thành như vậy, còn không thể phân biệt như thế nào là yêu, như thế nào là thương hại hay sao?”

“Nhưng, anh lẩn tránh em lâu như vậy...”

“Có lẽ, chuyện đó chính là một cơ hội để anh hiểu rõ tình cảm của mình, chỉ là trước kia anh không thể bước qua một cánh cửa.”

“Cái gì? Cánh cửa nào?”

Hứa Chính nhẹ nhàng cười: “Bởi vì, thực ra ngay từ đầu anh đã biết em thích anh, anh... anh cũng có cảm giác như vậy đối với em. Chỉ là khi đó anh đã quen với Thục Quân, anh cảm thấy chúng ta ở bên nhau là không đúng, anh không nên làm như vậy, anh không thể, anh không thể đem em... Anh cảm thấy nếu anh... anh chấp nhận tình cảm đó sẽ là hại em. Thật sự lúc đó trong lòng anh đã nghĩ như vậy, hơn nữa còn có tuổi tác, anh không biết em là thật thình hay nhất thời bị mê hoặc, cho nên anh mới tiếp tục phạm sai lầm.”

“Không, không có, Tiểu Chính ca, không phải như vậy.”

Hứa Chính ghé vầng trán của mình lên thái dương Giang Dật Lãng, trầm ngâm một chút sau đó mới nói: “Tiểu Lãng, hiện tại anh đã nghĩ thông suốt. Anh và em bên nhau không có gì là sai trái. Anh cũng không muốn nhìn thấy em đau khổ, tự làm mình tổn thương... Anh cảm thấy đáng ra mình phải can đảm lên mới đúng.”

“Kỳ thực anh đã sớm thích em có phải không?”

Hứa Chính nắm tay Giang Dật Lãng: “Phải.”

“Vậy anh có thể tới hỏi em... anh có thể tới hỏi em... ” Giang Dật Lãng không biết phải nói như thế nào.

“Aizzzzzz, sao anh có thể nói ra miệng chứ? Anh vẫn luôn suy nghĩ, nếu trước kia anh thắng thắn một chút, có lẽ chúng ta đã sớm bên nhau. Cho nên hiện tại nhớ lại, anh cảm thấy mình quá ngu ngốc, vì sao trước kia lại suy nghĩ như vậy chứ?”

“Vậy anh sẽ không rời xa em lần nữa chứ?”

“Đúng vậy.”

Giang Dật Lãng nghe được những lời này, y hiểu được suy nghĩ của Hứa Chính, lúc này mới an tâm đi ngủ.

Nhìn gương mặt khi ngủ cũng mỉm cười của Giang Dật Lãng, Hứa Chính cảm thấy mình cần phải chăm sóc y thật tốt, bù lại sai lầm của mình.

7. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 7

Buổi sáng thức dậy, lưu luyến nhìn Hứa Chính rời đi, Giang Dật Lãng thực sự không thích như vậy chút nào. Y thậm chí muốn dừng công tác một thời gian, vậy thì sẽ được ở bên Hứa Chính nhiều hơn, chẳng qua y cũng hiểu, Hứa Chính nhất định sẽ phản đối.

Rốt cuộc Giang Dật Lãng cũng đi làm trở lại.

Không tình nguyện chút nào, Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính chia tay ở đường chính, tự mình lái xe đi làm.

Một lần nữa về lại công ty khiến Giang Dật Lãng có một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, có điều, y rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng.

Giang Dật Lãng không đi làm, đồng nghiệp liền nghĩ y sinh bệnh, thấy y bình phục đều tới hỏi han một lượt.

Lí Thế Quý thần sắc của Giang Dật Lãng đã khác trước rất nhiều, nhẹ nhàng trêu chọc y: “Dật Lãng, hiện tại cậu và cảnh sát Hứa không có vấn đề gì chứ?”

“Đều phải cảm ơn anh, hiện tại tôi và Tiểu Chính ca đang sống chung, về sau sẽ không bao giờ... rời đi nữa.”

Lí Thế Quý an ủi: “Như vậy là tốt rồi, tôi an tâm.”

Giang Dật Lãng thực lòng cảm ơn Lí Thế Quý: “Thế Quý, thật không biết phải cảm ơn anh như thế nào mới phải...”

“Cảm tạ? Thiết kế nhiều phòng ở tốt để công ty kiếm được nhiều tiền là tốt rồi.”

Giang Dật Lãng mỉm cười nhìn đồng nghiệp. Lí Thế Quý quả thực là một người không tồi chút nào, công tác chăm chỉ lại không tự cao tự đại, cá tính ôn hòa lại hay giúp đỡ người khác. Nếu không nhờ hắn, có lẽ y cùng Hứa Chính sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

Cuối tuần, Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính tới thành phố Bắc Vệ thăm bà Giang.

Nhìn hai người con trai trước mặt, đặc biệt là Giang Dật Lãng, y đã không còn u buồn như trước, trên mặt là nụ cười hạnh phúc cùng Hứa Chính ngồi trên sofa, bà Giang cảm thấy thực sự vui mừng.

Con trai đã lựa chọn một người như vậy làm bạn đời, những việc khác sao lại phải bận tâm, chỉ cần y thấy hạnh phúc là được, như vậy đã đủ rồi.

Hứa Chính xuống bếp nấu ăn, cùng bà Giang ra ngoài tản bộ, mua sắm. Nhìn chàng trai bên cạnh, bà Giang cảm thấy mình như có thêm một đứa con, hơn nữa đứa con này còn rất đáng tin cậy.

Trên đường trở về, Giang Dật Lãng kéo Hứa Chính tới cửa hàng đồ gia dụng.

“Chúng ta còn cần phải thay đổi, sửa chữa thứ gì sao? Như hiện tại là được rồi.” Hứa Chính khó hiểu hỏi.

Vừa xem bản vẽ, Giang Dật Lãng vừa nói: “Không phải còn một phòng trống sao? Em muốn mua thêm một cái giá sách, đem sách của anh xếp lên, sau đó mua thêm một chiếc bàn đọc sách, như vậy phòng đó sẽ trở thành phòng đọc sách và vẽ tranh. Em có thể ở trong đó thiết kế, anh có thể xem sách hoặc nghiên cứu, dù sao cũng tiện lợi hơn. Anh cảm thấy thế nào?”

“Tốt.”

Chọn xong giá sách và bàn đọc, trả tiền đặt cọc, hai người vô cùng hào hứng trở về nhà.

Mấy ngày kế tiếp, thời gian rảnh rỗi, Giang Dật Lãng lại ở trong phòng đọc sách để sửa sang, bố trí lại mọi thứ.

Rất nhanh, phòng đọc sách đã được bố trí thỏa đáng.

Buổi tối, Hứa Chính giúp Giang Dật Lãng sắp xếp lại dụng cụ vẽ của y, số lượng tranh vẽ phong cảnh cùng bản nháp khiến cho hắn thực sự kinh ngạc: “Hắc, Tiểu Lãng thật đúng là chăm chỉ.”

Giang Dật Lãng xem: “Chỉ là em thích tranh thôi, kỳ thực thiết kế cũng không cần nhiều linh cảm. Em không thiết kế những kiến trúc đặc biệt như các kiến trúc sư khác, chỉ là thiết kế khu dân cư, chính là hy vọng có thể khiến mọi người vui vẻ sống ở những ngôi nhà đẹp như vậy.”

Lật lật, Hứa Chính nhìn thấy bức tranh vẽ chính mình.

Giang Dật Lãng liếc mắt nhìn qua, vội vàng đoạt lại: “A, cái đó anh không được nhìn.”

Hứa Chính dễ dàng ngăn Giang Dật Lãng lại: “Cái này hình như đã rất lâu rồi, em vẽ anh từ lúc nào vậy? Anh không hề biết!”

Giang Dật Lãng không làm gì được, đành phải buông tay: “Cũng không lâu lắm, là tháng mười năm đó.”

Hứa Chính bỗng nhiên nhớ ra: “Anh nhớ rồi, là lần anh lĩnh thưởng, lần đó anh mặc cảnh phục. Anh đã nói rồi! Anh rất ít khi mặc như vậy trước mặt người khác.”

Giang Dật Lãng cúi đầu cười: “Kỳ thật, anh mặc đồng phục vào trông rất tuần tú.”

“Thật sao?”

Giang Dật Lãng gật đầu, cũng không nói thêm lời nào.

Nhìn bức tranh, Hứa Chính nói: “Thật ra anh thấy em còn đẹp hơn.”

“Em?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao? Từ lần đầu tiên em đã thấy anh vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, lúc đó em còn muốn được như anh nha! Sao lại có viên cảnh sát nào đẹp trai như vậy chứ.”

Hứa Chính lắc đầu cười: “Anh vẫn cảm thấy em đẹp hơn. Khi đó em vẫn là sinh viên, mặc áo sơ mi màu lam, quần bò, lưng đeo bản vẽ, cả người giống như ánh mặt trời, nhìn thấy em liền cảm giác mọi vật chung quanh tỏa sáng, lúc đó anh rất muốn được như vậy. Trẻ con ngày nay thực không tồi, còn hơn anh lúc vẫn đi học, cảm giác tự tin và tự lập nhiều lắm.”

Giang Dật Lãng lấy bức tranh trong tay Hứa Chính đặt sang một bên, hai tay ôm lấy bờ vai Hứa Chính, nhìn vào đôi mắt sáng như sao: “Tiểu Chính ca, anh thật sự cảm thấy em đẹp trai sao?”

Hứa Chính thành thật trả lời: “Đúng vậy.”

“Vậy tại sao lúc đó anh không nói cho em biết?”

Hứa Chính ngượng ngùng cười cười: “A! Sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra những lời đó chứ.”

Giang Dật Lãng nhăn mặt chun mũi, nhìn Hứa Chính: “Vậy bây giờ có thể nói không?”

“Hiện tại em cũng đâu còn là trẻ con nữa.”

“Àn, em không phải trẻ con, cũng không phải sinh viên. Hiện tại... chúng ta có thể làm rất nhiều chuyện đúng không?”

Hứa Chính cười, hơi cúi đầu, dùng ánh mắt bất mãn liếc Giang Dật Lãng một cái. Giang Dật Lãng chỉ cảm thấy như bị cái gì đó đánh trúng, cả người chấn động.

“Tiểu Chính ca.” Giang Dật Lãng mềm mại kêu một tiếng, ôm chặt lấy Hứa Chính, ngẩng mặt nhìn hắn.

Hứa Chính cũng ôm lấy Giang Dật Lãng, thực tự nhiên ôm y sát hơn, hôn lên đôi môi y.

Hai người ở trong phòng đọc sách, triền miên hôn một hồi lâu mới tách ra.

Sáng cuối tuần, Giang Dật Lãng tỉnh dậy rất sớm.

Trời mưa, từng tiếng tí tách tí tách truyền tới tai.

Giang Dật Lãng xoay mặt nhìn Hứa Chính. Hứa Chính nằm úp sấp mà ngủ, mặt dán trên gối, chân kéo xuống vai lộ ra cẳng cổ màu đồng sắt chắc.

Nhìn cánh tay cùng bờ vai rộng của Hứa Chính, lại nghĩ tới việc hắn giỏi võ nghệ, Giang Dật Lãng thực sự hâm mộ. Đó cũng không phải là khoa chân múa tay.

Ngắm một lúc, Giang Dật Lãng nhịn không được mà dựa vào, đem mặt áp sát lưng cùng bờ vai Hứa Chính, nhắm mắt lại, nhanh chóng cảm nhận được hơi ấm từ da thịt truyền tới.

Hứa Chính nhẹ nhàng động một chút, sau đó mở to mắt: “Tiểu Lãng.”

Giang Dật Lãng còn muốn duy trì như vậy thêm một lát, Hứa Chính lại đột nhiên ngồi dậy, đưa tay lấy quần áo đặt trên chiếc sofa cạnh giường.

Giang Dật Lãng bất mãn lùi vào trong chăn, sau đó lại hỏi: “Tiểu Chính ca, cuối tuần cũng phải đi làm sao?”

Hứa Chính tạm ngừng động tác, sau đó buông quần áo, ngồi phịch xuống giường: “Aizzzz, anh quên mất hôm nay là ngày nghỉ.”

Giang Dật Lãng cười khúc khích không ngừng: “Cuồng công việc.”

Hứa Chính híp mắt: “Anh cuồng? So với em sao được. Sao em không nhìn bộ dạng của mình lúc chăm chú thiết kế đi?”

Giang Dật Lãng hết chỗ nói rồi.

Đúng vậy, từ lúc Hứa Chính dọn tới mình luôn cố gắng dính lấy hắn, luôn muốn ở bên cạnh hắn, nhưng công việc thiết kế cũng bận rộn cho nên khi ở nhà thiết kế thì luôn quên mất thời gian, chỉ tới khi Hứa Chính kéo y ra ngoài y mới có thể ăn cơm, nghỉ ngơi.

Cuối cùng Hứa Chính cũng biết tác phong làm việc của Giang Dật Lãng, thiết kế sư hàng đầu của công ty bất động sản Hương Giang.

Giang Dật Lãng dựa lên vai Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, nếu em muốn tất cả thời gian rảnh rỗi của anh đều dành cho em, đều ở bên em, anh có cảm thấy em rất ích kỷ hay không?”

Hứa Chính gối đầu lên hai tay, biến thành hình chữ “Đại”, lắc đầu: “Sẽ không, nếu có thời gian anh cũng muốn ở bên em nhiều một chút. Cả hai chúng ta đều bận rộn, áp lực công tác lại lớn, cho nên nếu có thời gian, anh thật sự rất rất rất muốn ở bên em.”

Giang Dật Lãng nhào tới trước ngực Hứa Chính, tươi cười rạng rỡ nhìn hắn: “Thật sao? Em sợ anh cảm thấy em rất dính lấy anh.”

“Sao có thể như vậy?” Hứa Chính vuốt tóc Giang Dật Lãng giống như vuốt ve một con thú nhỏ: “Anh nha, chỉ cần em không phải lúc nào cũng ôm chặt anh giống vô vĩ hùng là được rồi.”

Giang Dật Lãng phồng má: “Cái gì? Anh nói em giống vô vĩ hùng?”

“Đúng vậy, tuy anh chưa từng tới Australia, nhưng mà có xem trên TV, bộ dạng vô vĩ hùng trên TV cũng ôm người cũng giống với những lúc em ôm anh vậy.”

Giang Dật Lãng vội vàng phản bác: “Ai nói, em không có như vậy. Anh thì sao? Anh là con nhím.”

“Cái gì? Không thể nào, tính tình của anh tốt như vậy, sao có thể là con nhím được?”

Giang Dật Lãng vuốt mái tóc ngắn ngắn của Hứa Chính ngẩng mặt lên, nhìn thấy hấn, vẻ mặt

Hứa Chính cười khở: “Aizzzz. Cũng không có cách nào khác, tóc của anh rất cứng.”

Giang Dật Lãng tiếp tục vuốt: “Cũng không cứng lắm, giống như lông tơ vậy, chơi rất vui.”

“Lúc anh còn nhỏ mẹ anh cũng hay nói như vậy, còn nói cái gì mà tiểu tinh linh đáng yêu. Anh có tức giận thì bà cũng mặc kệ.”

“Hóa ra tính tình bác gái lại đáng yêu như vậy.”

Giống như nhớ ra điều gì, Giang Dật Lãng từ trước ngực Hứa Chính ngẩng mặt lên, nhìn thấy hấn, vẻ mặt y trở nên nghiêm túc: “Tiểu Chính ca, người nhà của anh có biết chuyện của chúng ta hay không?”

“Hóa ra tính tình bác gái lại đáng yêu như vậy.”

Giống như nhớ ra cái gì, Giang Dật Lãng từ trước ngực Hứa Chính ngẩng mặt lên, nhìn thấy hấn, vẻ mặt y trở nên nghiêm túc: “Tiểu Chính ca, người nhà của anh có biết chuyện của chúng ta hay không?”

Giang Dật Lãng sợ Hứa Chính nói ra những điều mình lo lắng, nhưng Hứa Chính lại tươi cười: “Biết chứ, anh đã nói cho họ.”

Giang Dật Lãng không tin: “Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Giang Dật Lãng kinh ngạc, vẻ mặt lo lắng: “Đã nói? Họ nói như thế nào?”

“Nói “tốt lắm”, sau khi chúng ta hẹn hò anh lập tức nói với họ, hai người đều thực sự vui mừng, cảm thấy cuối cùng anh cũng có một chỗ dựa.”

Giang Dật Lãng cau mày, vẫn không tin tưởng: “Tiểu Chính ca, anh không nên lừa em.”

Hứa Chính cười: “Anh lừa em làm gì?”

Giang Dật Lãng bĩu môi: “Họ có thể thực sự chấp nhận em? Thật sự không ngại?”

Hứa Chính ôm lấy bờ vai Giang Dật Lãng: “Người mà anh thích, hai người họ nhất định cũng rất thích. Ba mẹ anh đều vui vẻ vì anh có người yêu.” Nói xong, Hứa Chính cầm tay trái của Giang Dật Lãng, hôn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út của y: “Chúng ta như thế này chính là đã lập gia đình nên họ rất vui vẻ.”

Giang Dật Lãng vẫn không tin, ắp a ắp ứng hỏi: “Vây... anh có nói cho họ... em là nam?”

“Có, ngay từ đầu đã nói rất rõ ràng.”

“Bác trai bác gái biết em là nam mà vẫn không phản đối?”

Hứa Chính nâng cằm Giang Dật Lãng, nhìn thẳng vào ánh mắt của y: “Không phải anh đã nói rồi sao? Người anh thích thì nhất định hai người họ cũng thích. Mọi người trong gia đình anh không hề phản đối, mọi người thấy anh lập gia đình đều rất vui mừng. Bởi vì anh mới trở về, công việc cũng có nhiều chuyện chưa giải quyết xong, đợi một thời gian nữa chúng ta tìm một ngày nghỉ rồi cùng nhau quay về Hàng Châu, em gặp ba mẹ anh sẽ biết ngay.”

Giang Dật Lãng rốt cuộc cũng yên tâm, trong lòng thực sự hạnh phúc. Cha mẹ hai bên đều không phản đối tình cảm của hai người, điều này khiến y cảm thấy vui vẻ.

Áp mặt trước ngực Hứa Chính cọ tới cọ lui, Giang Dật Lãng thì thầm tự nói: “Khi nào có thể tới Hàng Châu? Khi nào có thể tới Hàng Châu?”

Hứa Chính vỗ về bờ vai Giang Dật Lãng: “Nhanh, đợi một chút là được.”

Giang Dật Lãng cứ như vậy ở trong lòng Hứa Chính mà dụi dụi, chậm rãi, sắc mặt Hứa Chính thay đổi, lộ ra vẻ mặt xấu hổ, từ từ động dậy cơ thể, đem Giang Dật Lãng đẩy ra.

Thân thể Hứa Chính thực ấm áp, Giang Dật Lãng nằm kề trước ngực hắn liền cảm thấy rất thoải mái. Cảm giác được Hứa Chính đẩy mình ra, y liền có chút bất mãn, lại tiếp tục ôm lấy mà dụi dụi.

“Tiểu Lãng, anh phải đứng dậy.”

Giang Dật Lãng chú ý tới biểu hiện của Hứa Chính, y nheo mắt lại theo dõi hắn.

“Tiểu Chính ca, không phải anh đói bụng đó chứ?” Giang Dật Lãng hỏi.

“A, đúng vậy.”

Giang Dật Lãng dựa lại, hai tay vây lấy cổ Hứa Chính, không để hắn tránh đi. Đối mặt với Hứa Chính, nhìn vào cặp mắt đen láy sáng ngời, nhỏ giọng nói: “Nếu đói bụng, vậy ăn em đi!”

Hứa Chính lập tức đỏ mặt, xấu hổ cười cười, quay trái quay phải mà nói: “Ách, trời mưa.”

Giang Dật Lãng đã nhắm mắt lại, hôn lên môi Hứa Chính.

Chạm dứt một nụ hôn dài triền miên, nhìn ánh mắt Hứa Chính, Giang Dật Lãng đem cả thân thể thiếp lại gần. Hứa Chính trần trụi nửa người trên, bị Giang Dật Lãng ôm như vậy khiến thân thể phản ứng càng thêm kịch liệt.

Lại thêm một nụ hôn cuồng nhiệt, bỏ xuống sự rụt rè cùng do dự, Hứa Chính cũng nhiệt tình đáp trả.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Hứa Chính cùng sức nặng của hắn, Giang Dật Lãng thực sự an tâm.

Gắt gao ôm lấy Hứa Chính, Giang Dật Lãng đặt từng nụ hôn lên gương mặt, cổ, tiếp đến là trước ngực Hứa Chính.

Ngăn cản Giang Dật Lãng vừa hôn lại mút nhẹ trên cổ, Hứa Chính nhẹ giọng nói: “Đừng, đừng, sẽ khiến cho người khác thấy mất.”

Giang Dật Lãng nâng một bên mi, nhìn chằm chằm Hứa Chính: “Anh sợ?”

Hứa Chính nheo mắt, xoay người một cái, đem Giang Dật Lãng đặt ở dưới thân.

Nụ hôn của Hứa Chính dây dưa trước ngực khiến Giang Dật Lãng cảm thấy có chút ngứa ngáy, nhẹ nhàng tránh né.

“Đừng lộn xộn.” Hứa Chính nói, nhẹ nhàng cắn lên điểm hồng phấn nổi lên trước ngực y.

“Tiểu Chính ca...” Giang Dật Lãng nhận sự kích thích như vậy, cả cơ thể đều nóng lên.

Hứa Chính men theo đường cong cơ thể Giang Dật Lãng mà hôn xuống phía dưới, từ thắt lưng đến bụng. Giang Dật Lãng cảm nhận được phân thân nóng bỏng của mình bị nụ hôn ấm áp vây quanh.

Một cảm giác ngọt ngào mà thoải mái khuếch tán trong cơ thể khiến Giang Dật Lãng không thể kiềm chế mà nâng lên thắt lưng, cau mày, mạnh mẽ nắm lấy ra giường.

“A! Tiểu Chính ca.”

Hứa Chính ôm chặt thắt lưng Giang Dật Lãng, dùng lưỡi dịu dàng âu yếm phần thân của y. Giang Dật Lãng nằm trong lòng Hứa Chính, vì hưng phấn mà không ngừng động dậy thân thể, thở dốc mỗi lúc một kịch liệt.

Cái cảm giác mãnh liệt này nhanh chóng dâng lên tới đỉnh điểm, Giang Dật Lãng đỡ lấy vai Hứa Chính, đem hắn đẩy ra một chút, sau đó, ngay trong vòng tay của Hứa Chính mà đạt tới cao trào.

Nằm ở trên giường không ngừng thở dốc, Giang Dật Lãng vùi mặt vào gối.

Hứa Chính ôm lấy Giang Dật Lãng, nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng y.

Chậm chậm, bàn tay Hứa Chính trượt xuống dưới, cuối cùng, dừng lại một lúc.

Giang Dật Lãng ngẩng mặt nhìn Hứa Chính.

“Có sợ không?” Hứa Chính hỏi.

Giang Dật Lãng lắc đầu: “Tại sao phải sợ...”

“Sẽ đau.”

“Không sao cả.”

“Nếu cảm thấy đau hay không thoải mái thì phải nói cho anh biết, anh sẽ dừng lại.”

Giang Dật Lãng ngẩng cao nhìn Hứa Chính, trên mặt lộ ra nụ cười tinh nghịch: “Dừng? Anh dừng được không?”

“Anh tin tưởng sự tự chủ của mình.”

“Em không dám tin tưởng vào sự tự chủ của mình.” Giang Dật Lãng nở nụ cười, xoay người ôm lấy Hứa Chính, rất giống vô vĩ hùng quần lấy hắc, hai chân mở ra vòng lên thắt lưng hắc.

Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên cơ thể đối phương, Hứa Chính tươi cười véo nhẹ hai má Giang Dật Lãng, nhìn sâu vào ánh mắt của y: “Anh không muốn làm em bị thương. Nếu cảm thấy không thoải mái, nhất định phải cho anh biết, nghe chưa?”

Hứa Chính còn muốn nói tiếp điều gì đó, Giang Dật Lãng lại dùng nụ hôn của mình chặn lại.

Trải qua thời gian dài vừa hôn vừa âu yếm, cơ thể Giang Dật Lãng được thả lỏng. Khi Hứa Chính tiến vào cơ thể Giang Dật Lãng, tuy đau nhưng y biết bản thân đủ nhẫn nại để tiếp nhận cảm giác đau đớn này.

Thân thể Hứa Chính luận động, Giang Dật Lãng gắt gao ôm lấy hắc khiến cho thân thể cả hai dây dưa cùng một chỗ.

Hứa Chính nhẹ giọng thì thầm bên tai Giang Dật Lãng: “Đau không?”

“Tuyệt đối không, cảm giác tốt lắm.”

Sau khi cùng nhau đạt tới cao trào, Giang Dật Lãng mệt mỏi nằm ở trên giường, y cảm nhận được thể xác và tinh thần mình chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Hứa Chính ngồi dậy, ghé bên tai Giang Dật Lãng mà hỏi: “Tiểu Lãng, đang ngủ sao?”

“Còn chưa ngủ.”

“Anh ôm em đi tắm được không?”

“Được.” Một mối khiến giọng nói của y có chút uể oải.

Trong phòng tắm, Giang Dật Lãng giống như vô vĩ hùng, ôm lấy Hứa Chính mà không nhúc nhích, mặc cho Hứa Chính giúp mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó dùng khăn tắm quấn quanh cơ thể, ôm mình trở lại giường.

“Tiểu Chính ca, anh thực khỏe, có thể không cần gắng sức mà vẫn bế em được.” Đối với việc Hứa Chính có thể dễ dàng ôm lấy mình, Giang Dật Lãng thực sự hâm mộ. Thể trạng Hứa Chính tốt hơn một chút, nhưng rõ ràng cùng y khác biệt không nhiều, sao lại có sức mạnh lớn như vậy?

“Bởi vì vô vĩ hùng rất nhẹ.” Hứa Chính ôm lấy Giang Dật Lãng, làm cho y gối lên cánh tay mình.

Dựa vào ngực Hứa Chính, ánh mắt Giang Dật Lãng dần mờ lung, tình cảm mãnh liệt qua đi liền cảm thấy vô cùng buồn ngủ, y cầm tay Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, anh sẽ không biến mất chứ?”

“Anh có thể chạy đi đâu?”

“Bởi vì... hạnh phúc đến quá nhanh, giống như năm mơ vậy, cho nên em sợ anh sẽ biến mất.”

“Sẽ không.” Hứa Chính nói, một bàn tay đặt lên lưng Giang Dật Lãng: “Dù thế nào anh cũng không đi đâu cả.”

Ghé đầu dụi dụi trước ngực Hứa Chính, Giang Dật Lãng cứ như vậy, cầm tay Hứa Chính mà tiến vào giấc mộng.

Nhìn Giang Dật Lãng ngủ, Hứa Chính nhẹ nhàng tiến lại gần y, dụi dụi hôn lên trán cùng gương mặt y.

Bị tiếng mưa rơi trên cửa sổ đánh thức, Giang Dật Lãng lập tức mở to mắt.

Xuất hiện trước Giang Dật Lãng là cặp mắt đen láy trong suốt có thể khiến y đứng hình.

Giang Dật Lãng không khỏi si ngốc mà ngẩng nhìn Hứa Chính.

Chú ý tới biểu hiện của Giang Dật Lãng, Hứa Chính nở nụ cười: “Anh thật sự đáng nhìn thế sao?” Tuy rằng đây là một câu nói đùa, nhưng Hứa Chính lại tươi cười hồn nhiên như vậy, giống như đó chỉ là một câu nói bình thường.

Giang Dật Lãng lập tức ôm lấy cổ Hứa Chính: “Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Chính ca là đẹp nhất.”

Ôm nhau, hai người cùng hôn một hồi lâu, Hứa Chính gỡ tay Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, em nghỉ ngơi tiếp đi, anh nấu cơm.”

Giang Dật Lãng xoay người xem đồng hồ: “A, mấy giờ rồi?”

“Đều đã là buổi chiều rồi, vô vĩ hùng thích ngủ nướng.” Hứa Chính vuốt ve mái tóc của Giang Dật Lãng, hôn lên đầu y, sau đó đứng dậy.

Giang Dật Lãng ôm lấy chân, tiếp tục nằm lại trên giường, nhớ tới chuyện buổi sáng, không khỏi tươi cười.

Đứng trước cửa văn phòng, Hứa Chính do dự một lúc mới quyết định gõ cửa.

Nhìn cấp dưới đắc lực ngồi trước mặt, Lưu Hiểu Minh, phó tổng tổ trọng án của cục cảnh sát Hương Đảo mỉm cười: “A Chính, có chuyện gì vậy?”

Hứa Chính nhú mày, thở dài một chút, ổn định tinh thần, sau đó mới nói: “Tôi có chuyện không thể không nói.”

“Cái gì?”

“Tôi, tôi có người yêu rồi.”

Lưu Hiểu Minh cười ha hả: “Tôi còn tưởng là chuyện gì. Cậu nhìn lại mình đi, còn khiến tôi tưởng là kẻ trộm chứ!”

“Chúng tôi đã sống chung.”

“Nga, vậy thì tốt lắm mà.”

Hứa Chính nhẹ nhàng khép mắt, hình như có điều gì khó nói.

Lưu Hiểu Minh bắt đầu tỏ ra nghiêm túc: “A Chính, có phải vợ cậu phản đối cậu làm cảnh sát?”

Hứa Chính vội vàng lắc đầu: “Không, không phải.”

“A Chính, tình huống này xảy ra nhiều lắm. Công việc của chúng ta thực sự nguy hiểm, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần hy sinh, có một số người sẽ không chịu được loại áp lực này. Các anh em của cậu cũng có người gặp phải vấn đề này, nhưng cũng không có sao, không cần sợ. Là tiểu thư nhà nào, để tôi nói chuyện rõ ràng với cô ấy.” Lưu Hiểu Minh thoát nhìn rất chắc chắn: “Tôi tin tưởng nhất định sẽ có người thông cảm cho công việc của chúng ta.”

Hứa Chính cúi đầu: “Không, cậu ấy cũng không để ý tới công việc của tôi.”

“Vậy cậu còn khó xử cái gì? Chẳng lẽ cậu yêu một cô gái trong gia đình xã hội đen?” Lưu Hiểu Minh hỏi lại, vẻ mặt hứng thú.

(P/S: trong tiếng Trung thì cậu ấy, cô ấy, bà ấy... đều có cách phát âm giống nhau nên Lưu Hiểu Minh vẫn chưa biết người Hứa Chính nói là nam.)

“Không phải.” Hứa Chính có chút sốt ruột.

Lưu Hiểu Minh vội vàng trấn an cấp dưới luôn nghiêm túc này: “Tôi biết, tôi biết! Vậy cậu nói cho tôi biết cô ấy là ai và mọi điều về cô ấy.”

“Cậu ấy? Cậu ấy là kiến trúc sư.”

Lưu Hiểu Minh vui vẻ tươi cười: “Vậy thì quá tốt.”

“Nhưng cậu ấy là nam... vợ của tôi là nam.”

Lưu Hiểu Minh ngẩn người: “Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói... cậu ấy là nam. Nói cách khác, vợ tôi là đàn ông.”

Lưu Hiểu Minh trầm mặc, nghiêng đầu, chăm chú nhìn Hứa Chính, chậm rãi nói: “Thì ra là thế.”

Hứa Chính quan sát thủ trưởng đang mải mê suy nghĩ, nói: “Tôi không biết cảnh đội có cho phép tình huống này hay không, cho nên tôi mới tới đây nói rõ cho sếp biết chuyện này... Bởi vì tôi không muốn chia tay với cậu ấy, nếu cảnh đội không cho phép, vậy thì tôi sẽ tự động rời khỏi đội.”

Hứa Chính chậm rãi nói xong những những lời đó, tuy rằng trong đầu vẫn luôn suy nghĩ, nhưng giọng nói kiên định, hẳn đã xác định rõ tình cảm của mình.

“Như vậy sao.” Lưu Hiểu Minh chậm rãi trả lời.

“Cậu yêu cậu ấy không?”

Hứa Chính gạt đầu, vẻ mặt kiên định cũng rất cố chấp: “Phải, đúng như vậy.”

“Thà rằng rời cảnh đội cũng không muốn chia tay?”

Hứa Chính run một chút, nhắm mắt lại, gạt đầu: “Phải.”

“Cậu chọn cậu ấy?”

“Không sai.”

Lưu Hiểu Minh nhìn Hứa Chính, ngữ khí nghiêm túc: “A Chính, mười sáu tuổi cậu tới trường cảnh sát, khi đó tôi chính là thầy chỉ đạo của cậu. Tôi quen biết cậu hơn mười năm... Cậu có nhớ khi tốt nghiệp cậu đã thế như thế nào không?”

“Tôi nhớ rõ.”

“Lúc ấy cậu nói: ‘nguyện cả đời này xả thân vì lẽ phải!’, nói một cách dũng cảm và kiên định, sau đó, cậu đã thực hiện được, nhưng hiện tại cậu lại nói cho tôi biết cậu muốn rời cảnh đội chỉ vì lý do đó?”

“Thực xin lỗi, tôi rất có lỗi.”

“Cậu làm cho tôi thất vọng.”

Hứa Chính không biết phải nói sao.

Khi ở bên Giang Dật Lăng, Hứa Chính đã lựa chọn.

“Cây ấy quan trọng như vậy sao? Quan trọng tới mức khiến cậu từ bỏ lý tưởng của mình? Cậu nói lý tưởng của cậu là làm cảnh sát, bảo vệ nhân dân, giữ gìn trị an, giữ gìn lẽ phải, vậy mà hiện tại cậu lại bỏ rơi lý tưởng của mình?”

Hứa Chính ngẩng đầu nhìn thẳng Lưu Hiểu Minh, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Cậu ấy vô cùng quan trọng đối với tôi. Tôi quyết định ở bên cậu ấy, nhất định phải từ bỏ một chút... Nếu nhất định phải bỏ, tôi thà bỏ lý tưởng của mình mà chọn cậu ấy, tôi không muốn làm tổn thương cậu ấy một lần nữa. Cho dù trở thành một công dân bình thường, tôi vẫn có thể làm một số việc để thực hiện lý tưởng của mình. Tôi sẽ không chia tay cậu ấy, cho nên với tình huống hiện tại, nếu cảnh đội không chấp nhận, vậy... cho phép tôi rời khỏi.”

Lưu Hiểu Minh nghe xong những lời Hứa Chính nói, nghĩ nghĩ, hỏi: “Đối với cậu, cậu ấy thực sự quan trọng tới mức đó sao?”

“Phải.”

“Ân.” Lưu Hiểu Minh kéo dài giọng: “A Chính, cậu thực cố chấp trong chuyện tình cảm.”

Nhìn thấy biểu hiện của thủ trưởng đột nhiên thay đổi như vậy, Hứa Chính không khỏi hoài nghi.

Lưu Hiểu Minh chống khuỷu tay xuống bàn, nghiêng người về phía trước, nhìn Hứa Chính chăm chăm: “Ngốc nghếch.”

“Hả?”

“Tôi có bao giờ nói qua vì khuynh hướng giới tính của cảnh viên mà bắt người ta phải rời đội chưa?”

Hứa Chính ngây ngẩn cả người, hần bị thái độ lúc nóng lúc lạnh của Lưu Hiểu Minh khiến cho hồ đồ.

“Thực sự nhìn không ra, tên cố chấp như cậu mà cũng đồng tính?”

Hứa Chính cau mày nhìn biểu hiện của thủ trưởng.

Lưu Hiểu Minh nhìn Hứa Chính: “Tên tiểu tử này, mới từ Mỹ trở về không bao lâu, đúng lúc tôi cần cậu nhất mà cậu muốn chạy trốn? Không có cửa đâu! Không làm cho tôi thêm năm năm, bảy năm nữa thì đừng nghĩ tôi sẽ buông tha cho cậu nhé!”

Hứa Chính hoàn toàn hồ đồ: “Sếp... sếp nói cái gì?”

“Hắc, tôi chỉ thử cậu chút thôi, xem tình cảm của cậu đối với bà xã sâu đậm tới mức nào. Quả nhiên, cậu không dễ dàng rung động, đã rung động thì nhất định rất si tình.”

Về mặt Hứa Chính căng đầy hắc tuyến.

Lưu Hiểu Minh cười ha hả: “Được rồi, cậu có vợ thì tôi cũng yên tâm. Đàn ông thôi mà, sau khi lập gia đình càng phải cố gắng công tác.”

“Sếp nói là, cảnh đội sẽ không...”

Lưu Hiểu Minh lắc lắc ngón trỏ: “Tốt lắm, không nói nữa. Cậu cũng không yêu phải người không nên yêu, chúng tôi sẽ không đi quản lý mấy chuyện như thế này.”

Hứa Chính thở dài nhẹ nhõm: “Thật tốt quá.”

“Tốt cái gì, tên tiểu tử đáng chết này, cậu dám rời khỏi đội xem!”

Hứa Chính đứng dậy: “Vậy tôi trở về làm việc.”

Lưu Hiểu Minh mỉm cười với Hứa Chính, nhỏ giọng nói: “Này, tôi nói cho cậu nghe một chuyện, cậu cứ yên tâm, chuyện này không ai ngăn cấm! Trong tổ giao thông, đàn anh của cậu cũng có người yêu đồng tính, tình cảm tốt lắm, hạnh phúc vô cùng! Được rồi, đã nói xong, A Chính, hiện tại phải cố gắng làm việc cho tôi, không được suy nghĩ bậy bạ.”

“Được.” Hứa Chính cúi đầu về phía trước, sau đó rời khỏi văn phòng.

Trên hành lang, Hứa Chính thở phào một hơi, thầm nghĩ: “Thật tốt quá, có thể ở bên Tiểu Lãng, hơn nữa cũng không cần từ bỏ ước mơ của mình.”

8. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xương Hô - Chương 8

Giang Dật Lãng về muộn. Vừa vào cửa, Hứa Chính đã đi lại đón.

“Tiểu Lãng, về rồi.”

“Ân.” Giang Dật Lãng trả lời một tiếng, áo khoác cũng chưa cởi liền nhào vào trong lòng Hứa Chính.

Khi mỗi mệt, nằm trong vòng tay ấm áp của người yêu là cách nghỉ ngơi thoải mái nhất.

“Ăn cơm không? Để anh hâm nóng cơm một chút.”

Giang Dật Lãng lắc đầu: “Không cần, em đã ăn một chút rồi.”

“Ồ công trường?”

“ Uhm.”

Thoạt nhìn Giang Dật Lãng thực sự mệt chết đi, gần đây y phụ trách công việc thiết kế một tòa cao ốc mới. Hứa Chính ôm Giang Dật Lãng tới ghế sofa, giúp y cởi giày cùng áo khoác, chỉnh cho y nằm ngay ngắn.

Giang Dật Lãng đưa tay đặt lên trán, thở dài.

Hứa Chính ngồi bên cạnh Giang Dật Lãng, nhỏ giọng dặn dò: “Gần đây em bận quá, dù gì cũng nên bớt chút thời gian để nghỉ ngơi, còn nữa, nhất định phải ăn cơm đúng giờ.”

“Àn.”

Vừa nhìn liền phát hiện cánh tay khoát lên trán của Giang Dật Lãng xuất hiện một vết hồng hồng, Hứa Chính vội vàng kéo tay y nhìn kỹ.

Trên tay Giang Dật Lãng rõ ràng có một mảng da bị trầy, vết thương màu đỏ che kín nửa mu bàn tay, rất bắt mắt.

Hứa Chính gấp rút đi tìm hòm thuốc, cẩn thận vệ sinh, khử trùng, phun thuốc lên da, sau đó cẩn thận giúp y thoa thuốc mỡ.

Hứa Chính nhẹ nhàng xoa bóp thật cẩn thận, hẳn sợ y bị đau.

Xử lý xong miệng vết thương, Hứa Chính quay lại: “Tiểu Lãng, miệng vết thương có đau lắm không?”

“Sẽ không.”

“Làm gì mà để tay bị thương như vậy chứ?”

“Không cẩn thận khiến cho tấm vải rơi vào tay một chút... ”

“Lần sau không được bất cẩn như vậy nữa, nhất định phải cẩn thận.” Hứa Chính vuốt tóc Giang Dật Lãng, có chút đau lòng.

“Đã biết.”

“Đã mệt như vậy rồi, em đi ngủ đi.” Hứa Chính nói vậy, sau đó đứng dậy đi tắt đèn.

Giang Dật Lãng ngồi trên ghế sofa vươn vai: “Àn, em muốn tắm một chút, cả người toàn là mồ hôi.” Sau đó lại nhìn tay mình: “Tiểu Chính ca, như thế này... có thể tắm không?”

“Có thể.”

Giang Dật Lãng đứng lên, dùng tay trái cởi nút áo sơ mi, Hứa Chính đi tới ngăn cản y, thì thầm bên tai: “Tay em làm không tiện, để anh giúp.”

“Uhm.”

Trong phòng tắm, Giang Dật Lãng ngồi trên đùi Hứa Chính, đem cánh tay phải duỗi thẳng, cẩn thận không cho nước dính vào.

Tựa lên ngực Hứa Chính hưởng thụ nước tắm ấm áp, mệt mỏi dần tan biến. Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Hứa Chính cùng hơi nước, cơ thể ngày càng thoải mái.

Dùng khăn tắm thay Giang Dật Lãng lau khô cơ thể. Hứa Chính lau qua lau lại trên cơ thể Giang Dật Lãng bỗng nhiên cảm nhận được cơ thể y biến hóa.

Hứa Chính hừ một tiếng, vừa giúp Giang Dật Lãng lau trước ngực vừa nói nhỏ bên tai y một câu: “Tiểu sắc lang!”

Giang Dật Lãng ôm cổ Hứa Chính, đem mặt áp trên vai hắn, nhẹ nhàng lay động thân thể: “Tiểu Chính ca, chúng ta thân thiết một chút được không?”

“Nhưng cơ thể em...”

“Không sao, em muốn cùng anh ở trong này làm.”

Giang Dật Lãng ngồi trên đùi Hứa Chính, ôm lấy cổ Hứa Chính, theo hắn luật động mà đóng đưa thân thể.

“Ân... Tiểu Chính ca, Tiểu Chính ca tốt nhất.” Miệng thì thầm, Giang Dật Lãng khẽ hôn nhẹ lên gương mặt, bờ môi cùng đôi vai săn chắc của Hứa Chính.

Hứa Chính ôm Giang Dật Lãng, con người nửa khép nửa mở, biểu tình say mê mà hạnh phúc: “Tiểu Lãng... uh... Tiểu Lãng...”

Kết quả, đành phải tắm lại một lần nữa.

Đem Giang Dật Lãng quấn trong khăn tắm, đưa y trở lại giường, ôm y tới bên người, sau đó tắt đèn bàn: “Ngủ đi.”

“Ngủ không được.”

“Tay vẫn đau hay có chỗ nào không thoải mái?”

“Rất hưng phấn.”

Nghe xong những lời này của Giang Dật Lãng, Hứa Chính nhin không được mà gõ nhẹ lên đầu y.

Tối hôm nay Giang Dật Lãng về tới nhà, đi vào phòng khách liền phát hiện không thấy Hứa Chính, từ khe hở cánh cửa phòng đọc sách phát ra ánh đèn, Giang Dật Lãng nhẹ nhàng đi tới, đẩy cửa ra.

Hứa Chính ngồi sau bàn đọc sách, cúi đầu như đang xem cái gì.

Ánh đèn chiếu lên gương mặt Hứa Chính, khi không cười, Hứa Chính mang một vẻ đẹp lạnh lùng, mày kiếm, mắt sáng, mũi thẳng, đôi môi cong mềm mại, dung mạo anh tuấn không chút bị thương, con người hắn luôn tỏa ra một loại cảm giác chín chắn, khí chất trầm ổn.

Nhìn gương mặt Hứa Chính, Giang Dật Lãng không khỏi ngây ngốc, ngơ ngác nhìn một lúc lâu mới bước vào phòng.

Hứa Chính đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Dật Lãng liền nở nụ cười: “Đã về rồi sao.”

Khi nghiêm túc thì khuôn mặt thực lạnh lùng, lúc tươi cười lại giống như một đứa trẻ. Giang Dật Lãng nhìn thấy nụ cười của Hứa Chính, y đi ra phía sau mà ôm lấy hắn, đặt cằm lên đầu vai hắn.

“Em đã về.”

“Lại về muộn như vậy.”

“Cùng đồng nghiệp ăn cơm.”

Cầm tay Giang Dật Lãng xem xét: “Đã đỡ chưa?”

“Không sao, không còn đau.”

Hứa Chính nắm tay Giang Dật Lãng đưa tới bên môi, khẽ hôn một chút khiến Giang Dật Lãng lập tức đỏ mặt.

Hứa Chính vung tay kéo Giang Dật Lãng ngồi trên đùi mình.

Giang Dật Lãng thực tự nhiên dựa đầu lên ngực Hứa Chính, đưa tay ôm lấy cổ hắn.

Mỗi khi được Hứa Chính ôm trong lòng như vậy, Giang Dật Lãng thực sự hạnh phúc, an tâm.

Nhìn quang mắt trên gương mặt Hứa Chính, Giang Dật Lãng biết gần đây hắn cũng bận nhiều việc, rất vất vả.

Từ lúc hai người chung sống, Giang Dật Lãng chưa bao giờ hỏi Hứa Chính đang theo đuổi vụ án nào, Hứa Chính cũng chưa bao giờ hỏi một câu.

Bởi vì biết đặc thù công việc của đối phương nên Giang Dật Lãng chưa bao giờ quan tâm quá sâu, y tận lực kiểm chế, duy trì nguyên tắc không hỏi, không nghe. Hứa Chính thường ở phòng đọc sách nghiên cứu, Giang Dật Lãng cũng dần dần nhường nơi này lại cho hắn, tự mình đem dụng cụ về tới phòng khách.

Muốn biết gần đây Hứa Chính bận bịu việc gì, Giang Dật Lãng sẽ đi xem tin tức trên báo.

Có đôi khi Giang Dật Lãng muốn biết bà xã mình bận việc gì... lại phải đi xem báo, việc này có chút nực cười. Ngẫu nhiên, Hứa Chính nghe điện thoại trong phòng đọc sách, Giang Dật Lãng có thể nghe được vài từ như là: tuyến người, trên đường, từ từ giúp... dần dà Giang Dật Lãng tự nói với mình: “Không nghe thấy gì cả.”

Sau khi ở chung, Hứa Chính cũng đưa đồng nghiệp tới nhà vài lần, nhận thấy bọn họ cũng không dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình mà coi mình là người nhà của Hứa Chính, Giang Dật Lãng yên tâm, thoải mái không ít.

Giang Dật Lãng cũng muốn giới thiệu cho đồng nghiệp của mình quen biết, nhưng trong lòng y lại nghĩ: “Tiểu Chính ca đẹp trai như vậy, không được để nhiều người thấy.”

Cuối tuần về tới nhà, vừa vào tới cửa, Giang Dật Lãng đã nghe được cái gì đó.

Hứa Chính đang nói chuyện điện thoại: “Phải, con và cậu ấy hơi bận, thật có lỗi quá, bọn con sẽ sớm trở về. Mẹ, mọi người trong nhà có khỏe không, uhm, vâng, vâng, phải, phải, biết, con sẽ làm như vậy. Thế thì bọn con sẽ cố gắng về sớm một chút. Được, tốt, hẹn gặp lại mẹ.”

Gác máy, Hứa Chính nhìn thấy Giang Dật Lãng liền tươi cười: “Về rồi, em đi thay đồ đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Giang Dật Lãng vội vàng hỏi: “Anh nói chuyện điện thoại với ai thế?”

“Với mẹ.”

“Phải về sao?”

“Phải, nên trở về thăm.”

“Em... hiện tại em... cũng không phải không thể xin phép, nhưng mà, sau này... Aizzzz, em phải cùng Thế Quý thương lượng, còn phải bàn giao, nhiều chuyện phải làm lắm, sợ là phải mấy ngày mới có thể nghỉ.” Y vội vàng vàng giống như con mèo nhỏ bị dẫm phải đuôi, sau đó giận dỗi: “Sao anh không nói sớm với em một chút?”

Hứa Chính tỏ ra khó hiểu: “Cuối tuần em không được nghỉ sao?”

“Chẳng qua công việc có chút... ” Giang Dật Lãng càng thêm lo lắng: “Anh đặt vé máy bay vào ngày nào?”

“Lái xe về là được rồi, đặt vé máy bay làm gì?” Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng, đem biểu hiện vừa lo lắng vừa hoảng sợ của y thu lại trong ánh mắt, cười thầm.

“Cái gì? Anh muốn lái xe tới Hàng Châu?” Giang Dật Lãng càng thêm khó hiểu, mắt mở lớn.

Hứa Chính hừ một tiếng: “Cái gì mà Hàng Châu? Tối Bắc Vệ đương nhiên là lái xe đi rồi.”

“Không phải đi Hàng Châu sao?”

“Anh có nói như vậy sao?”

“Nhưng rõ ràng em nghe thấy anh gọi ‘mẹ’.”

Hứa Chính mân miệng, không biểu hiện gì, nâng mày, nhìn Giang Dật Lãng chăm chăm: “Sao chứ, chẳng lẽ không phải mẹ sao?”

“Đó là mẹ em.”

“Không phải của anh?” Hứa Chính đứng trước mặt Giang Dật Lãng, ôm vai, kiên định nhìn y.

Rốt cuộc Giang Dật Lãng cũng hiểu ra: “Aizzzz, làm em tưởng anh muốn lập tức trở về Hàng Châu.”

“Không phải, đã lâu rồi chúng ta không tới Bắc Vệ. Cuối tuần này anh được nghỉ, anh hứa sẽ cùng em trở về thăm mẹ.” Nói xong, Hứa Chính liếc Giang Dật Lãng: “Không cần bàn giao công tác, thông báo với Thế Quý?”

Giang Dật Lãng tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi.

“Không phải, đã lâu rồi chúng ta không tới Bắc Vệ. Cuối tuần này anh được nghỉ, anh hứa sẽ cùng em trở về thăm mẹ.” Nói xong, Hứa Chính liếc Giang Dật Lãng: “Không cần bàn giao công tác, thông báo với Thế Quý?”

Giang Dật Lãng tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Ngồi cạnh bàn ăn, thấy món thịt gà quay thơm nức trên bàn, còn có tôm bóc vỏ, cá kho cùng thịt thái nhỏ, Giang Dật Lãng hít sâu một hơi: “Oa... Thơm thật.”

Hứa Chính bới một chén cơm đưa cho Giang Dật Lãng: “Gần đây em công tác bận rộn, ăn cơm không đàng hoàng, hôm nay bồi bổ cho em một chút. Ăn thử vài miếng xem có hợp khẩu vị không.”

Giang Dật Lãng để ý những lúc công việc của Hứa Chính ít bận rộn, hẳn thường xem thực đơn, sách nấu ăn, lúc ấy y còn muốn kêu lên: “Cái này gọi là vừa nghỉ vừa làm việc sao?” Thì ra hẳn làm tất cả là vì mình.

“Đúng rồi, anh công tác cũng rất vất vả mà.” Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, cảm động nói.

Hứa Chính sờ sờ cổ, có chút ngượng ngùng: “Anh a, làm việc là làm việc, cuộc sống là cuộc sống. Gần đây em bận tới nỗi gây đi rất nhiều, nhất định phải ăn uống tử tế. Anh định làm canh xương sườn cho em, đáng tiếc là không đủ thời gian, chỉ có thể nấu canh trứng. Lần sau nhất định sẽ làm nấu một nồi canh thật ngon cho em.”

Giang Dật Lãng cảm thấy chóp mũi cay cay. Hứa Chính cũng vất vả, hơn nữa áp lực của hẳn còn lớn hơn rất nhiều, vậy mà hẳn còn...

Hứa Chính cầm đũa: “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Gắp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng, thịt gà vừa thơm vừa mềm, rất hợp khẩu vị của Giang Dật Lãng: “Ngon lắm, Tiểu Chính ca.”

“Thật sao? Tốt quá, ngày mai tới chỗ mẹ, anh sẽ nấu cho mẹ ăn.” Hứa Chính đắc ý.

Cùng bà Giang trải qua ngày cuối tuần vui vẻ, nhưng công tác bận rộn nên hai người không thể qua đêm tại Bắc Vệ mà lập tức trở về Hương Đảo.

Tắm sơ qua, mang theo mùi hương bạc hà thơm mát quần quýt bên cơ thể, Hứa Chính mặc một chiếc áo phông cùng quần đùi trở lại phòng.

Ngồi trên giường, Hứa Chính với lấy tờ báo rồi ngồi đọc.

Giang Dật Lãng nằm bên cạnh, lặng lẽ quan sát Hứa Chính, sau đó so sánh với tờ tạp chí ngôi sao mình đang cầm trên tay.

Nhìn lại lần nữa, trong lòng Giang Dật Lãng không khỏi trầm trồ: “Quả nhiên Tiểu Chính ca vẫn đẹp nhất.”

Hứa Chính đọc báo xong, đặt ở một bên, cởi áo phông chuẩn bị đi ngủ.

Giang Dật Lãng nhìn cẩn thận màu đồng của Hứa Chính, còn có dáng người xinh đẹp, gương mặt y có chút đỏ, tim đập loạn nhịp.

Hứa Chính thích cởi trần đi ngủ, mới đầu, Giang Dật Lãng còn lo lắng, sợ hẳn cảm lạnh, sau đó y cũng không để ý, bởi hai người thường ôm nhau ngủ. Hứa Chính như vậy, nếu muốn thân thiết một chút thì chỉ cần ôm hẳn không buông, sau đó sẽ được như ý.

Tắt đèn, phòng ngủ rơi vào bóng tối im lặng.

Giang Dật Lãng dựa vào Hứa Chính, ôm lấy hắn, cảm giác được cơ thể ấm áp của hắn, hơi thở đều đặn, nghe được nhịp tim của hắn, y cảm thấy vô cùng yên tâm và hạnh phúc.

Đưa tay vuốt ve bờ vai của Hứa Chính, Giang Dật Lãng bắt đầu hôn lên môi, cổ và ngực của hắn, nhẹ nhàng từng chút từng chút một.

Hứa Chính giật mình, vuốt nhẹ lưng Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, nên ngủ thôi.”

“Anh buồn ngủ lắm sao?” Giang Dật Lãng thì thầm bên tai Hứa Chính.

“Cũng không hẳn là như vậy.”

Giang Dật Lãng cười khê, nằm úp sấp lên người Hứa Chính.

Hứa Chính vuốt nhẹ gương mặt Giang Dật Lãng, hôn lên bờ môi xinh đẹp của y.

Đôi môi mềm mại mà ướt át, nụ hôn ngọt ngào, ma sát hút vào, tựa hồ đến trái tim cũng kề sát bên nhau.

Bàn tay của Hứa Chính trượt trên lưng Giang Dật Lãng, từ thắt lưng dần dần trôi xuống giữa hai chân.

Nhận thấy nơi mẫn cảm được ấu yếm, Giang Dật Lãng nhanh chóng ôm lấy lưng Hứa Chính, gương mặt áp lên vai hắn, khuôn miệng tinh tế phát ra những thanh âm rên rỉ.

Bất giác, Giang Dật Lãng thả lỏng cơ thể đón lấy dục vọng của Hứa Chính đang tiến sâu vào thân thể.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ồn ào.

Sau khi thân thiết, cả hai người cùng nhau tắm rửa, đây đã trở thành thói quen, cách yêu thương của hai người.

Ngồi trên đùi Hứa Chính, Giang Dật Lãng ngửa đầu tựa vào ngực hắn, vùi hoa sen sỏi trên lưng y, cảm giác thực sự thoải mái.

Hứa Chính nắm lấy bàn tay phải của Giang Dật Lãng, vết trầy đã khỏi hẳn, làn da mịn màng hồi phục hoàn toàn.

Hứa Chính yên tâm, nâng tay Giang Dật Lãng đặt lên môi hôn nhẹ.

Giang Dật Lãng nhìn ánh mắt của Hứa Chính, đen láy trong sáng, đoan chính thanh minh, thường tản ra cảm giác nghiêm nghị, nhưng lúc này đây, ánh mắt của hắn dịu dàng mà si ngốc nhìn y.

Chính là ánh mắt này, chỉ cần nhìn vào nó cũng khiến Giang Dật Lãng không thể chống cự, chính ánh mắt này khiến trái tim y luôn đặt trên người Hứa Chính, thở không thông.

Hứa Chính chú ý thấy Giang Dật Lãng ngây ngốc nhìn mình, hắn không nói gì, chỉ cười một cái, sau đó áp bàn tay của y lên má.

Lòng bàn tay truyền tới cảm giác va chạm giữa hai cơ thể, còn có hơi thở ấm áp, những lọn tóc cứng cáp, nhớ tới biệt danh con nhím, Giang Dật Lãng cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên rung động tới lạ thường.

Đối diện, Giang Dật Lãng kìm không được, đưa tay ôm lấy bờ vai rộng của Hứa Chính, kề sát, nhắm mắt lại, nụ hôn quen thuộc dừng trên môi, ngọt tới tim.

Hứa Chính hẹn Giang Dật Lãng cuối tuần cũng mình rời đảo để cả hai tạm thời quên đi công việc, thể xác và tinh thần có dịp nghỉ ngơi, thả lỏng.

Xuống thuyền, rời khỏi bến tàu, Hứa Chính lái xe đưa Giang Dật Lãng trở về Tĩnh Lộ.

Giang Dật Lãng không muốn lập tức về nhà, nói: “Tiểu Chính ca, chúng ta đi tản bộ được không?”

Cứ như vậy, hai người sóng vai bước trong màn đêm của Tĩnh Lộ.

Đèn đường trên Tĩnh Lộ giống như một chuỗi sao băng nối tiếp dẫn tới nơi xa xôi.

Vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời đêm tuyệt đẹp.

Bước rồi lại bước, Hứa Chính cùng Giang Dật Lãng đi tới phía tây khu Tĩnh Lộ, đi tới bãi biển gần núi.

Cùng nhau ngồi trên bờ cát, nghe tiếng sóng xô vào bờ, Giang Dật Lãng nằm trên lưng Hứa Chính, gương mặt dựa trên vai hắn.

Nhắm mắt lại nghe tiếng sóng biển ào ào, Giang Dật Lãng nhẹ giọng nói: “Tiểu Chính ca, anh biết không? Khoảng thời gian anh ở nước ngoài, em thường một mình tới bãi biển này nghe tiếng sóng vỗ, ngắm mặt biển rộng lớn. Những lúc đó em thường nghĩ, ở bờ biển bên kia anh đang làm gì? Suy nghĩ điều gì? Không biết khi nào anh mới trở lại nơi này hoặc là... sẽ không bao giờ trở lại nữa?”

Hứa Chính cầm tay Giang Dật Lãng: “Không phải bây giờ anh đã trở về rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng em sợ hãi.”

“Sợ cái gì? Anh sẽ không đi đâu cả, anh sẽ một mực ở bên cạnh em.”

Giang Dật Lãng chuyển tới trước mặt Hứa Chính, ngồi xuống nhìn hắn: “Tiểu Chính ca, anh không được nhìn người khác, chỉ nhìn em thôi có được không? Nói như vậy em cũng thấy mình thật vô lý, nhưng em nhất định muốn nói.”

Giang Dật Lãng nói xong những lời này, gương mặt có chút đỏ, chính y cũng hiểu rằng yêu cầu đó thực sự rất trẻ con, nhưng trước mặt người mình yêu, y không thể không đem toàn bộ tâm tư đặt trên người hắn. Hứa Chính luôn ân cần chăm sóc, loại hạnh phúc này thậm chí khiến Giang Dật Lãng cảm thấy sợ hãi, y sợ đánh mất nên phải nắm thật chặt.

Hứa Chính nhìn Giang Dật Lãng, nhìn người yêu trước mặt mình bày ra bộ dạng giống một con thú nhỏ bị bắt nạt. Hứa Chính nâng tay làm cho Giang Dật Lãng nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út của mình: “Tiểu Lãng, ý nghĩa của chiếc nhẫn này cũng không phải muốn trói buộc em, giam cầm em, mà nó luôn nhắc nhở anh, nhắc anh nhớ lời hứa tình yêu của mình. Anh yêu em, anh sẽ chăm sóc tốt cho em, bảo vệ em, chiếc nhẫn này sẽ nhắc anh không chú ý tới bất kể người nào khác. Tiểu Lãng, anh chỉ dõi theo em, cho tới nay, anh cũng chỉ luôn dõi theo một mình em, em không biết sao?”

Giang Dật Lãng chớp mắt, nghe lời tuyên bố của Hứa Chính khiến y cảm thấy an tâm, vẻ mặt ngượng ngùng, bĩu môi ôm lấy Hứa Chính, đem mặt vùi vào trong lòng hắn.

Một lúc sau, Hứa Chính kéo Giang Dật Lãng: “Nào, chúng ta về nhà.”

Ngày hôm sau, Hứa Chính trở về thì trời đã rất khuya.

Vừa vào cửa, Giang Dật Lãng lập tức ra đón: “Tiểu Chính ca, anh đã về rồi.”

“Àn, thực xin lỗi, muộn quá rồi.”

“Anh ăn cơm không?”

Hứa Chính gật đầu.

Tắm rửa xong, Hứa Chính bắt khăn mặt trên cổ, lau lau mái tóc ngắn của mình rồi đi thẳng vào phòng đọc sách.

Vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thơm đặc biệt của chocolate.

Trên bàn đọc sách đặt một khay bánh quy chocolate.

Hứa Chính cầm một chiếc, cắn cắn, nhai nhai, miệng khê nở nụ cười.

Bước vào phòng ngủ, Hứa Chính ngồi bên cạnh Giang Dật Lãng, cười nói: “Lâu như vậy mà tay nghề của em không hề giảm sút.”

“Thích không?” Giang Dật Lãng cười hỏi.

“Rất thích, ngon lắm.”

“Về sau em sẽ thường xuyên làm.”

Đặt một nụ hôn vị chocolate lên gương mặt Giang Dật Lãng, Hứa Chính quay trở lại phòng đọc sách.

Giang Dật Lãng nhìn bóng dáng Hứa Chính, đột nhiên y có cảm giác bất an. Cảm giác đó gần đây vẫn luôn khiến tâm trạng y trở nên phức tạp.

Tâm trạng đó có liên quan tới... công việc của Hứa Chính.

Chính vì tình cảm giữa hai người ngày càng ấm áp ngọt ngào nên một ngày không nhìn thấy Hứa Chính, Giang Dật Lãng cảm thấy bất an, khó chịu, nhất là gần đây Hứa Chính mỗi lúc một bận rộn.

Hứa Chính bắt đầu về muộn, thậm chí có khi tới rạng sáng hôm sau mới trở về.

Biết công việc của Hứa Chính, Giang Dật Lãng cũng không đoán linh tinh, nhưng nhớ tới công việc của Hứa Chính luôn nguy hiểm tới tính mạng, y sẽ không ngừng lo lắng.

Không cần hỏi, chỉ cần xem báo chí mục tin tức xã hội, y có thể đoán được một chút Hứa Chính đang làm gì.

“Tổ trọng án, tổ trọng án...” Giang Dật Lãng nhớ kỹ trong lòng, ngày ngày Hứa Chính phải đối mặt với tội phạm.

Biết Hứa Chính nhiệt tình và yêu công việc, Giang Dật Lãng đương nhiên không yêu cầu hẳn phải chuyển công tác hay đưa ra bất kỳ yêu cầu nào. Lúc trước y yêu Hứa Chính không phải chính là trong hoàn cảnh này hay sao? Những lo lắng trong lòng Giang Dật Lãng không thể tiêu tan, luôn trong tâm trạng thấp thỏm đề phòng.

Mỗi khi điện thoại di động của Hứa Chính vang lên, Giang Dật Lãng sẽ bắt đầu lo lắng.

Đó không phải chiếc điện thoại bình thường, đó là điện thoại chuyên dụng của cục cảnh sát.

Có mấy lần, Hứa Chính nhận được điện thoại giữa đêm liền lập tức mặc quần áo ra ngoài, Giang Dật Lãng nằm trên giường mà trần trọc cho tới bình minh.

Một hôm, Giang Dật Lãng về tới nhà, biết Hứa Chính đã về trước, nếu không thấy hẳn ở phòng khách hay nhà bếp, y lập tức mở cửa phòng đọc sách.

Hứa Chính không có trong phòng đọc sách.

Hiện tại, Giang Dật Lãng rất ít khi đặt chân vào nơi này, dường như nó đã hoàn toàn thuộc về Hứa Chính. Trên giá sách đặt sách của Hứa Chính, có pháp luật, cũng có thể loại phân tích tâm lý tội phạm, còn có cuốn kiến thức về súng ống.

Đạo qua một lượt, Giang Dật Lãng đang muốn rời đi lại phát hiện một chiếc ngăn kéo chưa được đóng cẩn thận, y muốn đóng lại, ánh mắt vô tình lướt qua nơi mà y chưa một lần nhìn đến, đó lại là... súng ngắn của Hứa Chính.

Lần đầu tiên Giang Dật Lãng nhìn thấy súng ngắn của Hứa Chính.

Trước kia, khi hai người quen biết nhau, Giang Dật Lãng vẫn là một cậu sinh viên, không phải không tò mò, nhưng y ngại hỏi. Sau khi trở thành người yêu, điều đó trở thành thứ mà y muốn bỏ qua.

Ở chung lâu như vậy, Giang Dật Lãng vẫn chưa lần nào nhìn thấy cây súng này, cho nên y thắc mắc, không biết Hứa Chính đặt khẩu súng này ở đâu, là ở nách, bên hông hay mất cá chân? Y hoàn toàn không biết.

Hôm nay lại thấy thứ này.

Giang Dật Lãng nhẹ nhàng mở ngăn kéo.

Cây súng được đặt trong hộp, lộ ra phần báng súng lóe lên ánh sáng màu bạc.

Giang Dật Lãng biết, vũ khí phòng thân không có gì nguy hại, người sử dụng là ai mới đáng lo lắng.

Súng ở trong tay Hứa Chính là bảo vệ lẽ phải, là vũ khí giữ gìn chính nghĩa.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu Giang Dật Lãng xuất hiện vô số suy nghĩ, y ngây ngốc bất động.

Lúc này, Hứa Chính bước vào, bắt gặp ánh mắt của Giang Dật Lãng, hẳn hiểu hết tất cả.

Hứa Chính đi tới, khép ngăn kéo lại.

Giang Dật Lãng ôm chặt Hứa Chính, dùng sức ôm lấy hắn, chặt tới nỗi y cảm thấy chính mình cũng không sao thở nổi, nhưng vẫn không muốn buông tay.

Giang Dật Lãng ghé sát tai Hứa Chính, thì thầm: “Anh đã hứa với em những gì, anh không được phép quên. Những gì anh đã nói, nhất định phải giữ lời.”

“Anh biết.”

Một hôm khác, cho tới đêm khuya mà Hứa Chính vẫn chưa trở về.

Giang Dật Lãng một mình nằm trên giường, không sao ngủ nổi. Ngày hôm sau, cố gắng lấy lại tinh thần để đi làm, kết quả, sau khi tan tầm về tới nhà, Hứa Chính vẫn chưa trở về.

Giang Dật Lãng đoán được Hứa Chính đang làm gì, chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng y vẫn vô cùng lo lắng.

Buổi chiều ngày thứ ba, Giang Dật Lãng nhận được điện thoại của bệnh viện.

Ngồi trong tắc xi tới bệnh viện, tâm trạng nóng như lửa đốt, Giang Dật Lãng không gõ cửa, trực tiếp bước vào phòng bệnh.

Liếc mắt một cái lập tức thấy Hứa Chính ngồi trên giường bệnh, trên người vẫn mặc áo chống đạn, từ ngực tới tay trái đều bị băng bó bởi gạc trắng lạnh lẽo.

“Tiểu Chính ca.” Giang Dật Lãng kêu lên một tiếng, dường như muốn ngắt xiu.

Thần sắc Hứa Chính thoát nhìn không tỗi, chẳng qua sắc mặt có chút tái nhợt, hắn lại cười: “Tiểu Lãng.”

Giang Dật Lãng lao về phía giường bệnh, nhìn thân thể Hứa Chính: “Tiểu Chính ca... Anh... Anh bị thương...”

Hứa Chính mở miệng an ủi: “Không sao, chỉ bị thương ngoài da, không sao cả.”

Tuy rằng bị thương, nhưng nhìn hắn ngồi trước mặt, hai mắt vẫn sáng ngời như ánh lửa, cuối cùng Giang Dật Lãng thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này trong phòng bệnh còn có đồng nghiệp của Hứa Chính, họ nhìn nhau suy nghĩ một chút, sau đó mỗi người đều kiểm lý do để rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, hiện tại cơ thể hắn đang băng bó, y muốn ôm cũng không được, muốn đánh trừng phạt cũng không xong, đành phải nằm bất động bên cạnh Hứa Chính.

“Không phải anh vẫn ổn hay sao?” Hứa Chính bình tĩnh nói.

Nhìn thần sắc của Hứa Chính, Giang Dật Lãng cảm thấy yên tâm. Ra là phá án, mình xem tin tức sẽ biết.

Đến gần hơn một chút để nhìn kỹ cơ thể Hứa Chính, Giang Dật Lãng nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự là không có việc gì chứ?”

“Phải, là bị thương ngoài da thôi, khâu mấy mũi”

Giang Dật Lãng nhú mày: “Chỉ sợ là không phải mấy mũi thôi đâu.”

Hứa Chính chỉ cười.

Buồn rầu một chút, Giang Dật Lãng nắm tay Hứa Chính.

Chú ý tới biểu hiện của Giang Dật Lãng, Hứa Chính nâng tay vuốt ve hai gò má của y: “Yên tâm, anh không sao, sẽ nhanh chóng bình phục thôi.”

Giang Dật Lãng tiến lại gần, hôn lên môi Hứa Chính.

Hứa Chính nâng gương mặt Giang Dật Lãng, môi cùng lưỡi quấn quýt một chỗ, thậm chí còn nghe được thanh âm ngọt ngào giữa hai người. Giang Dật Lãng muốn mang tất cả nỗi nhớ nhung cùng lo lắng của mình trút bỏ, một nụ hôn là không đủ.

Cho tới khi không thể hô hấp, cả hai người lúc này mới tách ra.

Chậm rãi mở mắt, nhìn ánh mắt nóng bỏng như thiêu đốt của Hứa Chính, Giang Dật Lãng rất muốn ôm hắn thật chặt, nhưng hắn bị thương, ôm không được, y sợ đụng tới miệng vết thương.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Hứa Chính bình an, như vậy cũng khiến Giang Dật Lãng an tâm.

9. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xưng Hô - Chương 9

Sau khi vết thương được cắt chỉ, Hứa Chính trở về nhà.

Bởi vì thân thể chưa hoàn toàn hồi phục nên Hứa Chính chưa thể lập tức bắt đầu công tác, vì thế hắn xin nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian.

Vốn tưởng rằng Hứa Chính sẽ cố gắng tĩnh dưỡng tốt một chút, kết quả Giang Dật Lãng phát hiện hắn đúng là không chịu nhàn rỗi, đọc sách rất nhiều, sau đó lại chạy tới khu làm từ thiện để giúp đỡ.

“Thân thể anh còn chưa khỏe hẳn, không nên cật lực tham gia vào những chuyện này.” Giang Dật Lãng không phản đối, chỉ là y cảm thấy rất đau lòng.

“Không sao, đã cắt chỉ rồi, anh không có làm những công việc nặng nhọc mà.” Hứa Chính vuốt gáy, cười nhìn Giang Dật Lãng.

“Muốn giúp người ta thì cũng phải chờ thân thể của mình khỏe hẳn rồi tính sau. Hiện tại anh ở nhà nghỉ ngơi cho em!” Giang Dật Lãng hạ chỉ.

Hứa Chính cũng không biết phải làm như thế nào, đành phải ngoan ngoãn ở lại trong nhà.

Khó có được thời gian rảnh rỗi như thế này, Hứa Chính tới Bắc Vệ thăm bà Giang. Hỏi thăm xong, hắn lại thuê công ty vệ sinh tới dọn dẹp một lượt, đổi mới máy nước cũng dây điện, lắp đặt bộ phận bảo vệ vào nguồn điện, đổi đồ gia dụng cũ, mua một số đồ điện mới.

Giang Dật Lãng tới Bắc Vệ liền phát hiện chỗ ở của mẹ rực rỡ hẳn lên, tiếp theo, y lại cùng mẹ đi mua rèm cửa mới cùng một số đồ dùng khác.

Bà Giang sống một mình đã lâu, khi rảnh rỗi sẽ tới tâm sự với hàng xóm, xem TV, tới câu lạc bộ theo võ sư học Thái Cực quyền.

Gần đây Hứa Chính hay tới thăm bà, cùng bà đánh Thái Cực quyền, sau đó lại cõ vũ bà đi đăng ký ở hội từ thiện. Đó là một tổ chức phúc lợi, người tham gia tự lấy len bện thành sợi, đan thành áo rồi quyên góp cho tổ chức từ thiện.

Bà Giang cảm thấy công việc này rất có ý nghĩa, vừa học vừa giải trí.

Hứa Chính cũng như con của bà Giang. Giang Dật Lãng thấy mẹ của mình cùng Hứa Chính hòa thuận, y cảm thấy rất vui bởi Hứa Chính coi mẹ của mình như mẹ ruột mà hiếu thuận. Y còn thường xuyên nghe mẹ nói: “A Chính còn đáng tin cậy hơn Tiểu Lãng.”

Trong thời gian Hứa Chính tinh dưỡng, đồng nghiệp có tới thăm vài lần.

Hứa Chính lén hỏi Giang Dật Lãng: “Em tính đem anh đi đâu tới lúc nào?”

Giang Dật Lãng liếc hẩn một cái: “Anh to lớn như vậy, em làm sao giấu được!”

“Đồng nghiệp của anh đều biết tới em rồi, nhưng mà anh lại chẳng biết ai trong số đồng nghiệp của em cả.”

Giang Dật Lãng cười ranh mãnh: “Đồng nghiệp của anh trên cơ bản đều là nam, sẽ không sao cả, mà đồng nghiệp của em lại rất nhiều người là nữ, anh không sợ sao?”

“Vì sao phải sợ?”

Giang Dật Lãng ôm cổ Hứa Chính: “Anh không sợ nhưng em sợ! Anh đẹp trai như vậy, em không muốn để các cô ấy nhìn thấy anh, vạn nhất... bị quần lấy thì phải làm sao đây!”

Hứa Chính thở dài, không biết nói sao cho phải, cười cười: “Nói anh đẹp trai thì chỉ sợ có một mình em thôi.”

Thân thể khôi phục lại như cũ, Hứa Chính lại bắt đầu công tác.

Vụ trọng án lần trước hoàn thành, Hứa Chính được khen thưởng, trong cảnh đội có tổ chức một bữa tiệc nhỏ.

Biết Hứa Chính được thăng cấp, Giang Dật Lãng vui mừng, hai người cũng nhau chúc mừng một bữa.

Thực ra, Giang Dật Lãng cũng không hy vọng Hứa Chính được thăng cấp, bởi vì điều này đồng nghĩa với việc hẳn phải gánh nhiều trách nhiệm hơn, gặp càng nhiều nguy hiểm.

Hứa Chính không phải dạng người có thể ngồi trong văn phòng viết báo cáo, hắn vẫn luôn ở tuyến đầu của cảnh đội.

“Tổ trọng án, tổ trọng án” Trong lòng Giang Dật Lãng luôn nhắc đi nhắc lại ba chữ này.

Tới ngày tổ chức lễ khen thưởng, Giang Dật Lãng dậy thật sớm, sửa sang lại cameras, chuẩn bị đi xem lễ.

Từ phòng khách bước vào phòng ngủ, Giang Dật Lãng kêu lên: “Tiểu Chính ca, anh đã xong chưa?”

Lúc này Hứa Chính đã mặc xong đồng phục, đang đứng trước gương của tủ quần áo sửa sang lại chiếc mũ.

Nhìn Hứa Chính mặc đồng phục, Giang Dật Lãng đột nhiên có cảm giác thời gian đang quay ngược trở lại.

Năm đó, cũng là tình huống như thế này, hắn được khen thưởng, thân mặc đồng phục, điểm khác nhau ở đây chính là: khi đó hắn còn là người mà mình thầm thương trộm nhớ, hiện tại đã trở thành bà xã đáng yêu của mình.

(Phi Vũ: Thật ra đoạn này bé Lãng nói là “... người vợ thân mật.” Cơ mà Vũ thấy nó... nên... sửa lại.)

Nhìn dáng người cao ráo của Hứa Chính, Giang Dật Lãng lặng lẽ mỉm cười thưởng thức.

Lúc này, Hứa Chính nhìn thấy bóng Giang Dật Lãng từ trong gương, hắn nhìn y mỉm cười, ánh mắt của hai người gặp nhau qua tấm gương.

Nhìn người trong gương vừa anh tuần lại lạnh lùng, trán rộng mày rậm, ánh mắt sáng ngời, một thân chính khí nghiêm nghị, Giang Dật Lãng không kiềm chế được xúc động, lập tức nhào tới trong lòng Hứa Chính.

Ôm Giang Dật Lãng, Hứa Chính nghiêng mặt, đặt lên môi y một nụ hôn nồng nàn.

Lưu luyện không muốn tách rời, Giang Dật Lãng ngắm nhìn Hứa Chính đang đứng trước mắt mình.

Cái thuần màu bạc gắn trên mũ, đồng phục màu đen, thắt lưng buộc chặt khiến Hứa Chính tản ra một thân anh khí bức người, một loại khí thế khó có thể hình dung.

(Vũ: Câu trên Vũ không biết nên miêu tả khí thế của Hứa Chính như thế nào nên đành để từ “anh khí bức người” như trong QT, ai có thể giúp Vũ câu đó được không?)

“Tiểu Chính ca thực sự rất tuần tú!” Giang Dật Lãng thốt lên.

Hứa Chính đưa tay nhéo mũi Giang Dật Lăng: “Được rồi, không cần lại nhìn anh, về sau sẽ có cơ hội cho em ngắm tiếp, đi nhanh thôi! Muộn bây giờ!”

Trong buổi diễn lễ, ngoại trừ cảnh viên và thân nhân của người trong đội, những người khác không được phép tham dự.

Hứa Chính tiếp nhận một chiếc huy chương nhỏ.

Nhìn đóa hoa trên quân hàm của Hứa Chính, Giang Dật Lăng không khỏi mỉm cười, cũng âm thầm thở dài.

Tối hôm đó, Giang Dật Lăng hỏi Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, cuối tuần này anh có rảnh không?”

“Làm sao vậy?”

“Công ty em muốn chúc mừng công việc thăng tiến, sẽ tổ chức một bữa tiệc, mọi người cùng tới nhà của Thế Quý, là một bữa tiệc khiêu vũ, liên hoan một chút.”

“Qua nhà của Thế Quý?” Hứa Chính hỏi.

“Phải, công việc tốt, đặc biệt anh ấy tỏ vẻ có thể tới nhà mình để mở dạ tiệc. Trước kia đều là tổ chức tiệc rượu ở club, bây giờ thì trong nhà Thế Quý. Biệt thự của anh ấy rất lớn, rất thích hợp, có thể đi chung với người nhà. Anh có thời gian đi cùng em không?”

Hứa Chính nở nụ cười, trêu chọc: “Sao nào? Đã muốn đem anh ra ngoài sao? Nói như vậy thì anh rất cuộc cũng được gặp con người rồi? Thật là tốt quá!”

Giang Dật Lăng trừng mắt nhìn Hứa Chính một cái: “Ai bảo anh đẹp trai như vậy làm gì, đương nhiên em phải lo lắng!”

“Em còn sợ anh có thể chạy sao?”

“Chạy?” Giang Dật Lăng giữ chặt tay Hứa Chính, nhìn chiếc nhẫn trên tay hắn: “Sớm đã buộc chặt như vậy, anh không thể chạy thoát.”

“Anh cố gắng, chắc là có thể chứ nhỉ.”

“Thật tốt quá, để em giới thiệu đồng nghiệp cho anh quen!”

“Chính là đồng nghiệp nữ thầm thương trộm nhớ em đó hả?”

“Phải!”

Cuối tuần đến rất nhanh.

Khi Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính bước vào ngôi biệt thự của Lí Thế Quý trên Phượng Hoàng sơn, ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía Hứa Chính.

Hứa Chính đứng bên cạnh Giang Dật Lãng, thân hình cao lớn, khí thế hiên ngang, hai mắt sáng như sao, áo sơ mi cùng âu phục đều màu đen, khuôn mặt anh tuấn toát ra vẻ lạnh lùng không thể diễn tả, vừa mới mẻ vừa đẹp dễ.

Thư kí của Lí Thế Quý thấy Hứa Chính, cô đi tới trước mặt hắn, chào hỏi: “Cảnh sát Hứa, xin chào!”

Hứa Chính mỉm cười: “Xin chào.”

“Cuối cùng hôm nay cảnh sát Hứa cũng chịu đến rồi. Mọi lần Lí tổng mời anh đều từ chối.”

Hứa Chính chỉ mỉm cười.

Thấy tất cả mọi người đều chú ý tới Hứa Chính, Giang Dật Lãng cười nói: “Hôm nay anh ấy đến đây vì tôi nói anh ấy nhất định phải tới.”

Nhóm đồng nghiệp tỏ ra khó hiểu, quay sang nhìn nhau.

Hứa Chính đưa tay trái khoát lên vai Giang Dật Lãng: “Chào mọi người, tôi là người yêu của Tiểu Lãng. Bình thường vẫn nhờ mọi người chăm sóc Tiểu Lãng, vô cùng cảm ơn.”

Nhất thời, tất cả mọi người im lặng. Sau một lúc lại ồn ào hẳn lên.

“A, Dật Lãng, thì ra bà xã của cậu là cảnh sát Hứa, sao không nói cho chúng tôi biết sớm?”

“Đúng thế, hai người hẹn hò từ khi nào?”

“Ai nha, cảnh sát Hứa đẹp trai như vậy, tôi không có cơ hội rồi!”

Nhìn nhóm đồng nghiệp tươi cười chúc phúc, Giang Dật Lãng cảm thấy thực sự thoải mái. Rốt cuộc cũng có thể nói ra, sẽ không bao giờ... có người nghĩ y độc thân mà gán ghép lung tung nữa.

Thư kí của Lí Thế Quý đánh giá Hứa Chính một lượt, sau đó dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Giang Dật Lãng: “Dật Lãng ở bên cạnh sát Hứa nhất định sẽ có cảm giác vô cùng an toàn.”

Giang Dật Lãng cười đắc ý: “Đương nhiên, khả năng võ thuật của Tiểu Chính ca rất cao, kỹ thuật bắn súng cũng khỏi phải bàn.”

“A Chính.” Một giọng nữ vang lên.

Vương Tổ San, bạn gái của Lí Thế Quý đi tới.

Vương Tổ San vô cùng thân thiết giữ chặt cánh tay của Hứa Chính, giống như em gái kéo anh trai vậy: “A Chính, sao bây giờ hai người mới tới chứ.” Thông qua Lí Thế Quý, Vương Tổ San đã quen biết Hứa Chính cùng Giang Dật Lãng từ lâu, cô vẫn luôn coi Hứa Chính là anh trai.

Lí Thế Quý đi tới, cười với Vương Tổ San: “Aizzzzz, sao cứ nhìn thấy Hứa Chính là em bám hoài không buông thể hả.”

Vương Tổ San bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn thốt lên: “A, Hứa Chính rất giống một người anh trai nha, ở bên anh ấy có cảm giác rất an toàn.”

Lí Thế Quý gật đầu nhìn Hứa Chính: “Được rồi, đồng cảm.”

Vương Tổ San bĩu môi, khuôn miệng nhỏ nhắn thốt lên: “A, Hứa Chính rất giống một người anh trai nha, ở bên anh ấy có cảm giác rất an toàn.”

Lí Thế Quý gật đầu nhìn Hứa Chính: “Được rồi, đồng cảm.”

Màn đêm buông xuống, dạ tiệc bắt đầu thời điểm quan trọng nhất, mọi người bắt đầu chúc mừng nhau.

Uống một chút rượu táo, âm nhạc nổi lên, mọi người hứng khởi, vừa cười nói, vừa khiêu vũ.

Nhìn mọi người chung quanh, Giang Dật Lãng nắm lấy tay áo của Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, đi bên này.”

Lặng lẽ tránh đi mọi người chung quanh, Giang Dật Lãng kéo Hứa Chính đi vào biệt thự của Lí Thế Quý.

“Có thể chứ? Mọi người còn đang ở ngoài sân...”

“Không sao, Thế Quý nói có thể lên phòng khách.”

Hứa Chính nhìn thấy phòng khách trong biệt thự của Lí Thế Quý: “Một mình Thế Quý ở trong căn nhà lớn như vậy sao!”

“Gia tộc bọn họ, mỗi người đều có một cái như vậy, cả một đồng biệt thự.”

“Trách không được tại sao sản nghiệp của họ là phát triển tới vậy.” Hứa Chính cười nói.

Giang Dật Lăng kéo Hứa Chính lên lầu: “Tiểu Chính ca, đi thôi, trên lầu có một gian phòng khách có thể ngắm cảnh, rất đẹp.”

“Em đã từng tới đây?”

“Phải, trước kia thỉnh thoảng Thế Quý cũng từng mời khách tới ở qua đêm.”

Giang Dật Lăng cùng Hứa Chính đi tới phòng khách ở lầu hai. Giang Dật Lăng không bật đèn, lập tức đưa Hứa Chính tới bên cửa sổ ở phòng khách.

Phong cảnh trước mắt không khỏi khiến cho Hứa Chính kinh ngạc.

Hướng nam của phòng khách là một chiếc cửa thủy tinh rất lớn, theo địa hình núi ở đây, từ nơi này có thể trông thấy con đường vòng quanh sườn núi, những dãy đèn đường được thiết kế tinh tế tạo thành một dải ngân hà thu nhỏ, mà cuối dải ngân hà này chính là mặt biển.

Bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao, vầng trăng khuyết treo trên đỉnh núi chiếu xuống mặt đất thực giống như một ngọn đèn dầu khổng lồ, từng đợt sóng trên mặt biển phản chiếu ánh sáng của những ngôi sao không khỏi khiến người ta say lòng.

“Wow... ” Hứa Chính khẽ lên tiếng.

“Phong cảnh không tồi đúng không! Trách không được tại sao lại có nhiều người muốn mua nhà trên núi như vậy.”

Nhìn cảnh đêm quẩn rũ trước mắt, Hứa Chính trầm mặc thật lâu, sau đó nâng tay Giang Dật Lăng đặt lên vai mình: “Phong cảnh rất đẹp, nhưng mà, cũng muốn ở bên người mình yêu thương để cùng ngắm cảnh. Nếu không, dù phong cảnh có đẹp như thế nào đi chăng nữa cũng không còn ý nghĩa.”

Giang Dật Lăng nhìn Hứa Chính. Trong bóng đêm, đôi mắt đen láy của Hứa Chính chớp động, càng tỏa sáng rực rỡ.

Hứa Chính vòng tay ôm eo Giang Dật Lăng, kéo y vào lòng. Giang Dật Lăng cũng lặng lẽ ôm lấy lưng của

Hứa Chính, nhìn sâu vào ánh mắt Hứa Chính.

Hứa Chính mỉm cười, không nói một lời. Giang Dật Lãng cảm nhận được ánh mắt của hắn nói lên muôn vàn từ ngữ.

Khi hai người lẳng lặng ôm nhau dưới ánh đèn lung linh, dưới lầu bắt đầu vang lên tiếng nhạc khiêu vũ du dương.

Giai điệu nhẹ nhàng mềm mại vang vọng trong đêm, giọng hát của nữ ca sĩ khẽ vang lên.

(Đây là bài hát Vũ thích đã nhiều năm nay. Mặc dù trong truyện là giọng nữ, nhưng sau nhiều lần nghe, Vũ vẫn quyết định chọn giọng ca của Matt. Vâng, là giọng nam ạ. Nếu mọi người không thích thì có thể chuyển giọng nữ để nghe nha)

“Why do birds suddenly appear

everytime you are near?

Just like me, they long to be

close to you.

Why do stars fall down from the sky

everytime you walk by?

Just like me, they long to be

close to you

close to you

close to you

...”

Giang Dật Lãng ngẩng mặt nhìn Hứa Chính. Vì sao? Giang Dật Lãng chưa từng hỏi bản thân vì sao, cũng không muốn biết đáp án, chỉ muốn ở bên đối phương, chỉ muốn nhìn thấy ánh mắt của hắn. Có lẽ ngay từ

lần đầu gặp mặt, tất cả đã trở thành định mệnh.

Trong tiếng nhạc du dương, Hứa Chính cùng Giang Dật Lãng khiêu vũ trước khung cửa sổ thủy tinh trong suốt. Không có những bước lượn cầu kì, không có những vòng xoay hoa mỹ, chỉ lẳng lặng bên nhau, chậm rãi di động, khiêu vũ trong thế giới của riêng hai người.

“close to you

close to you... ”

Khúc nhạc này dường như không thể ngừng lại, hai người cũng không muốn ngừng lại.

Giang Dật Lãng tựa tới trước ngực Hứa Chính, đôi tay Hứa Chính lại ôm chặt lấy lưng y. Giang Dật Lãng cảm nhận được hơi thở của Hứa Chính, nhịp tim của Hứa Chính. Tất cả những điều này khiến Giang Dật Lãng cảm thấy vô cùng an toàn.

“Tiểu Chính ca.” Giang Dật Lãng nhẹ nhàng gọi.

“Ân.” Hứa Chính trả lời.

“Tiểu Chính ca.”

“Anh đây.”

“Tiểu Chính ca.”

“Ân?”

“Chúng ta đi thôi.” Giang Dật Lãng muốn cùng Hứa Chính nhanh chóng trở lại ngôi nhà của mình, nơi chỉ thuộc về hai người bọn họ, không muốn bị người khác quấy rầy.

Hứa Chính nắm tay Giang Dật Lãng, dẫn y xuống lầu, sau đó lái xe về nhà.

Bạn gái Lí Thế Quý, Vương Tổ San là tiểu thư một gia tộc bất phàm, cùng Lí Thế Quý chính là môn đăng hộ đối.

Vương Tổ San là người có cá tính, hoạt bát sáng sủa, một cô gái có hiểu biết, có sắc đẹp, sau khi tốt nghiệp lập tức tham gia công ty thời trang, trở thành người mẫu nổi tiếng của công ty Khải Kì.

Vì Vương Tổ San đạt được hợp đồng quảng cáo trang sức hàng hiệu nên Khải Kỳ tổ chức họp báo, đồng thời tổ chức một tiệc rượu. Tất nhiên Lí Thế Quý cũng mời Hứa Chính cùng Giang Dật Lãng tới tham gia.

Ngày họp báo, từ đài phát thanh, đài truyền hình đến phóng viên các tờ tạp chí đều có mặt để lấy tin, còn có rất nhiều chuyên gia khác của công ty Khải Kỳ.

Vương Tổ San đứng trên sân khấu rực rỡ, mặc một chiếc váy dạ hội màu hồng phấn bằng lụa mỏng, mái tóc dài buộc cao cài một chiếc vương miện nho nhỏ, miệng luôn nở nụ cười trả lời từng câu hỏi của phóng viên.

Tới hội trường, Hứa Chính lặng lẽ quan sát một lượt, việc này dường như đã trở thành thói quen của hắn.

“Hội trường lớn quá!” Hứa Chính có chút kinh ngạc.

“Em nghĩ, ngoài giới truyền thông còn có sự tham dự của Khải Kỳ và Thế Quý.”

“Chẳng lẽ Thế Quý không muốn kết hôn sao?” Hứa Chính cảm thấy Lí Thế Quý luôn dốc sức giúp sự nghiệp của bạn gái, chẳng lẽ không sợ việc này sẽ kéo dài hôn sự hay sao.

Giang Dật Lãng tươi cười: “Yên tâm, Tổ San chỉ muốn chơi bời chút thôi, cô ấy không nghĩ sẽ theo nghiệp này, rảnh rồi sẽ quảng cáo thời trang, đơn thuần là một trò chơi. Nghe Thế Quý nói sang năm bọn họ sẽ đính hôn.”

Hứa Chính tỏ ra an tâm: “Uhm, vậy thì tốt!”

“Tổ San và Thế Quý rất xứng đôi, tính tình trong sáng, dịu dàng, mặc dù có chút yếu ớt nhưng cô ấy lại là một cô gái hiểu biết lí lẽ. Tổ San chính là người bạn đời tốt nhất của Thế Quý.”

“Vậy bên công ty quản lí có khi nào lại ngăn cản cô ấy kết hôn hay không?” Hứa Chính đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

Giang Dật Lãng lắc đầu: “Yên tâm, chủ tịch công ty Khải Kỳ là bạn thân của Thế Quý, không thành vấn đề.”

Hai người đang nói chuyện, Vương Tổ San vừa phỏng vấn xong, trông thấy bọn họ liền chạy lại.

“Cả hai người cùng đến sao, em rất vui đấy nha!” Vương Tổ San cười vui vẻ.

“Ngày quan trọng như vậy, đương nhiên bọn anh phải tới rồi. Chúc mừng em!”

Hứa Chính nhìn Vương Tổ San, chân thành nói: “Tổ San, hôm nay em rất xinh đẹp.”

“A! A Chính khen em xinh đẹp khiến em rất vui.” Vương Tổ San nói xong, lập tức kéo tay Hứa Chính: “Dật Lãng, cho em mượn A Chính một lúc được không?”

“Sao?” Giang Dật Lãng kinh ngạc, vừa không nỡ từ chối lại vừa buồn bã.

Nhìn vẻ mặt của Giang Dật Lãng, Vương Tổ San vui vẻ tươi cười: “Đùa anh chút thôi, chưa gì đã dọa được anh rồi! Công việc hôm nay của em còn chưa chấm dứt, không thể hẹn hò với A Chính được. Uhm, đợi em làm việc xong thì... A Chính, chúng ta đi hẹn hò nha!”

“Hả?” Hứa Chính cũng sửng sốt.

Biết Vương Tổ San hay nói đùa, Giang Dật Lãng ôm lấy tay Hứa Chính: “Em nha, công việc càng ngày càng bận rộn, lấy đâu ra thời gian hẹn hò với Tiểu Chính ca.”

Vương Tổ San nhìn biểu hiện của Giang Dật Lãng, cái miệng nhỏ nhắn chu chu, tay kéo mạnh: “Không được, A Chính rất đẹp trai, em muốn cướp, em muốn cướp!”

Hứa Chính cười rộ lên: “Tổ San, hiện tại người được hoan nghênh nhất chính là em, không cần tranh giành với người khác.”

Ba người đang cùng nhau vui đùa, trợ lí của Vương Tổ San đi tới. Vương Tổ San đành phải đi theo trợ lí, trước khi đi còn không quên quay đầu lại: “A Chính, hẹn hò, hẹn hò nha!”

Thấy Vương Tổ San đã đi xa, Giang Dật Lãng nói: “Tổ San luôn trêu em!”

“Cô ấy biết em yêu anh nên mới cố ý trêu chọc.”

Mở to mắt, Giang Dật Lãng nghiêng mặt nhìn Hứa Chính, nói nhỏ: “Vậy anh có yêu em không?”

Hứa Chính mỉm cười cầm tay Giang Dật Lãng: “Em nói đi?”

Giang Dật Lãng còn định nói điều gì, đột nhiên một hồi chuông ngân ngải vang lên ngắt lời y.

Hứa Chính giật mình, lập tức nghe máy.

Sau một lúc, Hứa Chính quay lại nhìn Giang Dật Lãng. Ánh mắt Hứa Chính vô cùng phức tạp, nhú mào, muốn nói điều gì đó nhưng lại không lên tiếng.

Giang Dật Lãng đoán được nội dung cuộc gọi, y si ngốc nhìn Hứa Chính, muốn chạy lại ôm chặt lấy hắn, nhưng y không làm vậy, nắm chặt tay mà gật đầu với Hứa Chính.

Hứa Chính xoay người, vội vàng rời đi.

Giang Dật Lãng nhìn bóng dáng Hứa Chính biến mất sau cánh cửa, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác lo lắng.

Vốn tưởng rằng tới tới Hứa Chính sẽ trở về, nhưng hắn không có.

Suy nghĩ qua lại, Giang Dật Lãng tự an ủi bản thân: “Không có việc gì, không sao cả, không phải trước đây anh ấy cũng hay phải chấp hành nhiệm vụ như vậy hay sao? Không phải lần nào cũng trở về an toàn sao?” Không ngừng tự trấn an bản thân, Giang Dật Lãng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Qua vài ngày, Hứa Chính vẫn chưa trở về, Giang Dật Lãng bắt đầu đứng ngồi không yên, y đem chuyện này nói cho Lí Thế Quý.

“Cái gì? Đã một tuần rồi?” Lí Thế Quý quá hốt hoảng.

“Ừ.”

Kinh ngạc qua đi, Lí Thế Quý ngồi trở lại chiếc ghế dựa: “Tôi nghĩ nhất định là anh ấy có nhiệm vụ quan trọng chưa giải quyết xong.”

“Tôi biết, tôi chỉ lo lắng...” Về mặt Giang Dật Lãng vô cùng đau khổ, muốn nói cũng không nói được.

Lí Thế Quý đặt tay lên bàn tay của Giang Dật Lãng: “Dật Lãng, cậu phải hiểu được sự đặc biệt trong công việc của anh ấy.”

“ Tôi đã sớm hiểu rõ, chẳng qua... chỉ là...”

“Đừng lo lắng, anh ấy nhất định sẽ trở về.”

Hiện tại, mỗi ngày Giang Dật Lãng đều đi làm, tan sở, y chán nản ngồi xem TV, không biết nên làm việc gì, cơm cũng lười ăn, thường thường ngẩn người.

Một người, cho dù làm việc gì cũng không có tinh thần.

Cuối tuần, Giang Dật Lãng quay về Bắc Vệ thăm mẹ, vừa thấy y, bà lập tức hỏi: “A Chính đâu? Sao hai

đứa không đến cùng nhau?”

Giang Dật Lãng đành phải nói: “Anh ấy có nhiệm vụ.”

“Con nói với A Chính, kêu nó phải giữ gìn thân thể, nếu có thời gian thì phải nghỉ ngơi nhiều vào. Lần sau phải cùng nó tới đây đây, biết chưa?”

Về việc Hứa Chính vẫn chưa trở về, Giang Dật Lãng không dám nói cho mẹ biết, muốn tìm người tâm sự cũng không biết phải tìm ai mới tốt.

Lại qua một tuần, mỗi ngày rời giường, việc đầu tiên Giang Dật Lãng làm chính là xem tin tức, xem xem... có tin tức nào mới về mấy vụ trọng án hay không.

Các vụ án không ngừng gia tăng nhưng không thấy tin tức mà mình muốn nghe, muốn thấy.

“Mình muốn xem tin tức như thế nào?” Giang Dật Lãng càng nghĩ càng lo lắng.

Tối hôm đó, Giang Dật Lãng uống vài ly rượu, tựa vào sofa. Mùi rượu dâng lên, trong lúc mơ hồ, y nghe tiếng TV nói gì đó, sau đó ngã xuống sofa.

Trời sáng, Giang Dật Lãng mơ màng rời khỏi giường, mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, đi làm.

Từng bước làm tất cả mọi thứ.

Khi xe chạy tới trước cửa công ty, Giang Dật Lãng phát hiện tình hình có chút không ổn.

Bên ngoài tòa cao ốc không một bóng người.

“Người đâu?” Giang Dật Lãng bắt đầu cảm thấy tò mò, xuống xe, chậm rãi đi vào tòa cao ốc.

Giang Dật Lãng đứng ở đại sảnh cao ốc nhìn khắp nơi, trong lòng buồn bực, hiện tại đang là giờ cao điểm, là thời gian nhân viên tới công ty nhiều nhất, sao lại im ắng như thế này? Đột nhiên, một thứ gì đó giáng xuống gáy y, sau đó, một giọng nói lạnh lùng cất lên: “Không được nhúc nhích.”

Giang Dật Lãng sợ hãi quay đầu lại, hòng súng tối đen chỉ vào mình.

Lần đầu tiên trong đời đối mặt với một khẩu súng.

Nhìn người bịt mặt đối diện mình, Giang Dật Lăng nhận ra mình gặp phải kẻ cướp, đó là lý do tại sao đại sảnh của tòa cao ốc này không có tới một bóng người.

Bị tên cướp kéo vào một gian văn phòng, Giang Dật Lăng thấy mọi người đều ở trong này.

Mọi người cùng nhau ngồi xổm dưới đất, mấy tên cướp này trông như bảo kê mà người ta hay nói tới, chỉ khác là bọn chúng cầm súng.

Nhóm cướp nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Lúc này, một tên cướp kéo theo một người vào phòng. Đó là một nam nhân viên vệ sinh của cao ốc.

Giang Dật Lăng lặng lẽ đưa mắt nhìn, cơ hồ muốn thét lên kinh hãi.

Đó là Hứa Chính. Hứa Chính tạm ngừng quan sát, ngoan ngoãn ngồi xuống theo sự ép buộc của tên cướp.

Giang Dật Lăng muốn lại gần, rất muốn cùng Hứa Chính nói vài lời. Y không thể bình tĩnh, lòng nóng như lửa đốt mà nhìn Hứa Chính.

Lúc này, trùm của nhóm cướp đã tới, kéo áo Hứa Chính, nhìn hẩn chăm chăm: “Mày là ai?”

“Nhân viên vệ sinh.” Hứa Chính trầm giọng trả lời.

Tên trùm kéo cao đầu Hứa Chính, nhìn chăm chăm vào mắt hẩn.

Trong nháy mắt, không khí trong phòng trở nên đặc biệt im lặng.

Đột nhiên, tên trùm hét lên một tiếng: “Không đúng! Mày là cảnh sát!”

“Đoàng” một tiếng súng vang lên, âm thanh đinh tai nhức óc quanh quẩn trong phòng khiến tim Giang Dật Lăng như muốn vỡ nát.

Giang Dật Lăng nhìn mi tâm Hứa Chính xuất hiện một vết đạn, máu... bắn ra.

Không kịp nói một câu, thậm chí còn không đủ thời gian cho hai ánh mắt giao nhau. Cơ thể Hứa Chính cứng ngắt, nặng nề ngã trên mặt đất.

Đôi mắt đen láy sắc sảo giống như chim ưng mọi khi nay đã mất đi ánh sáng, trống rỗng vô hồn.

Hứa Chính... đã chết. Nhưng trong khoảnh khắcngấn ngủ ấy, GiangDật Lãng nhìn ánh mắt không còn ánh sáng của Hứa Chính, trái tim y tan nát, hét lớn: “Tiểu Chính ca! Tiểu Chính ca!”

Thoáng chốc, Giang Dật Lãng cảm thấy đau lòng, trái tim như muốn vỡ tan!

Y không muốn như vậy!

Giang Dật Lãng đứng phắt dậy, gào thét điên cuồng: “Tiểu Chính ca! Tiểu Chính ca!”

Rồi đột nhiên, Giang Dật Lãng trở mình ngồi bật dậy.

Há mồm thở dốc, Giang Dật Lãng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, tim đập mãnh liệt, cả người đều là mồ hôi, ướt đầm chiếc áo sơ mi.

Kích động nhìn chung quanh, Giang Dật Lãng phát hiện mình đang nằm trên sofa trong phòng khách, TV chưa tắt, chương trình lúc nửa đêm còn đang trình diễn. Thở dốc, Giang Dật Lãng ôm đầu, thì ra... tất cả chỉ là nằm mơ.

Cảnh tượng trong mơ quá chân thực, giống như tất cả mọi thứ đang xảy ra trước mắt... thậm chí, Giang Dật Lãng vẫn nhớ rõ ánh mắt trống rỗng vô hồn của Hứa Chính.

‘Ơc... ọc’ Giang Dật Lãng cảm thấy dạ dày thắt lại, nhộn nhạo. Y nhanh chóng chạy vào nhà bếp, sau đó ới một trận thống khổ.Ồi cho tới lúc mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng hơn, cả người nhũn ra, dường như không thể đứng thẳng dậy, thở hổn hển, trượt chân ngã xuống.

Không biết đã nằm trên mặt đất bao lâu, Giang Dật Lãng ngồi dậy, nâng tay xoa mặt.

Chậm rãi đi ra phòng khách, Giang Dật Lãng cầm lấy điện thoại, bấm số.

10. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xương Hô - Chương 10

Khi Lí Thế Quý nhận được điện thoại của bệnh viện thì đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bước vào phòng bệnh, Lí Thế Quý trông thấy Giang Dật Lãng nằm trên giường bệnh, sắc mặt tiêu tụy dọa người.

Chỉ qua một đêm mà Giang Dật Lãng đã thay đổi tới mức này khiến Lí Thế Quý không khỏi lo lắng, sợ hãi.

“Rốt cuộc là cậu bị làm sao vậy?” Lí Thế Quý ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

Giang Dật Lãng không kịp lên tiếng, nước mắt đã rơi lã chã.

“Tiểu Chính ca, Tiểu Chính ca không ổn rồi!”

“Cái gì?” Lí Thế Quý lạnh xương sống.

“Tôi... Tôi mơ thấy.”

Lí Thế Quý yên lòng, lập tức trừng Giang Dật Lãng, chính là cảm thấy đối xử với người bệnh như vậy là không nên, chậm rãi nói: “Cậu nha, tôi biết nói với cậu như thế nào bây giờ đây! A Chính đang chấp hành nhiệm vụ, cậu không nói muốn anh ấy bình an trở về, chẳng lẽ cậu muốn... Sao cậu có thể như vậy chứ!”

“Tôi cảm thấy... tôi cảm thấy nó giống như sự thật vậy, nếu không... tại sao anh ấy vẫn chưa liên lạc với tôi...”

“Cậu phải hiểu rõ, anh ấy đang chấp hành nhiệm vụ. Anh ấy là cảnh sát! Hơn nữa A Chính yêu cậu như vậy, nhất định sẽ nhanh chóng trở lại, cậu không nên suy nghĩ bậy bạ!”

Giang Dật Lãng đem giấc mơ của mình kể lại cho Lí Thế Quý, nói xong, y nhìn hẩn: “Thế Quý! Giấc mơ đó rất chân thật! Rất thật... Ngay tại trước mắt của tôi, tôi thấy anh ấy ngã xuống... Tôi trông thấy anh ấy ngã xuống! Rất chân thực... Tôi sợ... tôi sợ...” Thanh âm run rẩy, cuối cùng cũng không nói thêm được một câu.

Lý Thế Quý vỗ về cánh tay của Giang Dật Lãng: “Cậu hãy nghe tôi nói, Dật Lãng, những giấc mơ chỉ là giả thôi. Chính vì cậu quá lo lắng nên mới mơ thấy như vậy. Không nên suy nghĩ bậy bạ. Có lẽ ngày mai A Chính sẽ trở lại. Nếu anh ấy trở về mà thấy cậu như vậy thì sẽ lo lắng biết bao? Nghe lời tôi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Giang Dật Lãng cố gắng ngồi dậy: “Thế Quý, nếu anh cũng có thể nhìn thấy giấc mơ đó, nhất định anh sẽ hiểu vì sao tôi hoảng sợ như vậy! Thế Quý, tôi sợ... tôi thật sự rất sợ.” Nói xong liền khóc lớn.

Tùy tiện lau đi nước mắt trên mặt, Giang Dật Lãng giữ chặt Lí Thế Quý mà nói năng lộn xộn: “Thế Quý, anh không biết đó thôi, tôi thật sự không thể sống thiếu Tiểu Chính ca được, tôi thật sự không thể sống nếu thiếu Tiểu Chính ca... Nếu... Tiểu Chính ca thật sự xảy ra chuyện, tôi... tôi... Thế Quý, như vậy thì phiền anh chăm sóc mẹ của tôi. Tôi sẽ lập di chúc để sau này mẹ tôi không cần quá lo lắng. Nếu Tiểu Chính ca thực sự xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ đi theo anh ấy, phiền anh chăm sóc mẹ tôi, nếu rảnh thì tới thăm bà một chút.”

Lí Thế Quý mở to hai mắt nhìn Giang Dật Lãng, sắc mặt ngày càng giận dữ. Hẩn giữ chặt Giang Dật Lãng, quát lớn: “Giang Dật Lãng, cậu điên rồi sao? Cậu có biết cậu vừa nói cái gì không hả?”

“Tôi biết, sao tôi lại không biết cơ chứ?”

“Vậy thì cậu không được phép ăn nói hàm hồ như vậy nữa!”

“Tôi không có!” Giang Dật Lãng thở hổn hển, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng.

“Tôi nói cho cậu biết, Hứa Chính không có việc gì cả, cậu không cần suy nghĩ linh tinh như vậy! Kể cả sau này Hứa Chính có thực sự xảy ra chuyện gì đi nữa thì cậu cũng không được phép làm như vậy!”

Biểu hiện của Lí Thế Quý trở nên vô cùng hung dữ, dọa Giang Dật Lãng mà cũng khiến chính mình bị dọa.

Nhìn bộ dạng giận dữ quát tháo của Lí Thế Quý, Giang Dật Lãng nhường bước một chút, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn người bạn tốt nhất từ trước tới nay đang đứng trước mặt mình.

Chú ý tới thái độ của mình, Lí Thế Quý ổn định lại tinh thần, nhỏ giọng: “Dật Lãng, cậu phải hiểu rằng nếu cậu như vậy thì... bác gái sẽ đau khổ tới mức nào, cậu nhẫn tâm làm như vậy sao?”

Giang Dật Lãng liên tục lắc đầu, giữ chặt lấy cánh tay của Lí Thế Quý, giống như khẩn cầu hẳn: “Tôi biết, tôi biết là tôi không đúng, nhưng mà... Thế Quý, anh phải hiểu là tôi không thể sống thiếu Tiểu Chính ca... Tôi không thể không có anh ấy! Không có anh ấy thì tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Kể cả như vậy thì cậu cũng không thể bỏ mặc cảm nhận của người khác! Cậu phải suy nghĩ cho bác gái, phải vì đám bạn bè như chúng tôi đây mà suy nghĩ một chút, cậu nghe chưa! Dật Lãng, tôi không thể để cậu làm chuyện điên rồ được!”

Giang Dật Lãng cúi đầu, hai vai không ngừng run rẩy: “Thực xin lỗi, nhưng mà tôi không thể không có Tiểu Chính ca, tôi chính là người như vậy...”

Y tá bị thanh âm cãi vã của hai người khiến cho giật mình, vừa nhìn thấy Giang Dật Lãng có vẻ xúc động, nước mắt chảy dài trên gương mặt, y liền bất mãn nhìn chằm chằm Lí Thế Quý: “Vị tiên sinh này, người bệnh cần im lặng tĩnh dưỡng, anh không nên quấy rầy cậu ấy.”

Lí Thế Quý bất đắc dĩ cúi đầu: “Dật Lãng, tôi về trước, mai lại đến thăm cậu.”

Đi tới cửa, Lí Thế Quý bị Giang Dật Lãng gọi lại: “Thế Quý, thực xin lỗi... nhưng thật sự xin anh, xin anh hãy giúp tôi, giúp Tiểu Chính ca...”

Lí Thế Quý định nói tiếp điều gì đó, nhìn thấy ánh mắt của y tá, đành phải nuốt những lời đó trở lại.

Y tá giúp Giang Dật Lãng nằm xuống.

Lí Thế Quý đi tới trước thang máy bệnh viện liền thấy Vương Tổ San cũng từ thang máy đi ra.

“Thế Quý, Dật Lãng làm sao vậy?”

Lí Thế Quý kéo Vương Tổ San ngồi xuống ghế, sau đó đi mua một li đồ uống nóng đưa cho cô, lúc này mới bình tĩnh mang toàn bộ sự việc kể lại.

“Cái gì? Thì ra là nằm mơ... Trời ạ, Dật Lãng thật là, sao lại hồ đồ tới mức này cơ chứ?” Nghe xong những lời giải thích của Lí Thế Quý, Vương Tổ San cũng cảm thấy ảo não.

“Cũng không hẳn là như vậy, chẳng qua... anh nghĩ có lẽ tại giấc mơ kia quá chân thật mới khiến cậu ấy trở nên sợ hãi tới mức đó.”

“Công việc của A Chính thực sự khiến người ta lo lắng... Bây giờ phải làm sao?” Vương Tổ San hỏi.

“Thân thể Dật Lãng không có chuyện gì, nghỉ ngơi một hai ngày là ổn, vấn đề là tinh thần của cậu ấy rất nguy hiểm.”

“Anh ấy... sẽ không làm chuyện gì điên rồ chứ!” Vương Tổ San thực sự lo lắng.

“Việc này không thể không chú ý tới, Dật Lãng đã từng hành động ngu ngốc như vậy một lần rồi.” Lí Thế Quý nhăn mày, đứng lên, đi qua đi lại.

Wương Tổ San nắm chặt chiếc cốc trong tay, đầu óc không ngừng suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn Lí Thế Quý: “Nếu không, chúng ta đi tìm A Chính để anh ấy trở lại, như vậy Dật Lãng sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

Lí Thế Quý cười khổ: “Điều này anh biết, vấn đề là A Chính đang chấp hành nhiệm vụ, làm sao có thể tìm được? Cho dù tìm được thì làm sao có thể trở về? Anh nghĩ chắc chắn lúc này A Chính đang chấp hành một vụ án cực kỳ quan trọng nên mới không thể liên lạc với Dật Lãng được, nếu đã như vậy thì chúng ta đi đâu tìm anh ấy?”

Wương Tổ San ‘ngô’ một tiếng, cúi đầu.

Lí Thế Quý phiền não, đi qua đi lại vài vòng: “Tổ San, anh nghĩ, việc quan trọng nhất bây giờ là... đập tan ý tưởng ngu ngốc trong đầu Dật Lãng, không để cậu ấy suy nghĩ miên man nữa. Như vậy đi, trước hết đưa tới một vệ sĩ để canh chừng cậu ấy hai tư trên hai tư, đồng thời chúng ta cũng khuyên nhủ cậu ấy, có lẽ qua vài ngày A Chính sẽ trở về... Anh ấy đã đi lâu như vậy, cũng nên trở lại.”

“Được, em sẽ thường xuyên tới thăm anh ấy.”

Nghĩ một lúc, Vương Tổ San lộ ra một nụ cười âm mưu: “Em nghĩ A Chính là một người vô cùng hoàn hảo, bằng không vì sao Dật Lăng lại yêu anh ấy tới như vậy chứ?”

“Anh nghĩ điều đó hoàn toàn đúng.”

“Em cảm thấy con người A Chính rất chính trực, thiện lương, dũng cảm lại kiên cường, giỏi võ, kỹ thuật bắn súng rất tốt, luôn dịu dàng chăm sóc người khác, biết nấu cơm, biết lo chuyện lớn nhỏ trong gia đình, lại vô cùng đẹp trai, anh ấy cũng vô cùng yêu Dật Lăng, cho nên Dật Lăng mới có thể ngốc nghếch mà thốt lên rằng mình sẽ làm những chuyện điên rồ như vậy.”

Lí Thế Quý nghe xong không hề tỏ ra mất hứng, đồng tình nói: “Đúng, A Chính quả thực là một người như vậy.”

“Vậy cũng khó trách.” Vương Tổ San đứng lên, kéo lấy cánh tay Lí Thế Quý: “A Chính cũng rất lãng mạn nhé.”

“Anh ấy? Không thể nào! A Chính là một người ngoan cố, nói anh ấy lãng mạn? Anh cảm thấy những lúc anh ấy tỏ ra lạnh lùng còn nhiều hơn.”

Lí Thế Quý và Vương Tổ San cùng đi ra ngoài, Vương Tổ San vừa đi vừa nói: “Ai nói thế, A Chính cũng rất lãng mạn. Có một lần em thấy anh ấy và Dật Lăng cũng nhau khiêu vũ chậm chậm...”

“Khi nào?”

“Chính là cái lần toàn bộ công ty anh mở tiệc ở biệt thự của anh.”

“Này, em nhìn lên người khác như vậy là không tốt đâu, Tổ San.”

Vương Tổ San đỏ mặt, lôi kéo cánh tay Lí Thế Quý, lắc lắc: “Chỉ nhìn một chút thôi mà, em có quấy nhiễu bọn họ đâu! Chỉ là nhìn hai người đẹp đôi như vậy, cho nên chúng ta càng phải giúp bọn họ một chút, em sẽ cố gắng khuyên nhủ Dật Lăng.”

Giang Dật Lăng tĩnh dưỡng ở bệnh viện hai ngày sau đó trở về nhà.

Bởi vì tâm trạng Giang Dật Lăng không ổn định nên Lí Thế Quý để ý ở nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Vương Tổ San thường dành thời gian tới thăm Giang Dật Lăng.

“Anh ngốc quá, giấc mơ thường ngược lại với sự thật, nhất định A Chính sắp trở về!” Vương Tổ San nói.

Giang Dật Lãng lắc đầu, đột nhiên nhớ tới giấc mơ kia, trái tim bỗng nhiên lạnh lẽo, lại nói câu nói đó: “Không! Không! Anh sợ lắm, anh thực sự sợ hãi, anh không thể không có Tiểu Chính ca...”

Vương Tổ San vỗ giường, bộ dạng tức giận: “Này, anh muốn A Chính gặp chuyện ngoài ý muốn lắm có phải không, hả?”

Giang Dật Lãng vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải...”

“Vậy thì anh muốn cái gì? Không được suy nghĩ lung tung nữa, biết chưa?”

Giang Dật Lãng lộ ra vẻ mặt đau khổ: “Tổ San, em không hiểu đâu.”

“Sao em lại không hiểu. Em biết hai người yêu nhau rất sâu nặng, em biết A Chính là một người đàn ông tốt, anh yêu anh ấy, nhưng những điều anh đang làm là hoàn toàn không đúng.”

Giang Dật Lãng nắm lấy cánh tay Vương Tổ San: “Tổ San, hãy nghe anh nói. Nếu... anh nói là nếu... Tiểu Chính ca thật sự xảy ra chuyện gì... Em giúp anh nói với Thế Quý, nhờ anh ấy lo lắng cho mẹ của anh, những chuyện bên luật sư anh đều lo liệu ổn thỏa cả rồi, cuộc sống sau này của mẹ anh sẽ không có vấn đề. Hai người thường xuyên tới thăm bà, anh yên tâm, anh... anh nhất định phải theo Tiểu Chính ca, cho nên...”

Vương Tổ San gõ mạnh cái trán của Giang Dật Lãng: “Ngu ngốc!”

“Hả?”

“Dật Lãng là một tên ngốc!”

Vương Tổ San cúi người nhìn thẳng vào ánh mắt của Giang Dật Lãng: “Nếu A Chính biết anh như thế này, anh ấy nhất định sẽ không tha thứ cho anh.”

“Không, anh ấy sẽ tha thứ! Anh ấy nhất định sẽ tha thứ...”

“Không, anh ấy sẽ không như thế!” Vương Tổ San tiếp tục nói: “Anh vô trách nhiệm như vậy, anh ấy sẽ không tha thứ cho anh! Những lời trước đây A Chính nói với anh, anh còn nhớ không?”

Giang Dật Lãng cúi đầu, nhớ tới câu nói Hứa Chính không chỉ nói qua một lần với mình: “Trách nhiệm công việc của anh, anh không oán cũng chẳng giận, anh cũng mong em có thể thông cảm.”

Nghĩ tới việc này, chớp mũi y cay cay. Hứa Chính không oán không giận, vậy còn mình thì sao? Chính mình phải làm sao bây giờ? Không có anh ấy thì mình biết cùng ai bầu bạn, biết sống sao đây?

“Dật Lãng, A Chính nhất định sẽ không hy vọng anh làm những chuyện điên rồ. Nếu vận nhất có điều gì xảy ra, em khẳng định anh ấy vẫn muốn anh phải sống cho thật tốt. Anh ấy là người như vậy đấy! Em cảm thấy anh không hề muốn... khiến A Chính thất vọng, vậy nên anh phải cố gắng sống cho tốt, càng phải dũng cảm đối mặt với cuộc sống... A Chính nhất định sẽ không trói buộc anh, thật đấy!”

Giang Dật Lãng nghe những lời Vương Tổ San nói, y nhớ tới những lời Hứa Chính đã từng nói: “Chiếc nhẫn này không phải dùng để trói buộc em mà là nhắc nhở anh, nhắc anh đã hứa hẹn những gì.”

“Dật Lãng, A Chính nhất định sẽ không hy vọng anh làm những chuyện điên rồ. Nếu vận nhất có điều gì xảy ra, em khẳng định anh ấy vẫn muốn anh phải sống cho thật tốt. Anh ấy là người như vậy đấy! Em cảm thấy anh không hề muốn... khiến A Chính thất vọng, vậy nên anh phải cố gắng sống cho tốt, càng phải dũng cảm đối mặt với cuộc sống... A Chính nhất định sẽ không trói buộc anh, thật đấy!”

Giang Dật Lãng nghe những lời Vương Tổ San nói, y nhớ tới những lời Hứa Chính đã từng nói: “Chiếc nhẫn này không phải dùng để trói buộc em mà là nhắc nhở anh, nhắc anh đã hứa hẹn những gì.”

“Lời hứa, đương nhiên, Hứa Chính hứa hẹn cả đời này sẽ không rời xa mình.” Nghĩ đến điều này, những giọt lệ trên gương mặt Giang Dật Lãng đua nhau chảy xuống không ngừng.

Nhìn Giang Dật Lãng khóc thương tâm như vậy, Vương Tổ San cũng đau lòng: “Dật Lãng, em cũng nhớ A Chính.”

Đưa tay ôm lấy Giang Dật Lãng, vừa nức nở vừa nói: “Dật Lãng, chúng ta phải chăm sóc bác gái. Nhưng cha mẹ Hứa Chính thì ai chăm sóc? Còn nữa, anh chăm sóc họ không phải tốt hơn sao?”

Giang Dật Lãng đột nhiên chấn động. “Đúng vậy, cha mẹ Hứa Chính ở Hàng Châu, hai người cũng chỉ có một đứa con duy nhất, hai người bọn họ, bọn họ...”

Giang Dật Lãng chậm rãi ngẩng đầu, ngừng khóc, bắt đầu suy tư.

Vương Tổ San cẩn thận quan sát phản ứng của Giang Dật Lãng.

Nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út ở tay trái, Giang Dật Lãng nhắm mắt lại, trước ngực đau đớn.

“Đúng, không thể vô trách nhiệm như vậy được, mình và anh ấy đều có cha mẹ cần phải chăm sóc. Tại sao mình có thể làm chuyện bốc đồng như vậy được? Hứa Chính nhất định cũng không hy vọng mình làm chuyện đó. Anh ấy... nhất định anh ấy cũng muốn nhìn thấy mình dũng cảm kiên cường.”

Chính là tưởng tượng đến việc... chỉ còn lại một mình sống đơn độc, Giang Dật Lãng lại không kiềm được những giọt nước mắt.

Tuy rằng vẫn khóc nhưng Giang Dật Lãng lại quay sang nói với Vương Tổ San: “Tổ San, yên tâm đi, anh sẽ không làm những chuyện điên rồ, anh sẽ không như vậy... Anh biết phải làm như thế nào, cảm ơn em.”

Vương Tổ San lấy khăn tay đưa cho Giang Dật Lãng: “Àn, anh nghĩ như thế là đúng, chúng em cũng an tâm. Anh nghỉ ngơi đi, thả lỏng đầu óc, biết chưa? Nếu anh ấy trở về mà nhìn thấy anh như vậy sẽ rất đau lòng.”

“Đau lòng!” Giang Dật Lãng đưa tay lên trái tim, cảm giác được nhịp đập của mình ‘thình thịch, thình thịch’.

Phải, đây chính là cảm giác đau lòng.

Nhìn biểu hiện của Giang Dật Lãng trở nên tốt hơn, Lí Thế Quý cùng đám bạn bè của y đều cảm thấy an tâm.

Giang Dật Lãng sắp xếp lại tâm trạng, sau đó trở lại với công việc.

Y trầm mặc hơn trước không ít. Thậm chí... Lí Thế Quý còn cảm thấy Giang Dật Lãng trở lại con người của mấy năm trước, khi Hứa Chính còn đang ở nước ngoài.

Trên mặt công việc, Giang Dật Lãng không hề sai phạm, y vẫn luôn làm tròn chức vụ của mình, chẳng qua y không hề tươi cười. Điều này khiến cho đồng nghiệp lo lắng không thôi.

Nhìn Giang Dật Lãng đem toàn bộ sức lực đổ vào công việc, Lí Thế Quý thấy trong lòng có một cảm giác khó chịu, nhưng cũng không thể để y làm chuyện gì ngốc nghếch, vậy nên... thà để y trầm mặc như vậy còn tốt hơn.

Những ngày này, tan sở, Giang Dật Lãng không về thẳng nhà mà đi chậm chậm dọc theo con đường trên Tinh Lộ tới lưng chừng núi.

Sắc trời càng ngày càng u ám, càng đi tới lưng chừng núi, người qua lại càng thưa thớt.

Bước đi, lại bước đi, Giang Dật Lãng quay đầu lại, nhìn xuống thành phố dưới chân núi, những ngôi nhà đã lên đèn.

Đây chính là cảnh tượng đẹp đẽ của Hương Đảo khi màn đêm buông xuống, khiến lòng người ngây ngất, chẳng qua... ngay lúc này đây, Giang Dật Lãng cảm thấy thực sự cô đơn.

Đèn đường trên Tinh Lộ giống như ánh sáng in trên mặt sông dài và rộng, dần dần hướng ra xa.

Giang Dật Lãng nhìn dãy đèn đường, suy nghĩ cũng như dòng chảy của những con sông, từ đáy lòng trôi về nơi nào đó xa vời.

Giang Dật Lãng nhớ tới lần đầu tiên y gặp Hứa Chính, hắn viết số điện thoại lên lòng bàn tay của y, nhớ tới cảnh hai người ôm nhau dưới ánh hoàng hôn trên bãi biển, sau đó hắn đi không một lời từ biệt, chính mình lại chạy tới sân bay mà nhìn chiếc máy bay của hắn vút lên bầu trời, tâm trạng buồn bã... Sau đó, Hứa Chính trở lại, hắn mở rộng trái tim với mình, đáp trả tình cảm của mình. Sau khi đã ở bên nhau, hắn không hề để tâm tới người khác.

Nhớ tới mỗi lần ôm Hứa Chính, mỗi một nụ hôn, những cử chỉ che chở yêu thương hắn dành cho mình, tay trong tay tản bộ, cùng rời khỏi đảo, khiêu vũ trước ô cửa... Nhớ tới những điều này, Giang Dật Lãng nhanh chóng nhắm mắt, trước ngực dâng lên cảm giác đau đớn, đau tới nỗi y không điều khiển được bản thân, ngồi sụp xuống đất.

Qua một hồi lâu, cảm giác thống khổ dịu đi, dưới ánh đèn đường, Giang Dật Lãng nhìn cánh tay trái, y nâng nhẹ bàn tay mà hôn lên chiếc nhẫn, trong lòng thầm gọi: “Tiểu Chính ca... Tiểu Chính ca...”

Đứng một mình thật lâu trên bãi biển của Tỉnh Lộ, mặc cho những cơn gió mùa đông lạnh leo thổi lên gương mặt, mãi tới khi đôi chân run lên, y mới chịu xuống núi.

Đứng trước cửa, vừa định lấy chìa khóa lại cảm thấy... dường như trong phòng có người! Vội vàng tìm chìa khóa mở cửa, nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Giang Dật Lãng đột nhiên phát hiện mình đã để quên chúng ở công ty.

Hiện tại, trong lòng Giang Dật Lãng như có lửa thiêu đốt, vừa vội vừa tức, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ở ngoài cửa đi qua đi lại.

Giang Dật Lãng thế nhưng đã quên mất... mình có thể gõ cửa.

Bỗng nhiên có tiếng ‘két...’, cửa mở ra, thân hình cao lớn của Hứa Chính xuất hiện ở cửa.

“Mới vừa nghe thấy tiếng em đứng ở ngoài cửa, sao lâu vậy mà vẫn không chịu vào nhà?” Hứa Chính mỉm cười nhìn Giang Dật Lãng, giọng nói có chút trách cứ, đưa tay kéo người đang đứng thất thần ngoài cửa vào trong nhà.

Giang Dật Lãng ngơ ngác nhìn Hứa Chính. Sau khi biến mất một thời gian dài, rốt cuộc hắn đã trở lại! Thoạt nhìn không có gì thay đổi, sắc mặt có chút tiêu tụy nhưng tinh thần sáng khoái, ánh mắt vẫn sáng ngời như trước.

Đầu gối Giang Dật Lãng trở nên mềm nhũn, ngã về phía trước, Hứa Chính vội vàng đưa tay đỡ lấy y: “Tiểu Lãng, em làm sao vậy? Đừng làm anh sợ!”

Gục trong lòng Hứa Chính, những lo lắng, vướng bận, nhớ nhung cùng đủ loại sợ hãi, đau lòng tích tụ trong những ngày qua đều vỡ òa. Y ôm lấy Hứa Chính mà khóc, khóc như một đứa trẻ.

“Tiểu Chính ca... ô ô ô... Tiểu Chính ca...”

Hứa Chính đỡ lấy Giang Dật Lăng, bán ôm mà đưa y tới sofa, ôm chặt y vào lòng, không ngừng vỗ về an ủi: “Đừng khóc... đừng khóc. Em khóc cái gì chứ, không phải anh đã trở về rồi sao? Hay là lại có ai bắt nạt em?”

Giang Dật Lăng khóc nhiều tới mức không sao thở nổi, Hứa Chính lấy khăn tay giúp y lau nước mắt, nước mũi: “Được rồi, đừng khóc... Ân, anh không biết Tiểu Lăng của anh lại trở thành người thích khóc như vậy từ lúc nào nữa!”

Vất vả lấy lại nhịp thở, Giang Dật Lăng vừa khóc nức nở vừa lên án: “Anh đi đâu? Anh nói đi, mấy ngày nay anh ở nơi nào hả?”

Hứa Chính cười: “Có công tác cần phải giải quyết, không phải anh đã trở lại rồi hay sao?”

“Anh có biết em lo lắng nhiều tới mức nào không!”

Hứa Chính vẫn chỉ tươi cười.

Tuy rằng bản thân vô cùng tức giận, nhưng hắn đã trở về là chuyện tốt không điều gì có thể sánh bằng. Nghĩ như vậy, những lo lắng, sợ hãi lâu nay trong lòng Giang Dật Lăng bỗng nhiên biến mất không chút dấu vết, thay vào đó là cảm giác ngọt ngào. Tuy vẫn lo lắng, vướng bận, nhưng trái tim đã không còn đau đốn, không còn nặng nề như trước.

Muốn kiểm tra một chút xem Hứa Chính có bị thương hay không, Giang Dật Lăng cởi áo sơ mi của hắn ra. Y chưa kịp nhìn xem Hứa Chính có bị thương hay không, cả cơ thể đã rơi vào một vòng tay, đôi môi bị chiếm lấy.

Thân thể kề sát, Giang Dật Lăng cảm giác được Hứa Chính đang mạnh mẽ quấn lấy đôi môi cùng chiếc lưỡi thơm tho của mình, đồng thời, đôi tay ấy vuốt ve lưng, cổ cùng bờ vai. Dường như đã quá lâu không có một nụ hôn triền miên như vậy, Giang Dật Lăng tựa vào ngực Hứa Chính mà hưởng thụ nụ hôn mừng ngày gặp lại này.

Cứ như vậy, hai người chìm đắm trong nụ hôn hạnh phúc, giống như phải hôn tới khi trước mắt biến thành màu đen, trời đất rung chuyển. Y ôm lấy Hứa Chính, leo lên người hắn.

Trời đã sáng, Giang Dật Lăng bị ánh nắng lay tỉnh.

Chậm rãi mở to đôi mắt, Giang Dật Lãng đột nhiên xoay người, ngồi xuống: “Tiểu Chính ca!”

Thân thể bủn rủn lại làm cho Giang Dật Lãng ngã trở lại, Hứa Chính tiến lên một bước, ôm lấy y: “Tiểu Lãng.”

Nhanh chóng giữ chặt Hứa Chính, Giang Dật Lãng nhìn nụ cười quen thuộc của người yêu đang đứng trước mặt mình: “Tiểu Chính ca, anh đang ở đây! Anh đang ở đây! Em còn tưởng tất cả những hình ảnh ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ...”

“Đồ ngốc, không phải anh đã trở lại rồi hay sao?”

Giang Dật Lãng thở phào một hơi, dựa vào lòng Hứa Chính, nhắm mắt lại, khẽ thở dài: “Đúng vậy, anh ở đây rồi.”

Lại nhớ tới cái gì, Giang Dật Lãng đột nhiên tránh ra, muốn với lấy chiếc đồng hồ ở đầu giường: “Mấy giờ rồi?”

“Yên tâm, anh đã xin phép giúp em rồi. Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Lại quay về trong vòng tay của Hứa Chính một lần nữa, Giang Dật Lãng dùng giọng nói còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ mà quay sang hỏi hẩn: “Thực sự là anh đã giúp em xin phép?”

“Phải, anh nói với Thế Quý là em cần nghỉ ngơi, cậu ấy nói là em muốn nghỉ ngơi bao nhiêu ngày cũng được hết.”

Ôm nhau nằm trên giường, một lát sau, Hứa Chính hỏi: “Mấy ngày nay có nhớ anh không? Vô vĩ hùng yêu quý!”

Giang Dật Lãng cúi đầu, lui sâu vào trong lòng Hứa Chính, ngón tay nghịch ngợm chiếc cúc áo của hắn: “Nhớ chứ! Nhớ anh đến nỗi thiếu chút nữa gặp chuyện không may!”

Hứa Chính vừa nghe lập tức lo lắng: “Làm sao vậy?”

“Em nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy anh... Em sợ lắm, cuối cùng phải nhập viện.” Giang Dật Lãng thành thật mang toàn bộ mọi chuyện kể lại cho Hứa Chính nghe.

Hứa Chính vuốt tóc Giang Dật Lãng: “Khiến em phải lo lắng rồi.”

“Lúc ấy em sợ lắm, thật sự đấy.”

“Thực xin lỗi, đáng lẽ anh phải suy nghĩ cho em một chút. Đáng ra anh nên nói qua với em, như vậy sẽ không khiến em miên man suy nghĩ.

Giang Dật Lãng chồm chắn lên, ôm lấy Hứa Chính, gương mặt kề sát cổ hắn.

“Tiểu Chính ca.” Giang Dật Lãng nói nhỏ, “Tiểu Chính ca, em cũng hiểu mình không được làm như vậy. Thế Quý và Diệp đại ca đều nói với em, em biết mình không thể quá ỷ lại vào anh, không thể mãi quần quýt lấy anh... Nhưng là... em thật sự không thể sống thiếu anh, nếu không có anh ở bên, em không biết mình sẽ biến thành người như thế nào nữa. Em muốn dựa dẫm vào anh, muốn anh cho em cảm giác an toàn. Em biết như vậy là không tốt, khi anh không ở nhà, em không biết cách chăm sóc cho mình, em biết mình không thể thiếu anh được.”

Hứa Chính ôm chặt Giang Dật Lãng: “Không sao hết, thật sự, em dựa dẫm vào anh như vậy, tin tưởng anh như vậy khiến anh vô cùng hạnh phúc... Em có thể dũng cảm kiên cường hơn thì tốt lắm, nhưng là, em dựa dẫm vào anh như vậy cũng khiến anh vui vẻ.”

Lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng hoàn toàn biến mất, bởi Hứa Chính đang ở ngay bên cạnh, không cần phải lo sợ bất kì điều gì, hắn vẫn tốt đẹp, hắn đã trở về an toàn.

Hứa Chính nằm bên Giang Dật Lãng, nhìn y: “Tiểu Lãng, anh nghĩ em có thể hiểu được, vì em, anh sẽ càng quý trọng bản thân. Anh biết mình nên làm những gì, cho nên, chỉ xin em có thể tin tưởng anh. Những điều anh đã hứa với em, dù chỉ một giây anh cũng chưa từng lãng quên.”

Hứa Chính cúi người, thái dương của hai người kề sát bên nhau: “Anh còn muốn cùng Tiểu Lãng của anh đi chung một con đường dài thật là dài, cho nên anh nhất định sẽ không sao cả, em yên tâm đi.”

Giang Dật Lãng thoải mái nở một nụ cười. Nếu Hứa Chính đã nói như vậy, y tin tưởng, tin tưởng vào lời hứa của hắn.

“Nên đứng dậy thôi.”

“Không.” Giang Dật Lãng chui vào trong chăn. Dư vị hạnh phúc đêm qua vẫn còn lưu trong cơ thể, y không muốn động dậy.

“Vậy em ngủ đi. Thật hết cách với em mà.”

Đưa tay giữ lấy Hứa Chính: “Tiểu Chính ca, anh ngủ với em đi.”

“Được.” Hứa Chính nằm xuống bên cạnh Giang Dật Lãng, nhẹ nhàng vỗ lưng y như dỗ dành một đứa trẻ.

Giang Dật Lãng nắm lấy bàn tay của Hứa Chính, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Thấy Hứa Chính bình yên trở về, đám bạn bè ai cũng an tâm.

Không lâu sau, Giang Dật Lãng biết được chi tiết nhiệm vụ lần này của Hứa Chính trên mặt báo.

Buổi tối, sau khi ‘thân mật’, Giang Dật Lãng tựa lên ngực Hứa Chính, hỏi: “Anh sẽ được thăng chức đúng không?”

Hứa Chính cười, gật đầu.

“Vậy sau này anh trở thành cảnh sát cao cấp rồi.”

Giang Dật Lãng nhắc đi nhắc lại trong lòng: “Nhân viên cao cấp của tổ trọng án là Tiểu Chính ca của ta.”

Hứa Chính nhớ tới một việc, lập tức nói: “Sẽ có cảnh phục mới, trên vai anh có thêm một ngôi sao, đến lúc đó sẽ mặc cho em xem, được không?”

Nghe xong những lời này, Giang Dật Lãng không khỏi tưởng tượng Hứa Chính mặc cảnh phục mới sẽ đẹp biết bao nhiêu. Vẫn đều khiến cho y bị quyến rũ mà thôi.

Tuy vẫn luôn lo lắng tới chức vụ của Hứa Chính, chẳng qua ngay lúc này đây, Giang Dật Lãng cảm thấy mình đã kiên cường hơn trước. Mặc dù vẫn ỷ lại Hứa Chính, không muốn xa rời Hứa Chính, nhưng y cảm thấy bản thân đủ dũng cảm để chấp nhận.

Vĩ thanh

Sắp tới lễ mừng năm mới. Công việc của Hứa Chính không được sắp xếp nghỉ tết, nhưng sẽ có kì nghỉ năm mới dài hạn. Những năm trước cũng không thành thói quen.

Thời lượng làm việc của Giang Dật Lãng tạm thời vơi bớt, trừ những công việc thường ngày còn lại đều nhẹ nhàng không ít, tới công ty một chút là có thể về nhà.

Cũng chính vì như vậy, Giang Dật Lãng bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho năm mới, mỗi lúc rảnh rỗi lại ra phố mua đồ tết, đồ ăn, quà tặng cho mẹ cùng bạn bè.

Kế hoạch cho đợt nghỉ dài hạn này của Giang Dật Lãng là luôn ở bên Hứa Chính, dù thế nào cũng không rời xa, ở trong nhà hưởng thụ thế giới ngọt ngào, ấm áp của riêng hai người.

Buổi tối hôm nay, sau khi cùng Hứa Chính ăn cơm xong, Hứa Chính đi tắm, Giang Dật Lãng ngồi một mình trong phòng khách, chuông điện thoại vang lên, y lập tức đứng lên bắt máy.

Tiếng nói từ trong điện thoại vang lên, đó là giọng của một người phụ nữ xa lạ: “Xin lỗi, có phải Hứa Chính đó không?”

Nhất thời, Giang Dật Lãng vô cùng nghi ngờ. Phụ nữ? Từ khi nào mà Hứa Chính lại quen biết một người phụ nữ khác? Cho tới hiện tại, đồng nghiệp của Hứa Chính, Giang Dật Lãng đều đã quen biết, kể cả thủ trưởng của hắn. Bên cạnh hắn có những ai, y đều biết, điều gì Hứa Chính cũng luôn thẳng thắn, Giang Dật Lãng không hề nghi ngờ.

Nhưng mà... sao lại có người phụ nữ xa lạ gọi điện về nhà? Nói như vậy là quan hệ giữa hai người rất sâu sắc?

Giang Dật Lãng kiềm chế, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh mà trả lời: “Hiện tại anh ấy không có ở đây. Xin hỏi có chuyện gì vậy? Tôi có thể chuyển lời cho anh ấy.”

Giọng người phụ nữ như mang theo ý cười, ngữ khí trở nên thân thiết: “Là Tiểu Lãng có phải không?”

“Xin hỏi, cô là...”

“Tôi là mẹ của Hứa Chính.”

Giang Dật Lãng nắm chặt điện thoại giống như muốn nhảy dựng lên, thiếu chút nữa làm điện thoại rơi xuống mặt đất, lắp bắp nói: “A... Dì... Dì khỏe không, thực xin lỗi, thực xin lỗi, con không biết là dì... Con...”

Tiếng cười nhẹ nhàng của bà truyền tới: “Tiểu Lãng, đừng khẩn trương, dì muốn cùng con nói chuyện một chút thôi.”

Tâm trạng của Giang Dật Lãng lúc này vô cùng thấp thỏm, y sợ bị mẹ của Hứa Chính chán ghét.

“Tiểu Lãng, gần đây các con có bận rộn chuyện gì không?”

“Con? Con vẫn tốt, không quá bận rộn, nhưng Tiểu Chính ca thì thực sự rất bận.”

Trò chuyện đơn giản một chút, mẹ của Hứa Chính hỏi: “Tiểu Lãng, A Chính đối xử với con có tốt không?”

“Tốt, tốt lắm ạ, vô cùng tốt.”

Bên kia điện thoại quả nhiên truyền tới tiếng cười: “A Chính a, nó quá cộc cằn, qua loa, không biết chăm sóc người khác. Nếu nó có bắt nạt con, con phải lập tức báo chí đi biết, gì giúp con dạy dỗ nó.”

“Không, không đâu mà dì, anh ấy đối xử với con tốt lắm.”

Mẹ của Hứa Chính nói: “Tiểu Lãng, dì đã biết con từ lâu rồi, vẫn luôn muốn gặp con, chỉ là cha của nó không khỏe, dì phải chăm sóc ông ấy nên không tới thăm các con được.”

Giang Dật Lãng vội vàng nói: “Dì, phải là do chúng con tới thăm dì mới đúng.”

Giọng nói dịu dàng: “Tiểu Lãng, khi A Chính nói với chúng ta về chuyện của hai đứa, chúng ta rất vui mừng. Dì và cha của nó đều vui mừng. Cho tới nay, điều mà chúng ta lo lắng nhất chính là hôn nhân của A Chính! Khi nó nói cho chúng ta biết rằng nó đã tìm được vợ của mình, nó còn nói muốn bên cháu cả đời, chúng ta rất vui. A Chính nói với chúng ta, nó vô cùng yêu cháu nên dì nghĩ cháu là một đứa trẻ phi thường tốt đẹp, vì vậy khi đem A Chính giao cho cháu, chúng ta rất yên tâm.”

Nghe những lời nói ấm áp như vậy, giọng nói Giang Dật Lãng trở nên nghẹn ngào: “Dì à...”

“Tiểu Lãng, đối với chúng ta mà nói, lựa chọn của Hứa Chính cũng chính là lựa chọn của chúng ta. Con của dì, dì hiểu. A Chính sẽ không tùy tiện hứa hẹn điều gì... cho nên con không cần lo lắng chúng ta sẽ phản đối chuyện của hai đứa, ngược lại, chúng ta càng vui mừng vì A Chính tìm được người nó muốn chung sống suốt đời. Dì muốn nói, dì cùng cha nó đều chúc phúc cho hai đứa.”

Giang Dật Lãng dường như sắp khóc: “Cám ơn, cảm ơn dì.”

“Tiểu Lãng, dì rất muốn gặp con, cũng muốn gặp bà thông gia. Con nói với Hứa Chính, lễ mừng năm mới năm nay, dì cùng cha nó sẽ tới Hương Đảo thăm mẹ của con, đương nhiên cũng tới thăm hai đứa.”

“Sao, dì à, hai người muốn tới đây sao?”

Bên kia đầu dây, mẹ của Hứa Chính cười rộ lên: “Đúng vậy.”

“Không được, dì à, là chúng con tới thăm hai người mới phải.”

“Tiểu Lãng, theo lí thì chúng ta nên tới thăm mẹ con mới đúng, cho nên lần này chúng ta muốn đi một chuyến.”

Giang Dật Lãng có chút khẩn trương. Cha mẹ của Hứa Chính muốn tới Hương Đảo...

“Tiểu Lãng, hai đứa phải chú ý tới thân thể đấy, biết chưa? Dì sẽ không nói nhiều. Con chuyển lời cho Hứa Chính là dì gọi tới nhé. Được rồi, năm mới gặp lại.”

“Hẹn gặp lại dì.” Giang Dật Lãng có chút khó hiểu, cúp điện thoại, sau đó ngồi ngẩn ngơ trên sofa.

Hứa Chính vừa lau tóc vừa từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy biểu hiện của Giang Dật Lãng liền thấy kì lạ: “Tiểu Lãng, làm sao vậy?”

“À, di gọi điện tới, nói là năm mới sẽ đến thăm mẹ em và chúng ta.”

“Nga~, mẹ anh gọi tới? Uhm, lần trước mẹ anh cũng nói là muốn tới Hương Đảo.”

“Đúng vậy.” Nói xong, Giang Dật Lãng nhảy dựng lên, nhanh chóng giữ chặt Hứa Chính: “Dì muốn tới đây, tại sao anh không nói sớm cho em biết?”

Hứa Chính cười cười: “Em lo lắng cái gì, cha mẹ của anh tốt lắm, huống chi em lại đáng yêu như vậy, bọn họ nhất định sẽ thích em.”

“Nhưng mà em... ”

“Được rồi, được rồi, không cần lo lắng, hai người nhất định sẽ thích em, so với anh thì chỉ có hơn chứ không kém!” Hứa Chính vừa nói vừa tắt đèn phòng khách, ôm Giang Dật Lãng vào phòng ngủ.

Dựa vào lòng Hứa Chính, Giang Dật Lãng ngửi được hương bạc hà quen thuộc trên cơ thể hắn, tinh thần có chút bình tĩnh: “Dì... rất ân cần.”

“Đúng vậy, mẹ của anh tốt lắm, em yên tâm.”

“Ý em không phải như vậy.” Giang Dật Lãng đưa mắt lườm Hứa Chính một cái.

Hứa Chính hiểu rõ, cười tươi: “Chuyện của chúng ta, anh đã nói rồi, hai người không phản đối.”

“Dì cũng nói như vậy.”

“Vậy em còn lo lắng điều gì?”

Giang Dật Lãng ngượng ngùng nở nụ cười: “Cũng không phải lo lắng, chỉ là... có chút khẩn trương.”

“Đừng khẩn trương, coi hai người giống như cha mẹ không phải là được rồi sao? Giống như anh đối xử với mẹ vậy.”

“Được. em đã biết.” Nâng lên mi mắt, Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính, đôi mắt của hắn cũng đang chăm chú nhìn y. Giang Dật Lãng do dự một hồi, lại hỏi một lần: “Thật sự là không phản đối?”

“Đương nhiên, người anh yêu, hai người họ nhất định sẽ yêu, bởi vì hai người biết anh sẽ không tùy tiện hứa hẹn với bất kể người nào. Một khi anh đã lập lời hứa, đó sẽ là lời hứa cả đời, cho nên họ sẽ không phản đối. Yên tâm được rồi đây, tiểu gia hỏa này.”

Lui đầu tiên sâu vào lòng Hứa Chính, Giang Dật Lãng an tâm nở nụ cười.

Khi rảnh rỗi, Giang Dật Lãng đi mua chút hải sản ngon lành, sau đó đặt trước bàn ăn tại nhà hàng để tiếp đãi cha mẹ của Hứa Chính.

Cuối tuần, Giang Dật Lãng cùng Hứa Chính trở về Bắc Vệ giúp bà Giang dọn dẹp nhà cửa đón tân niên, tiện thể nói cho bà biết cha mẹ của Hứa Chính muốn tới thăm.

Bà Giang lén lút hỏi con: “Cha mẹ của Hứa Chính không phản đối chuyện của hai đứa chứ?”

“Vâng, tuyệt đối không phản đối! Mẹ của anh ấy là người tốt, lại vô cùng thân thiện.”

“Vậy thì mẹ yên tâm!” Bà Giang gật đầu.

“Dì ấy nói sẽ đem Tiểu Chính ca giao cho con.”

“Cái gì? Mẹ xem ra thì phải nói là Hứa Chính chăm sóc con mới đúng! Đem A Chính giao cho con, mẹ không yên tâm.”

“Con cũng có chăm sóc Tiểu Chính ca mà!” Giang Dật Lãng phồng má, chỉ cảm thấy mẹ thật bất công.

“Con? Không gây thêm phiền toái đã là tốt lắm rồi! Mẹ nhé, đem con giao cho A Chính thấy yên tâm hơn nhiều.”

Buổi sáng trước lễ mừng năm mới.

Giang Dật Lãng nhìn Hứa Chính vẫn đang từ tốn mặc quần áo, y gấp tới độ luôn thúc giục: “Tiểu Chính ca, anh chậm chạp quá!”

Hứa Chính trả lời: “Được rồi, em gấp cái gì?”

“Em đương nhiên nóng ruột. Cha mẹ anh sắp đến mà chúng ta chưa chuẩn bị được gì.” Giang Dật Lãng nói xong, đi tới bên cạnh Hứa Chính, tay chân lóng ngóng giúp hắn cài cúc áo.

Hứa Chính cười Giang Dật Lãng: “Đều do em cả.”

“Nhanh lên, còn phải tới sân bay nữa.”

Hứa Chính thay xong quần áo, vẫn là áo sơ mi đen, âu phục đen, chiếc quần dài cũng màu đen làm nổi bật làn da màu đồng cùng khuôn mặt đẹp trai của hắn, còn có một loại cảm giác lạnh lùng không thể diễn tả.

Nhìn đôi mắt đen láy, sắc bén của Hứa Chính, Giang Dật Lãng không khỏi ngây người.

Cầm chìa khóa xe, Hứa Chính nói: “Tiểu Lãng, chúng ta đi thôi.”

Đưa tay mở cửa, chú ý tới ánh mắt của Giang Dật Lãng, hắn nhìn y mỉm cười.

Nụ cười hồn nhiên của Hứa Chính khiến Giang Dật Lãng không sao kiềm chế được tình cảm trong lòng, y nhắc tay kéo cánh cửa lại, tay kia ôm lấy bờ vai của Hứa Chính, khẽ sát vào hắn.

Hứa Chính thu tay lại, ôm lấy Giang Dật Lãng, đem y khẽ sát lên cửa, bắt đầu một nụ hôn nóng bỏng triền miên.

Hai người tách ra, vất vả thở dốc, Hứa Chính cười nói: “Vừa rồi còn thúc giục anh, hiện tại em còn không chịu đi!”

Giang Dật Lãng đỏ mặt: “Tiểu Chính ca... ”

Nắm chặt bàn tay Giang Dật Lãng: “Được rồi, chúng ta phải đi nhanh lên, nếu không sẽ muộn thật sự đấy.”

Đi xuống lầu, hai người lên xe, đi tới sân bay Hương Đảo đón cha mẹ Hứa Chính.

11. Bộ 4 - Chuyên Chúc Đích Xương Hô - Chương 11: Phiên Ngoại

Đại đô hội, 2019. (phần này chắc sai vì mở đầu là năm 2019. Vũ nghĩ là 2029 thì hợp lí hơn.)

Sáng sớm cuối tuần, Hứa Chính vừa mặc áo khoác vừa nói chuyện cùng Giang Dật Lãng: “Tiểu Lãng, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé?”

“Được.” Giang Dật Lãng gật đầu, trong lòng lại cảm thấy có điều gì đó kì lạ. Hứa Chính là người đàn ông điển hình của gia đình, bình thường đều chỉ muốn ở nhà ăn cơm, đột nhiên muốn đi ăn ở bên ngoài, chẳng lẽ có chuyện gì đó xảy ra? Cũng bởi vì đặc thù công việc của người yêu nên Giang Dật Lãng cũng trở nên miễn cảm, luôn lo lắng khi nào hắn sẽ nhận được nhiệm vụ rồi rời xa mình. Bản thân không muốn xa hắn,

không thể chịu đựng sự xa cách, cho dù là một thời gian ngắn...

“Có đồng nghiệp cho anh biết trên Tỉnh Lộ có một quán bar, bên trong bán thịt nướng ngon lắm, cơm canh đơn giản, hương vị thì tương đối ngon lành cho nên anh muốn cùng em đi một lần thử xem.”

Giang Dật Lãng thả lỏng tâm trạng; “Tốt lắm, vậy tối nay chúng ta đi đi.”

Cùng nhau ngồi trong quán bar Thiên Xứng trên Tỉnh Lộ, Giang Dật Lãng cảm thấy nơi này có chút quen thuộc.

Nhìn không gian rộng rãi trong quán bar, những ngọn đèn sáng rực, bức tường trắng muốt được tranh trí bởi các hình vẽ, chiếc bàn hình trăng khuyết, những băng ghế hình chữ S, sàn nhảy nho nhỏ, trong góc là chiếc máy quay đĩa kiểu cổ... Phải, đã từng tới nơi này.

Giang Dật Lãng nhớ tới năm đó, y ở nơi này hẹn gặp Hứa Chính. Khi đó, y chỉ lo chờ đợi Hứa Chính, còn Hứa Chính... vội vàng tới rồi lại vội vàng đi, cơ hồ không dừng lại.

Nhìn mọi thứ chung quanh một lượt, trong lòng Giang Dật Lãng dâng lên cảm giác tán thưởng. Hứa Chính để ý tới biểu hiện của Giang Dật Lãng, hẩn nắm tay y: “Tiểu Lãng, làm sao vậy?”

“Không có gì.”

“Nào, gọi món đi.”

Rất nhanh, những món ăn đơn giản được dọn lên.

Ăn món xiên nướng ngon lành, thịt tươi kết hợp với tương ớt tự chế tạo nên một cảm giác khác biệt, chỉ có thể nói là vô cùng ngon miệng. Cơm canh đơn giản cũng khiến người ta bị cuốn hút.

“Tiểu Chính ca, mấy món này ngon thật.” Giang Dật Lãng tỏ ra kinh ngạc, liên tục gật đầu.

“Đúng, hương vị không tồi, sau này có thể thường xuyên tới đây.”

Đang ăn cơm, Giang Dật Lãng đột nhiên chú ý tới... trong quán bar này tựa hồ không có bóng dáng của... bất kể một vị khách nào là nữ.

Nhìn những chiếc bàn bên cạnh, tất cả đều là khách nam, từng đôi ngồi chung một bàn.

“Hả?” Giang Dật Lãng không khỏi quay đầu đánh giá những khách hàng chung quanh. Hứa Chính ngồi đối

diện lập tức nở nụ cười: “Sao rồi, nhận ra sao?”

“Nơi này... ”

“Không có vấn đề gì, em xem đi, không khí nơi này tốt biết bao, không hề có cảm giác khó chịu như những quán bar tương tự khác, ngược lại, rất ấm áp mà yên tĩnh, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.” Hứa Chính tựa lưng vào ghế, uống bia, giọng nói nhẹ nhàng.

Giang Dật Lãng gật đầu.

Trong quán bar tràn ngập ánh sáng của những ngọn đèn xinh đẹp này, không một ai nói chuyện lớn tiếng, chỉ có âm nhạc dịu dàng chảy quanh không gian yên tĩnh.

Không khí yên tĩnh thoải mái này khiến Giang Dật Lãng không muốn rời đi.

Hứa Chính đột nhiên đề nghị: “Tiểu Lãng, chúng ta đặt một bài hát nhé.”

“A... ” Giang Dật Lãng lập tức gật đầu, “Được.”

Hứa Chính đứng lên, đi tới trước máy quay đĩa, cúi đầu nhìn list nhạc để chọn một bài thích hợp nhất.

Đột nhiên, ánh mắt Hứa Chính sáng lên, đưa tay nhấn lấy một bài.

Bài hát quen thuộc vang lên bên tai Giang Dật Lãng.

“why do bird suddenly appear

everytime you are near?

Just like me, they long to be

close to you

Why do stars fall down from the sky

everytime you walk by?

Just like me, they long to be

close to you

that is why all the girls in town

flow you all around

just like me, they long to be

close to you

close to you

close to you

... ”

Giang Dật Lãng lập tức nhớ ra. Nhạc điệu này chính là bài hát mà lần đầu tiên y cùng Hứa Chính ôm nhau khiêu vũ.

“Còn nhớ rõ không?” Ngồi trở lại bên cạnh Giang Dật Lãng, Hứa Chính điềm đạm nở nụ cười.

“Nhớ rõ.”

“Đây là bài hát của chúng ta.” Nói xong, Hứa Chính nắm tay Giang Dật Lãng.

Nghe bài hát này, trong lúc vô ý chuyển ánh nhìn, Giang Dật Lãng đột nhiên chú ý tới một bàn cách đó không xa, người khách ngồi đó giống như đã từng quen biết. Ngồi bên trái bàn của Giang Dật Lãng là một cặp trẻ tuổi. Trong đó có một người, dựa theo tư thế ngồi của hắn, y có thể đoán ra đó là một người cao lớn, đầu đội mũ lưỡi trai, vành mũ che kín nửa khuôn mặt, hắn đang nói chuyện cùng người đàn ông đeo cặp kính gọng đen.

Hai người nói chuyện nhẹ nhàng, giống như đang tán gẫu rất vui vẻ.

Giang Dật Lãng nhìn hứa Chính, nói: “Tiểu Chính ca, có nhìn thấy vị khách bàn bên kia không? Cái người cao ráo kia kìa, hình như em đã từng gặp qua.”

Trong đôi mắt đen láy của Hứa Chính hiện lên một tia nhìn sâu sắc: “Đúng là đã gặp qua, rất hay gặp cậu ấy, chẳng qua cậu ấy không biết chúng ta.”

“Ai? Ai vậy?” Giang Dật Lãng đột nhiên tò mò muốn hỏi.

“Từ Táp.”

“Ai cơ?”

“Nhỏ giọng một chút đi Tiểu Lãng, người đội mũ lưỡi trai kia là Từ Táp, ngôi sao của đội bóng Hương Đảo.”

Giang Dật Lãng trộm quay sang, lại nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia.

Đúng vậy, quả thực là Từ Táp, cầu thủ nổi tiếng được vô số người hâm mộ.

“Ôi! Anh ấy cũng tới nơi này!” Giang Dật Lãng kinh ngạc.

“Anh nghĩ... có thể cậu ấy cũng sống trên khu Tĩnh Lộ.”

Giang Dật Lãng đã xem qua ảnh chụp của Từ Táp trên tạp chí, quả thực rất đẹp trai, mày rậm, đôi mắt sâu sắc, ngũ quan rõ ràng, mái tóc đen dài khẽ bay trong gió. Kỹ thuật đá bóng siêu phàm cộng thêm vẻ ngoài hoàn hảo khiến cho cầu thủ này bị người ta vô cùng chú ý và hâm mộ, là thần tượng, anh hùng trong lòng của vô số người.

Giang Dật Lãng lại nhìn người đối diện Từ Táp. Đó là một người thanh niên có khuôn mặt búp bê, không thể đoán hần bao nhiêu tuổi, bộ dạng xinh đẹp, đeo một cặp kính to tròn, màu đen... Mỗi khi hần nở nụ cười... trông thực là đáng yêu.

Nhìn lên xuống dưới bàn, Giang Dật Lãng thấy Từ Táp đang nắm tay người ngồi đối diện.

“Thì ra là Từ Táp...”

“Suyt.” Hứa Chính đưa ngón trỏ lên môi, ý nói ‘đừng lên tiếng’, lắc đầu nói: “Tiểu Lãng, đừng nói.”

Phía bên kia, Từ Táp nở nụ cười chịu mến hỏi người đối diện: “Tiểu hùng miêu (bé gấu mèo, gấu mèo nhỏ), có muốn gọi thêm món gì không?”

Người thanh niên bị gọi là tiểu hùng miêu tươi cười, liên tục gật đầu: “Em muốn thêm thịt nướng! Ăn ngon lắm! Đúng rồi, chúng ta đóng gói về nhà được không?”

“Tình cảm không tồi.” Giang Dật Lăng nói với Hứa Chính.

“Vậy thì tốt, anh ta ở bên người nào cũng không sao cả, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi, đúng không?” Hứa Chính nhìn Giang Dật Lăng, sau đó nở một nụ cười.

“Đúng.”

Hứa Chính đứng lên, đưa tay hướng về phía Giang Dật Lăng: “Tiểu Lăng, chúng ta trở về đi.”

Cùng Hứa Chính sóng vai bước ra khỏi quán bar, Giang Dật Lăng nhịn không được mà thở dài: “Đáng tiếc, không thể xin chữ kí.”

Hứa Chính đưa ngón trỏ điểm lên môi Giang Dật Lăng: “Hừ,... không được tham lam... Cùng người mình yêu thương nhất ở bên nhau, không phải như vậy đã đủ rồi sao?”

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-bo-4-chuyen-chuc-dich-xung-ho>